

ด่วน
ที่ กต 1205/ 1132

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
รับที่ 7185 กต. 2
วันที่ 27 พ.ย. 2548 09.15 น.

ลง 8/116
รับ 27 พ.ย. 48
ลง 16.40 น.

กระทรวงการต่างประเทศ
ถนนศรีอยุธยา กทม. 10400

24 พฤศจิกายน 2549

จัดเข้าวาระ 28 พ.ย. 2549

เรื่อง การลงนามหรือรับรองเอกสารสำคัญในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 12
และการประชุมสุดยอดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่เมืองเซบู

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ร่างปฏิญญาเซบูว่าด้วยแผนแม่บทสำหรับกฎบัตรอาเซียน (Cebu Declaration on the Blueprint for the ASEAN Charter) พร้อมคำแปลภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการ
2. ร่างปฏิญญาเซบูเพื่อบูชาไปสู่ประชาคมที่เอื้ออาทรและแบ่งปันที่เป็นหนึ่งเดียว (Cebu Declaration towards One Caring and Sharing Community) พร้อมคำแปลภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการ
3. ร่างปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการพิทักษ์และส่งเสริมสิทธิของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน (ASEAN Declaration on the Protection and Promotion of the Rights of Migrant Workers) พร้อมคำแปลภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการ
4. ร่างปฏิญญาเซบูว่าด้วยการเร่งรัดการจัดตั้งประชาคมอาเซียนภายในปี ค.ศ. 2015 (Cebu Declaration on the Acceleration of the Establishment of an ASEAN Community by 2015) พร้อมคำแปลภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการ
5. ร่างพันธกรณีอาเซียนต่อแถลงการณ์การประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 12 สมัยพิเศษว่าด้วยเอชไอวีและโรคเอดส์ (ASEAN Commitments on HIV and AIDS Declaration of the 12th ASEAN Summit Special Session on HIV and AIDS) พร้อมคำแปลภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการ
6. ร่างแผนปฏิบัติการสำหรับแผนงานอาเซียนว่าด้วยเอชไอวีและโรคเอดส์ ระยะที่ 3 (Operational Plan for the Third ASEAN Work Programme on HIV and AIDS III) พร้อมสรุปสาระสำคัญภาษาไทย
7. ร่างปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยพันธกรณีในการส่งเสริมและพิทักษ์สิทธิและสวัสดิการของเด็ก (ASEAN Declaration of Commitments on the Promotion and Protection of the Rights and Welfare of Children) พร้อมคำแปลภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการ

8. ร่างปฏิญญาเชบูเพื่อสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายเพื่อการพัฒนาแห่งสหัสวรรษในอาเซียน (Cebu Declaration to Support the Achievement of the Millennium Development Goals in ASEAN) พร้อมคำแปลภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการ
9. ร่างเป้าหมายเชบูเรื่องความมั่นคงด้านพลังงานในเอเชียตะวันออก (Draft Cebu Goals on East Asian Energy Security) พร้อมคำแปลภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการ
10. ร่างสารขยายจำนวนภาคีของสนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยสาธารณรัฐประชาธิปไตยติมอร์-เลสเต (Draft Instrument of the Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia by the Democratic Republic of Timor-Leste) พร้อมคำแปลภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการ
11. ร่างปฏิญญาร่วมว่าด้วยความเป็นหุ้นส่วนอย่างรอบด้านระหว่างอาเซียน-ออสเตรเลีย (Draft ASEAN-Australia Comprehensive Partnership) พร้อมคำแปลภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการ

ด้วยในระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 12 การประชุมสุดยอดอาเซียน+3 (จีน ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี) การประชุมสุดยอดอาเซียน-จีน การประชุมสุดยอดอาเซียน-ญี่ปุ่น การประชุมสุดยอดอาเซียน-สาธารณรัฐเกาหลี การประชุมสุดยอดอาเซียน-อินเดีย และการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก วันที่ 10-13 ธันวาคม 2549 ที่เมืองเซบู ประเทศฟิลิปปินส์ นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศมีกำหนดจะร่วมลงนามหรือรับรองเอกสารสำคัญต่างๆ ดังนี้

1. เอกสารที่นายกรัฐมนตรีจะลงนามหรือรับรอง

1.1 ปฏิญญาเชบูว่าด้วยแผนแม่บทสำหรับกฎบัตรอาเซียน (สิ่งที่ส่งมาด้วย 1) เป็นเอกสารที่กำหนดแนวทางสำหรับการร่างกฎบัตรอาเซียนและประเด็นสำคัญที่ผู้นำเห็นควรให้ปรากฏอยู่ในกฎบัตรอาเซียน โดยมีวัตถุประสงค์และครอบคลุมหลักการสำคัญๆ ในการสร้างประชาคมอาเซียน อาทิ สมาชิกภาพ โครงสร้างองค์กร กระบวนการตัดสินใจ การติดตามการดำเนินการตามกฎระเบียบ กลไกข้อพิพาท สภาพนิติบุคคล และความสัมพันธ์กับภายนอก โดยรับข้อเสนอแนะในรายงานของคณะผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องกฎบัตรอาเซียนและต้นแบบกฎบัตรอาเซียน และมอบหมายให้คณะทำงานระดับสูงเพื่อยกร่างกฎบัตรอาเซียนดำเนินการต่อไป

1.2 ปฏิญญาเชบูเพื่่อมุ่งไปสู่ประชาคมที่เอื้ออาทรและแบ่งปันที่เป็นหนึ่งเดียว (สิ่งที่ส่งมาด้วย 2) เป็นการยืนยันพันธกรณีของประเทศสมาชิกและกำหนดแนวทางที่จะบรรลุถึงการเป็นประชาคมเอื้ออาทรที่ยึดมั่นในการจัดความยากจนและพร้อมที่จะมีการแบ่งปันทรัพยากรทางเทคนิค ทางการเงิน และทางการเงิน เพื่อยกระดับมาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชน รวมทั้งเรียกร้องให้เร่งรัดความร่วมมือภายใต้เสาหลักด้านสังคมและวัฒนธรรมของอาเซียน โดยการจัดทำแผนแม่บทซึ่งกำหนดมาตรการ หน่วยงานดำเนินการ และช่วงเวลาดำเนินการ ตลอดจนส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนและภาคประชาสังคมในกระบวนการกำหนดนโยบายของอาเซียน

1.3 ปฏิญญาเชบูว่าด้วยการพิทักษ์และส่งเสริมสิทธิของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน (สิ่งที่ส่งมาด้วย 3) มีสาระสำคัญส่งเสริมการไม่เลือกปฏิบัติและการดำเนินมาตรการเพื่อต่อต้านการกดขี่และการเอารัดเอาเปรียบแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน การคุ้มครองสิทธิแก่แรงงานโยกย้ายถิ่นฐานและครอบครัว ในขณะเดียวกันก็ยอมรับถึงความห่วงกังวลอันชอบธรรมของประเทศผู้รับการโยกย้ายถิ่นฐานที่ไม่ถูกกฎหมายและความจำเป็นที่จะต้องกำหนดนโยบายเรื่องการโยกย้ายถิ่นฐานที่เหมาะสมและรอบด้าน เพื่อให้ได้รับประโยชน์สูงสุดและจัดการควบคุมผลกระทบเชิงลบจากการโยกย้ายถิ่นฐาน

1.4 ปฏิญญาเชบูว่าด้วยการเร่งรัดการจัดตั้งประชาคมอาเซียนภายในปี ค.ศ. 2015 (สิ่งที่ส่งมาด้วย 4) มีสาระสำคัญเร่งรัดให้มีการดำเนินการตามแผนงานของทั้ง 3 เสาหลัก ได้แก่ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนในทุกๆ ด้าน รวมทั้งขยายความร่วมมือกับประเทศคู่เจรจาและประเทศอื่นๆ เพื่อสร้างความแข็งแกร่งและความเป็นปึกแผ่นซึ่งจะช่วยผลักดันให้บรรลุการเป็นประชาคมอาเซียนภายในปี ค.ศ. 2015

1.5 พันธกรณีอาเซียนต่อแถลงการณ์การประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 12 สมัยพิเศษว่าด้วยเอชไอวีและโรคเอดส์ (สิ่งที่ส่งมาด้วย 5) มุ่งเน้นพันธกรณีทางการเมืองในการดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาโรคเอดส์ของประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคและการให้ความสำคัญคุ้มครองสิทธิของผู้ป่วยและผู้ติดเชื้อ โดยเฉพาะในเรื่องการจ้างงาน การได้รับบริการสาธารณสุข การศึกษา และสวัสดิการสังคมต่าง ๆ

1.6 แผนปฏิบัติการสำหรับแผนงานอาเซียนว่าด้วยเอชไอวีและโรคเอดส์ ระยะที่ 3 (สิ่งที่ส่งมาด้วย 6) มีเป้าหมายเพื่อป้องกันและลดผลกระทบของการติดเชื้อเอชไอวีและการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ โดยได้จัดลำดับความสำคัญของโครงการที่จะดำเนินการในช่วงปี 2550 – 2552 รวม 10 ด้าน ได้แก่ การพัฒนาแนวทางร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกเพื่อแก้ไขปัญหาในภูมิภาค การเสริมสร้างศักยภาพและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนโดยเฉพาะภาคประชาสังคมและภาคเอกชน การให้ผู้ติดเชื้อมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา การป้องกันและลดการติดเชื้อในกลุ่มสตรีวัยเจริญพันธุ์ การป้องกันการแพร่เชื้อจากการเคลื่อนย้ายของประชากร การเข้าถึงยาต้านไวรัสอย่างทั่วถึง การประสานนโยบายเรื่องโรคเอดส์กับนโยบายการพัฒนาประเทศ การลดอัตราเสี่ยงของการแพร่เชื้อในเยาวชน การลดการแพร่เชื้อจากการใช้ยาเสพติด และการกำหนดนโยบายเรื่องเอชไอวี และโรคเอดส์ในสถานประกอบการ

1.7 ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยพันธกรณีในการส่งเสริมและพิทักษ์สิทธิและสวัสดิการของเด็ก (สิ่งที่ส่งมาด้วย 7) มีสาระสำคัญย้ำถึงพันธกรณีของประเทศสมาชิกที่จะต้องดำเนินการตามแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์เพื่อให้ความคุ้มครอง ส่งเสริมการพัฒนาและการมีส่วนร่วมของเด็กซึ่งสอดคล้องกับหลักการของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก รวมทั้งกระชับความร่วมมือในภูมิภาคเพื่อต่อต้านการเอารัดเอาเปรียบและการค้าเด็ก ตลอดจนเรียกร้องให้ประเทศสมาชิกจัดสรรงบประมาณสำหรับการให้บริการขั้นพื้นฐานแก่เด็กอย่างเพียงพอ

1.8 ปฏิญญาเชบูเพื่อสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายเพื่อการพัฒนาแห่งสหัสวรรษในอาเซียน (สิ่งที่ส่งมาด้วย 8) มีสาระสำคัญย้ำถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องกำหนด

กรอบแผนงานในภูมิภาคเพื่อแก้ไขปัญหาช่องว่างในการพัฒนาระหว่างประเทศสมาชิกและ กระชับความร่วมมือเพื่อสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษโดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัด ความยากจน โดยเน้นในเรื่องการยกระดับความเป็นอยู่ของกลุ่มที่ด้อยโอกาส การส่งเสริม การศึกษา การแก้ไขปัญหาด้านสุขภาพ การเสริมสร้างความมั่นคงปลอดภัยด้านอาหาร เสริมสร้างระบบการคุ้มครองทางสังคม และส่งเสริมการพัฒนาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

1.9 เป้าหมายเชิงรูปธรรมเรื่องความมั่นคงด้านพลังงานในเอเชียตะวันออก (สิ่งที่ ส่งมาด้วย 9) มีสาระสำคัญเรียกร้องให้ประเทศสมาชิกกระชับความร่วมมือเพื่อส่งเสริมการพัฒนา แหล่งพลังงานทางเลือก เพิ่มศักยภาพของพลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือก 100 เปอรเซ็นต์ ในช่วงระยะเวลา 10 ปีข้างหน้า ลดภาคน้ำมันเอทานอลและสำหรับยานพาหนะที่ใช้พลังงาน ทดแทน ตลอดจนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานในเอเชียตะวันออกเพื่อลดการพึ่งพิง แหล่งพลังงานภายนอกภูมิภาค

2. เอกสารที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศจะลงนามหรือรับรอง

2.1 สารขยายจำนวนภาคีในสนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาค เอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยสาธารณรัฐประชาธิปไตยติมอร์-เลสเต (สิ่งที่ส่งมาด้วย 10) เป็นร่าง ที่ปรับปรุงจากร่างมาตรฐานที่ประเทศสมาชิกอาเซียนจะร่วมลงนามยินยอมให้ประเทศอื่นๆ เข้า เป็นภาคีสถิตินิสัญญาดังกล่าว ซึ่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยติมอร์-เลสเต ได้แสดงความจำนงขอเข้า ร่วมเป็นภาคีสถิตินิสัญญาดังกล่าว อันจะช่วยเสริมสร้างความไว้วางใจและส่งเสริมมาตรการ การดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างกัน และเป็นไปตามมติที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 9 ที่บาหลี เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2546 ที่ผู้นำอาเซียนเห็นชอบให้เชิญชวนประเทศนอกภูมิภาคเข้าเป็นภาคี สนธิสัญญาฯ

ในขั้นนี้ เพื่อให้ติมอร์ฯ สามารถเข้าเป็นภาคีสถิตินิสัญญาฯ ได้โดยเร็ว ประเทศสมาชิกอาเซียนจึงเห็นควรให้ติมอร์ฯ เข้าเป็นภาคีสถิตินิสัญญาฯ ในฐานะประเทศนอก ภูมิภาค โดยไม่เกี่ยวข้องกับการเข้าเป็นสมาชิกอาเซียนของติมอร์ฯ ในอนาคต และกระทรวงการ ต่างประเทศเห็นชอบกับการภาคยานุวัติสนธิสัญญาฯ ของติมอร์ฯ หากประเทศสมาชิกอาเซียน สามารถบรรลุฉันทามติให้ติมอร์ฯ ภาคยานุวัติในฐานะประเทศในภูมิภาคในภายหลัง

อนึ่ง ในระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งนี้ จะมีการลงนามเข้าเป็น ภาคีสถิตินิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยรัฐมนตรีต่างประเทศ ของสาธารณรัฐฝรั่งเศสด้วย ซึ่งการลงนามดังกล่าว ได้ผ่านความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2549 แล้ว

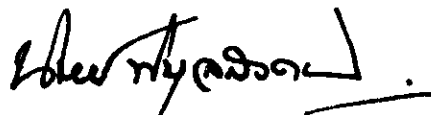
2.2 ปฏิญญาร่วมว่าด้วยความเป็นหุ้นส่วนอย่างรอบด้านระหว่างอาเซียน- ออสเตรเลีย (สิ่งที่ส่งมาด้วย 11) เป็นข้อเสนอของไทยในฐานะประเทศผู้ประสานงานความสัมพันธ์ อาเซียน-ออสเตรเลีย และได้รับการตอบรับจากนาย Alexander Downer รัฐมนตรีว่าการกระทรวง การต่างประเทศและการค้าออสเตรเลีย ในการประชุมระดับรัฐมนตรีอาเซียน-ออสเตรเลีย เมื่อ เดือนกรกฎาคม 2549 เอกสารดังกล่าวจัดทำขึ้นเพื่อกำหนดแนวทาง การดำเนินความสัมพันธ์ และความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับออสเตรเลียในทุกๆ ด้าน ทั้งทางการเมืองและความมั่นคง

เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนการพัฒนา โดยจะเสนอให้รัฐมนตรีต่างประเทศของ อาเซียนและออสเตรเลียลงนามระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งนี้ เพื่อประเทศสมาชิก อาเซียนและออสเตรเลียจะได้จัดทำแผนปฏิบัติการต่อไป

อนึ่ง โดยที่เอกสารดังกล่าวข้างต้นยังอยู่ในระหว่างการเจรจา ดังนั้น หากประเทศ สมาชิกทุกประเทศเห็นพ้องกันให้มีการลงนามหรือรับรองในระหว่างการประชุมสุดยอดผู้นำ อาเซียนครั้งนี้ กระทรวงการต่างประเทศก็เห็นสมควรที่ไทยจะร่วมลงนามและรับรองเอกสาร ดังกล่าวข้างต้นได้ เนื่องจากเป็นการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน และ ระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนกับประเทศคู่เจรจา เพื่อรองรับการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียน และกระชับความร่วมมือกับประเทศภายนอกภูมิภาค ทั้งนี้ กระทรวงการต่างประเทศได้ขอ ความเห็นส่วนราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วยแล้ว

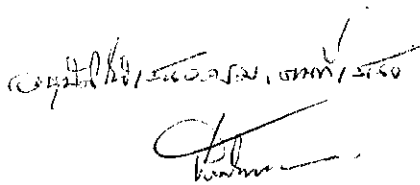
จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณานำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติให้ไทยร่วม จัดทำเอกสารทั้ง 11 ฉบับดังกล่าวข้างต้น และหากมีความจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขเอกสาร ดังกล่าวที่ไม่ใช่สาระสำคัญหรือไม่ขัดต่อผลประโยชน์ของไทย ขอให้กระทรวงการต่างประเทศ ดำเนินการได้โดยไม่ต้องนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอีก

ขอแสดงความนับถือ

(นายนิติย์ พิษูลสงคราม)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(ม.ร.ว. ปรีดิยาธร เทวกุล)

รองนายกรัฐมนตรี

27 พ.อ. 2549

ที่ 480206/2549/พ

เรียน รองนายกรัฐมนตรี (ม.ร.ว. ปรีดิยาธร เทวกุล)

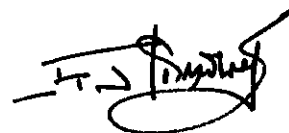
เนื่องจากเป็นเรื่องเร่งด่วน จึงเห็นควรเสนอ ครม. พิจารณาในวันที ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ทั้งนี้ สลค. ได้แจ้งให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของ ครม. ด้วยแล้ว

กรมอาเซียน

กองอาเซียน 4

โทร. 0 26435214

โทรสาร 0 26435215

(นายรองพล เจริญพันธุ์)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

27 พ.ย. 2549

Cebu Declaration on the Blueprint of the ASEAN Charter

We, the Heads of State/Government of Brunei Darussalam, Kingdom of Cambodia, Republic of Indonesia, Lao People's Democratic Republic, Malaysia, Union of Myanmar, Republic of the Philippines, Republic of Singapore, Kingdom of Thailand and Socialist Republic of Viet Nam, Member Countries of ASEAN, on the occasion of the 12th ASEAN Summit in Cebu;

Inspired by One Vision, One Identity, the creation of One Community for ASEAN by the year 2020 and ultimately a goal of an ASEAN Union in the future;

Embarking on a momentous undertaking of establishing an ASEAN Community and facilitating its realization by adopting an ASEAN Charter as stated in the Kuala Lumpur Declaration on the Establishment of the ASEAN Charter adopted at the 11th ASEAN Summit on 12 December 2005 in Kuala Lumpur;

Conscious that ASEAN has matured into a regional organization and is expanding its role as an integrated regional economy and a dynamic force in maintaining regional peace and stability as envisaged in the Declaration of ASEAN Concord II (Bali Concord II) and its plans of actions, roadmaps, and the ASEAN Vision 2020 which envision ASEAN as a concert of Southeast Asian nations, outward-looking, living in peace, stability and prosperity, bonded together in partnership in dynamic development and in a community of caring societies;

Mindful of the immense opportunities and key challenges posed by ASEAN's regional integration process, rapid globalization and impact of new technologies, as well as the pressing need to strengthen and reinforce further the existing institutions of ASEAN by providing ASEAN with a legal personality and an efficient structure, which will facilitate the attainment of community objectives;

Recalling our decision in the Kuala Lumpur Declaration on the Establishment of the ASEAN Charter at the 11th ASEAN Summit to establish the Eminent Persons Group (EPG) on the ASEAN Charter, whom we mandated to examine and provide practical recommendations on the directions and nature of the ASEAN Charter relevant to the ASEAN Community as envisaged in the Bali Concord II and beyond, taking into account, but not limited to, the principles, values and objectives as contained in the Kuala Lumpur Declaration on the Establishment of the ASEAN Charter, and to consider their recommendations at our subsequent meetings;

Recalling further, that we tasked our Ministers to establish a High Level Task Force to carry out the drafting of the ASEAN Charter based on the

recommendations of the EPG and the views of the Leaders at the 11th ASEAN Summit and the 12th ASEAN Summit;

Recognizing the outstanding and comprehensive work of the EPG and its dedication and the efficiency with which it has carried out its mandate, producing the EPG Report on the ASEAN Charter;

Acknowledging the earnest efforts of the EPG in actively consulting various ASEAN sectors and stakeholders, including civil society organizations, businessmen, academics and the parliamentarians on their views regarding what should be the key components of an ASEAN Charter and the changes necessary to support the realization of ASEAN's community building;

DO HEREBY DECLARE THAT THE DRAFTING OF THE ASEAN CHARTER SHALL BE GUIDED BY THE FOLLOWING:

1. The principal objectives of the ASEAN Charter should reaffirm and codify those contained in ASEAN's milestone Declarations, Agreements and Treaties, in particular: the ASEAN Declaration of August 1967; Declaration of ASEAN Concord of 1976; the Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia of 1976; the Treaty on the Southeast Asia Nuclear Weapon-Free Zone of 1995; the ASEAN Vision 2020 of 1997; the Declaration of ASEAN Concord II of 2003; and the Vientiane Action Programme of 2004.
2. The Charter will reaffirm the building of one ASEAN Community that is open, dynamic and resilient and comprising three communities, namely, the ASEAN Security Community, ASEAN Economic Community and the ASEAN Socio-Cultural Community. It shall also recognize the existence of the development gap among and within the ASEAN Member Countries.
3. It shall promote the ASEAN Security Community where there is peace, stability, democracy and prosperity in the region and ensure that countries in the region live at peace with one another and with the world at large in a just, democratic and harmonious environment;
4. With the new realities confronting ASEAN, the vision of the ASEAN Economic Community is an ASEAN single market and production base in which there is a free movement of goods, services, skilled labor and investments, equitable economic development, reduced poverty incidence and narrowed socio-economic development gaps.
5. It shall also resolve to create an ASEAN Socio-Cultural Community that cares for its people and shares its human, natural and cultural resources

for sustainable development in order to make the organization relevant and people centered.

6. Recognizing the significant contributions of ASEAN's external partners in ASEAN's community building and maintaining peace and security in the region, the Charter shall maintain ASEAN as outward-looking, a driving force in dialogue and cooperation processes that it has initiated and uphold non-discrimination of any ASEAN Member Country in ASEAN's external relations and cooperation activities
7. The Charter shall ensure regional solidarity and aspire for a common regional identity through cultural understanding, people to people contact, fostering dialogue and involving the people of ASEAN, in the process of community building as a strategy to guarantee the future success and growth of ASEAN
8. The attainment of a successful ASEAN Community would require establishing a modern institutional framework for an efficient and effective coordination among the implementing bodies of the three pillars of the ASEAN Community and with external partners to ensure timely completion of programs and cooperative activities.
9. The Charter shall provide for the main organs of the organization such as the supreme policy-making organ of ASEAN, the other ASEAN bodies entrusted with implementing and attaining the purposes and objectives of the three pillars of the ASEAN Community, both at the Ministerial and Senior Officials level and national secretariats responsible for administering the conduct of ASEAN cooperation at the national level. ASEAN Committees in Non-ASEAN Countries and International Organizations shall assist ASEAN in developing fruitful dialogue relations in accordance with ASEAN objectives and work programs.
10. The ASEAN way of decision-making, consensus building, has deterred some critical economic integration initiatives from moving forward faster as it sometimes opens a loophole for some ASEAN Member Countries to veto or not to join the ASEAN consensus. The Charter shall retain an ASEAN consensus. However, there may be other issues which can be decided upon through a vote.
11. Appropriate monitoring, compliance, enforcement and dispute settlement mechanisms shall be established in all fields of ASEAN cooperation. The Charter shall cite ASEAN's existing mechanism for the peaceful settlement of disputes and provide the compliance monitoring and enforcement mechanisms for ASEAN economic agreements.

12. The Charter shall provide a legal personality for ASEAN and shall enable ASEAN to enjoy such privileges and immunities in the territory of each member Country as may be necessary for the exercise of its functions and fulfillment of its objectives.

WE DO HEREBY AGREE :

FIRST, to take note of the key recommendations embodied in the EPG Report and the model ASEAN Charter attached therein;

SECOND, to endorse the High Level Task Force on the Drafting of the ASEAN Charter (HLTF) which was established by the Ministers and composed of representatives of ASEAN Member Countries and the Secretary-General of ASEAN, who will also serve as the resource person of the TFAC;

THIRD, to task the HLTF to undertake the drafting of the ASEAN Charter based on the views of the ASEAN Leaders at the 11th ASEAN Summit and at the 12th ASEAN Summit, as well as the EPG recommendations, and to complete their work in time for the 13th ASEAN Summit in Singapore in November 2007, and upon the endorsement of the draft ASEAN Charter by the Ministers to the ASEAN Leaders;

FOURTH, To task the HLTF to report regularly to the ASEAN Foreign Ministers on the progress of their drafting.

DONE in Cebu, the Philippines on the 11th Day of December in the Year Two Thousand and Six.

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

ร่างปฏิญญาเชบูว่าด้วยแผนแม่บทสำหรับกฎบัตรอาเซียน

พวกเราประมุขของรัฐ/หัวหน้ารัฐบาลของบรูไนดารุสซาลาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มาเลเซีย สหภาพพม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย และ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ประเทศสมาชิกอาเซียน ในโอกาสของการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 12 ที่เมืองเซบู

ได้รับแรงบันดาลใจจากการมีหนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งอัตลักษณ์ และการสร้างประชาคมอาเซียนภายในปี 2563 และการเป็น สหภาพอาเซียนในอนาคต

ก้าวไปสู่การดำเนินการจัดตั้งประชาคมอาเซียนโดยการรับรองกฎบัตรอาเซียนตามที่ระบุในปฏิญญากัวลาลัมเปอร์ว่า ด้วยการจัดทำกฎบัตรอาเซียนที่ลงนามในการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 11 เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2548 ที่กรุง กัวลาลัมเปอร์

ตระหนักว่าอาเซียนได้เจริญก้าวหน้าเป็นองค์การระหว่างประเทศระดับภูมิภาคและกำลังขยายบทบาทในฐานะของ เศรษฐกิจภูมิภาคที่มีบูรณาการและพลวัตในการรักษาสันติภาพและเสถียรภาพในภูมิภาคตามที่เล็งเห็นในปฏิญญา อาเซียน คองคอร์ด 2 (บาห์ลี คองคอร์ด 2) และแผนปฏิบัติการ แผนการ ตลอดจนวิสัยทัศน์อาเซียน 2020 ซึ่งให้อาเซียน ในฐานะกลุ่มของประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ติดต่อด้านสัมพันธ์กับภายนอก อยู่ร่วมกันโดยสันติ มีเสถียรภาพและ ความเจริญรุ่งเรือง ผู้คนกันเป็นหุ้นส่วนในการพัฒนาและอยู่ในประชาคมของสังคมที่ห่วงใยกัน

ตระหนักถึงโอกาสและสิ่งท้าทายหลักของอาเซียนที่มาจากกระบวนการบูรณาการในภูมิภาค โลกาภิวัตน์ที่รวดเร็ว และ ผลกระทบจากเทคโนโลยีสมัยใหม่ ตลอดจนความจำเป็นเร่งด่วนที่จะเสริมสร้างกลไกอาเซียนที่มีอยู่โดยการให้อาเซียนมี สภาพนิติบุคคลและมีโครงสร้างที่มีประสิทธิภาพซึ่งจะช่วยเอื้ออำนวยให้บรรลุเป้าหมายของประชาคม

ระลึกถึงข้อตัดสินใจของเราในปฏิญญากัวลาลัมเปอร์ว่าด้วยการจัดทำกฎบัตรอาเซียนในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 11 ที่จะแต่งตั้งคณะผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องกฎบัตรอาเซียนที่ได้รับมอบหมายให้ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะที่ปฏิบัติ ได้เกี่ยวกับทิศทางและสาระของกฎบัตรอาเซียนที่เกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียนตามปฏิญญาบาห์ลี คองคอร์ด 2 และ เอกสารที่จะมีขึ้นหลังจากนั้น โดยคำนึงถึงหลักการ ค่านิยมและวัตถุประสงค์ในปฏิญญากัวลาลัมเปอร์ว่าด้วยการจัดทำ กฎบัตรอาเซียน และจะพิจารณาข้อเสนอแนะของคณะผู้ทรงคุณวุฒิ ในการประชุมครั้งต่อไปของเรา

ระลึกด้วยว่าเราได้มอบหมายรัฐมนตรีให้จัดตั้งคณะทำงานเพื่อยกร่างกฎบัตรอาเซียนบนพื้นฐานของข้อเสนอแนะของ คณะผู้ทรงคุณวุฒิ และทัศนะของผู้ดำเนินการประชุมสุดยอดครั้งที่ 11 และ 12

ตระหนักถึงภารกิจสำคัญที่ครอบคลุมทุกด้านของคณะผู้ทรงคุณวุฒิ และความทุ่มเทตลอดจนความมีประสิทธิภาพใน การดำเนินงานตามอาณัติที่จะจัดทำรายงานของคณะผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องกฎบัตรอาเซียน

รับทราบความพยายามของคณะผู้ทรงคุณวุฒิ ในการหารือกับภาคส่วนต่างๆของอาเซียนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง รวมทั้ง องค์การประชาสังคม นักธุรกิจ นักวิชาการ และสมาชิกรัฐสภา เกี่ยวกับข้อคิดเห็นของพวกเขาว่าประเด็นใดควรเป็น ประเด็นหลักของกฎบัตรอาเซียนและความเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นเพื่อสนับสนุนให้จัดตั้งประชาคมอาเซียนได้สำเร็จ

ประกาศ ณ ที่นี้ว่า การยกร่างกฎบัตรอาเซียนจะเป็นไปตามแนวทางดังนี้

1. วัตถุประสงค์หลักของกฎบัตรอาเซียนควรยืนยันและประมวลกฎกติกาต่างๆ ในปฏิญญาสำคัญของอาเซียน ความตกลงและสนธิสัญญาต่างๆ โดยเฉพาะ ปฏิญญาอาเซียน เดือนสิงหาคม 2510 ปฏิญญาอาเซียน คองคอร์ด 2519 สนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 2519 สนธิสัญญาเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 2538 วิสัยทัศน์อาเซียน 2020 ปี 2540 ปฏิญญาอาเซียนคองคอร์ดสอง 2546 และแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ 2547
2. กฎบัตรจะยืนยันการจัดตั้งประชาคมอาเซียนที่เปิดสู่ภายนอก มีพลวัตรและความยืดหยุ่นที่ประกอบด้วยประชาคม 3 ประชาคมได้แก่ ประชาคมความมั่นคง ประชาคมเศรษฐกิจ และประชาคมสังคมวัฒนธรรม ประชาคมอาเซียนจะตระหนักถึงช่องว่างในการพัฒนาในหมู่ประเทศสมาชิกและภายในประเทศสมาชิก
3. กฎบัตรฯ จะส่งเสริมประชาคมความมั่นคงอาเซียนที่มีสันติภาพ เสถียรภาพ ประชาธิปไตย และความเจริญรุ่งเรืองในภูมิภาคและประกันว่าประเทศในภูมิภาคจะอยู่ร่วมกันและอยู่ร่วมกับประชาคมโลกอย่างสันติ ในสภาพแวดล้อมที่มีความยุติธรรม เป็นประชาธิปไตยและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
4. ในสภาวะความเป็นจริงใหม่ที่อาเซียนประสบอยู่ วิสัยทัศน์ของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนคืออาเซียนที่เป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน ซึ่งมีการหมุนเวียนโดยเสรีของสินค้า บริการ แรงงานฝีมือ และการลงทุน การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเท่าเทียม การลดความยากจน และลดช่องว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
5. กฎบัตรฯ จะนำไปสู่การสร้างประชาคมสังคมวัฒนธรรมอาเซียนที่ห่วงใยประชาชนและแบ่งปันทรัพยากรทางวัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรมนุษย์เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนเพื่อที่จะสร้างองค์กรที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง
6. โดยตระหนักถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมอย่างสำคัญของผู้ติดต่อภายนอกของอาเซียนในการสร้างประชาคมอาเซียนและการรักษาสันติภาพและเสถียรภาพในภูมิภาค กฎบัตรฯ จะให้อาเซียนคงไว้ซึ่งการเปิดสู่ภายนอก เป็นแรงขับเคลื่อนในกระบวนการหารือและร่วมมือที่ได้ริเริ่มขึ้นและยึดมั่นในการไม่เลือกปฏิบัติต่อประเทศสมาชิกอาเซียนใดๆ ในการดำเนินความสัมพันธ์และกิจกรรมความร่วมมือกับภายนอก
7. กฎบัตรฯ จะประกันความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในภูมิภาคและปรารถนาที่จะมีอัตลักษณ์ร่วมกันของภูมิภาคโดยผ่านความเข้าใจทางวัฒนธรรม การติดต่อระหว่างภาคประชาชน อันจะส่งเสริมการหารือและการให้ประชาชนอาเซียนเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการสร้างประชาคม ในฐานะที่เป็นยุทธศาสตร์หนึ่งที่จะประกันความสำเร็จในอนาคตและความเจริญก้าวหน้าของอาเซียน
8. การบรรลุถึงประชาคมอาเซียนที่เป็นผลสำเร็จจะต้องมีการสร้างกรอบทางสถาบันสมัยใหม่เพื่อการประสานงานที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในหมู่กลไกดำเนินงานของเสาหลักทั้ง 3 เสาหลักของประชาคมอาเซียน และการมีผู้ติดต่อภายนอกที่จะช่วยให้การดำเนินกิจกรรมและแผนงานเสร็จสิ้นลงอย่างทันกาล

9. กฎบัตรฯ จะให้มีกลไกหลักขององค์กรเช่น กลไกตัดสินใจสูงสุดของอาเซียน และกลไกอื่นๆ ของอาเซียนที่จะทำหน้าที่ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของสามเสาหลักของประชาคมอาเซียน ทั้งในระดับรัฐมนตรีและเจ้าหน้าที่อาวุโส ตลอดจนสำนักเลขาธิการอาเซียนระดับชาติที่รับผิดชอบการดำเนินการความร่วมมืออาเซียน คณะกรรมการอาเซียนในประเทศนอกอาเซียนและองค์การระหว่างประเทศจะช่วยอาเซียนพัฒนาความสัมพันธ์ในฐานะคู่เจรจาของอาเซียนตามวัตถุประสงค์และแผนงานอาเซียน
10. แนวทางอาเซียนในการตัดสินใจและการหาฉันทามติเป็นอุปสรรคต่อข้อริเริ่มในการบูรณาการทางเศรษฐกิจที่สำคัญโดยไม่เอื้อให้อาเซียนก้าวไปข้างหน้าเนื่องจากมีจุดอ่อนให้บางประเทศใช้สิทธิยับยั้งหรือไม่ร่วมในฉันทามติ กฎบัตรฯ จะคงไว้ซึ่งฉันทามติของอาเซียน อย่างไรก็ตาม อาจมีบางประเด็นที่จะตัดสินใจโดยการลงคะแนนเสียง
11. กลไกที่เหมาะสมสำหรับการติดตาม การบังคับใช้ การปฏิบัติตามความตกลง และกลไกจัดข้อพิพาทจะได้รับการจัดตั้งขึ้นในทุกสาขาความร่วมมืออาเซียน กฎบัตรฯ จะอ้างถึงกลไกปัจจุบันของอาเซียนเพื่อการระงับข้อขัดแย้งโดยสันติ และให้มีกลไกการติดตามพันธกรณีและการบังคับใช้ความตกลงอาเซียนด้านเศรษฐกิจ
12. กฎบัตรฯ จะให้สภาพนิติบุคคลแก่อาเซียนและจะทำให้อาเซียนได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกันในดินแดนของแต่ละประเทศสมาชิก ตามที่จำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่และการบรรลุวัตถุประสงค์

พวกเราเห็นพ้องที่จะ

หนึ่ง รับทราบข้อเสนอแนะหลักตามที่ปรากฏในรายงานของคณะผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องกฎบัตรอาเซียนและแม่แบบของกฎบัตรอาเซียนที่แนบมาด้วยในรายงานฯ

สอง รับรองคณะทำงานระดับสูงเพื่อยกร่างกฎบัตรอาเซียนซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีและประกอบด้วยผู้แทนของประเทศสมาชิกอาเซียน และเลขาธิการอาเซียนซึ่งจะทำหน้าที่เป็นผู้ให้ข้อมูลของคณะทำงานฯ ด้วย

สาม มอบหมายคณะทำงานระดับสูงฯ ทำการยกร่างกฎบัตรอาเซียนบนพื้นฐานของทัศนะของผู้นำอาเซียนในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 11 และ 12 ตลอดจนข้อเสนอแนะของคณะผู้ทรงคุณวุฒิฯ และให้เสร็จสิ้นการปฏิบัติงานทันเวลาสำหรับการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 13 ที่ประเทศสิงคโปร์ ในเดือนพฤศจิกายน 2550 และมีการรับรองร่างกฎบัตรอาเซียนโดยรัฐมนตรีที่เสนอให้ผู้นำอาเซียน

สี่ มอบหมายคณะทำงานระดับสูงฯ รายงานความก้าวหน้าในการยกร่างกฎบัตรฯ อย่างสม่ำเสมอต่อรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียน

จัดทำที่เมืองเซบู ประเทศฟิลิปปินส์ เมื่อวันที่สิบเอ็ดธันวาคม คริสตศักราชสองพันหก

**CEBU DECLARATION TOWARDS
ONE CARING AND SHARING COMMUNITY**
Cebu City, Philippines
13 December 2003

WE, the Heads of States/Governments of Brunei Darussalam, the Kingdom of Cambodia, the Republic of Indonesia, the Lao People's Democratic Republic, Malaysia, the Union of Myanmar, the Republic of the Philippines, the Republic of Singapore, the Kingdom of Thailand, the Socialist Republic of Viet Nam, members of the Association of Southeast Asian Nations, hereinafter referred to as ASEAN;

RECALLING the goals and objectives of the ASEAN Vision 2020, which sets out a broad vision of the ASEAN becoming "a concert of Southeast Asian Nations, outward looking, living in peace, stability and prosperity, bonded together as partners in dynamic development and in a community of caring societies" in the year 2020;

FURTHER RECALLING the Declaration of ASEAN Concord II (Bali Concord II), adopted during the 9th ASEAN Summit in Bali, Indonesia on 7 October 2003, which aims to realize the establishment ASEAN Community comprising three pillars, namely the ASEAN Security Community (ASC), ASEAN Economic Community (AEC) and ASEAN Socio-Cultural Community (ASCC) that are closely intertwined and mutually reinforcing for the purpose of ensuring durable peace, stability and shared prosperity in the region;

REAFFIRMING the core elements of the ASEAN Socio-Cultural Community Plan of Action of the Vientiane Action Program (VAP), which aims to build a community of caring societies to address issues of poverty, equity and human development; manage the social impact of economic integration by building a competitive human resource base and adequate systems of social protection; enhance environmental sustainability and sound environmental governance; and strengthen the foundations of regional social cohesion towards an ASEAN Community in 2020;

NOTING the theme, "One Caring and Sharing Community", of the 12th ASEAN Summit to be held in Cebu in December 2006;

REALIZING that the ASEAN Socio-Cultural Community reflects ASEAN's social agenda that is focused on poverty eradication and human development, which is inextricably linked with the economic and security pillars of the ASEAN Community;

HEREBY DECLARE TO:

1. Reaffirm the commitment made by the ASEAN Member Countries during the Millennium Summit in September 2000 through the realization of a CARING Community that is committed to reducing poverty and the worst forms of human deprivation and a SHARING Community that is willing to share technical, intellectual and financial resources to improve the standard of living of its people;
2. Call upon our national and local officials to give priority consideration in their national development plans to the four strategic thrusts of ASEAN socio-cultural cooperation;
3. Direct our relevant ASEAN Sectoral Ministerial bodies to accelerate ASEAN cooperation under the socio-cultural pillar by creating a roadmap indicating the Measures, Implementing Bodies (IB) and Timelines under the four strategic thrusts of ASEAN Socio-Cultural Cooperation;
4. Call upon ASEAN Sectoral Ministerial bodies to complement their national development plans with regional activities aimed at sharing experiences and best practices through regional networks and joint regional programmes;
5. Strive to build caring societies that have effectively addressed issues of poverty, equity and human development through the adoption of the following:
 - a. Cebu Declaration on the Protection and Welfare of Children
 - b. Cebu Declaration on the Protection and Promotion of the Rights of Migrant Workers
 - c. Cebu Declaration to Support the Achievement of Millennium Development Goals in ASEAN
 - d. ASEAN Declaration of Commitments on HIV and AIDS and the Third Work Programme on HIV and AIDS;
6. Strive to enhance environmental sustainability and sound environmental governance through the adoption of the following:
 - a. ASEAN Framework Agreement on Access to, and Equitable Sharing of Genetic and Biological Resources
 - b. ASEAN Environmental Education Plan (2006-2010)
 - c. ASEAN Declaration on Enhancing Sustainable Development
7. Expand the levels of participation of the private sector and civil society organizations and facilitate the enabling socio-cultural environment in the region to strengthen regional cooperation by involving them in the ASEAN policy-making process, as exemplified by inviting representatives of Civil Society, Asian Development Bank and UNAIDS to report to the Leaders;

Draft As of 14 November 2006
1000H

8. Direct our Ministers to report on the progress of their work at the 13th ASEAN Summit in Singapore.

ADOPTED by the heads of State/Government of ASEAN Member Countries on this 13th day of December 2006 in Cebu, Philippines.

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

ปฏิญญาเชบูเพื่อมุ่งไปสู่ประชาคมที่เอื้ออาทรและแบ่งปันที่เป็นหนึ่งเดียว

เมืองเชบู ฟิลิปปินส์

13 ธันวาคม 2549

เรา ประชาชนของรัฐและหัวหน้ารัฐบาลแห่งบูรในดาร์ซาลาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มาเลเซีย สหภาพพม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า อาเซียน ;

ระลึก ถึงเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของวิสัยทัศน์อาเซียน 2020 ซึ่งกำหนดวิสัยทัศน์กว้าง ๆ ของอาเซียนไปสู่การเป็น "วงสมานฉันท์แห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่มองไปข้างหน้า มีสันติภาพ ความมั่นคงและความรุ่งเรือง มีความผูกพันกันในฐานะเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาอย่างมีพลวัตในชุมชนแห่งสังคมที่เอื้ออาทร" ภายในปี ค.ศ. 2020 ;

ระลึก ถึงปฏิญญาดำเนินความร่วมมือในอาเซียน ฉบับที่ 2 (ความร่วมมือบาห์ลี ฉบับที่ 2) ซึ่งได้รับการรับรองในที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 9 ที่บาห์ลี อินโดนีเซีย เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม ค.ศ.2003 ที่ตั้งเป้าหมายที่จะจัดตั้งประชาคมอาเซียนซึ่งประกอบด้วย 3 เสาหลัก ได้แก่ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน (เอเอสซี) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (เออีซี) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (เอเอสซีซี) ซึ่งมีความเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิดและส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อวัตถุประสงค์ในการคงไว้ซึ่งสันติภาพ เสถียรภาพ และความเจริญรุ่งเรืองที่ถาวรในภูมิภาค ;

ยืนยันอีกครั้งหนึ่ง ถึงองค์ประกอบหลักของแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ด้านประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนซึ่งมุ่งที่จะสร้างประชาคมแห่งสังคมที่เอื้ออาทรเพื่อแก้ไขปัญหากับความยากจน ความเสมอภาค และการพัฒนามนุษย์ การแก้ไขผลกระทบทางสังคมที่เกิดจากการรวมตัวทางเศรษฐกิจโดยการสร้างรากฐานทรัพยากรมนุษย์ที่สามารถแข่งขันได้และระบบความคุ้มครองทางสังคมที่พอเพียง ส่งเสริมความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่เหมาะสม และการเสริมสร้างความแข็งแกร่งของรากฐานแห่งความกลมกลืนทางสังคมในภูมิภาคเพื่อมุ่งไปสู่การเป็นประชาคมอาเซียนในปี ค.ศ.2020 ;

เน้น ถึงหัวข้อ "ประชาคมเอื้ออาทรและแบ่งปันที่เป็นหนึ่งเดียว" ของการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 12 ซึ่งจะจัดขึ้นที่เชบูในเดือนธันวาคม ค.ศ. 2006 ;

สำนึก ว่าประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนสะท้อนถึงวาระทางด้านสังคมของอาเซียนที่มุ่งเน้นการจัดความยากจน การพัฒนามนุษย์ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับเสาหลักทางด้านเศรษฐกิจและความมั่นคงของประชาคมอาเซียนเป็นอย่างยิ่ง

จึงขอประกาศ ณ ที่นี้ว่าจะ

1. ยืนยันพันธกรณีของประเทศสมาชิกอาเซียนที่ได้ให้ไว้ระหว่างการประชุมสุดยอดสหัฐวรรษ เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 2000 โดยการดำเนินการเพื่อที่จะบรรลุถึงการเป็นประชาคมเอื้ออาทรที่ยึดมั่นในการจัดความยากจน การกีดกันในรูปแบบที่เลวร้าย และสร้างประชาคมที่แบ่งปันกันซึ่งยินดีที่จะแบ่งปันทรัพยากรทางเทคนิค ทางปัญญา และการเงิน เพื่อพัฒนามาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนของตน
2. เรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ระดับประเทศและระดับท้องถิ่นของเราพิจารณาให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกต่อเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ 4 ประการของความร่วมมือด้านสังคมและวัฒนธรรมในแผนพัฒนาประเทศของตน
3. มอบหมายหน่วยงานเฉพาะสาขาในระดับรัฐมนตรีของอาเซียนที่เกี่ยวข้องให้เร่งรัดความร่วมมืออาเซียนภายใต้เสาหลักด้านสังคมและวัฒนธรรมโดยการจัดทำแผนแม่บทซึ่งกำหนดมาตรการ หน่วยงานดำเนินการ และช่วงเวลาดำเนินการภายใต้เป้าหมายทางยุทธศาสตร์ 4 ประการของความร่วมมือด้านสังคมและวัฒนธรรมของอาเซียน
4. เรียกร้องให้หน่วยงานเฉพาะสาขาในระดับรัฐมนตรีของอาเซียนดำเนินแผนพัฒนาประเทศให้สอดคล้องกับกิจกรรมของภูมิภาคที่มุ่งแบ่งปันประสบการณ์และแนวปฏิบัติโดยผ่านเครือข่ายในภูมิภาคและแผนงานร่วมของภูมิภาค
5. มุ่งมั่นที่จะสร้างสังคมเอื้ออาทรที่แก้ไขปัญหาความยากจน ความเสมอภาค และการพัฒนามนุษย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการรับรองเอกสารดังต่อไปนี้
 - เอ) ปฏิญญาเซบูว่าด้วยความคุ้มครองและสวัสดิการเด็ก
 - บี) ปฏิญญาเซบูว่าด้วยความคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน
 - ซี) ปฏิญญาเซบูเพื่อสนับสนุนความสำเร็จของเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัฐวรรษในอาเซียน
 - ดี) ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยพันธกิจในด้านเอชไอวีและเอดส์และแผนปฏิบัติการด้านเอชไอวีและเอดส์ ระยะที่ 3

6. มุ่งมั่นที่จะส่งเสริมความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและการบริหารจัดการทรัพยากรที่เหมาะสม โดยการรับรองเอกสารดังต่อไปนี้

เอ) กรอบความตกลงอาเซียนว่าด้วยเข้าถึงและการแบ่งปันทรัพยากรพันธุกรรม และทรัพยากรชีวภาพอย่างเท่าเทียม

บี) แผนงานการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมของอาเซียน (ค.ศ. 2006-2010)

ซี) ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืน

7. ขยายระดับการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนและองค์กรประชาสังคม และอำนวยความสะดวกให้เกิดสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมในภูมิภาคเพื่อกระชับความร่วมมือในภูมิภาคโดยการดึงภาคเอกชนและองค์กรประชาสังคมให้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดนโยบายของอาเซียน ดังเช่นการเชิญผู้แทนของภาคประชาสังคม ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย และ ยูเอ็นเอดส์ ให้รายงานต่อผู้นำ

8. มอบหมายให้รัฐมนตรีของเรารายงานความคืบหน้าของการดำเนินงานในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 13 ที่สิงคโปร์

รับรองโดยประมุขของรัฐและหัวหน้ารัฐบาลของประเทศสมาชิกอาเซียนเมื่อวันที่ 13 ธันวาคม ค.ศ. 2006 ณ เมืองเซบู ฟิลิปปินส์

**ASEAN DECLARATION ON THE PROTECTION AND PROMOTION OF
THE RIGHTS OF MIGRANT WORKERS**สิ่งที่ส่งมาด้วย.....**3**

We, the Heads of State and Government of the Association of Southeast Asian Nations (hereinafter referred to as ASEAN), attending the 12th ASEAN Summit held on 12 December 2006 in Cebu City, Philippines:

RECALLING the Declaration of ASEAN Concord II adopted at the 9th ASEAN Summit in Bali, Indonesia, which stipulated the establishment of an ASEAN Community resting on three pillars: an ASEAN Security Community, an ASEAN Economic Community and an ASEAN Socio-Cultural Community;

REAFFIRMING our commitment to international instruments to safeguard the human rights and fundamental freedoms of all individuals, we have all acceded to, including the Universal Declaration on Human Rights and the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women;

RECALLING further the Vientiane Action Programme adopted at the 10th ASEAN Summit in Vientiane, Laos, which provided for, *inter alia*, the promotion of human rights and obligations to realize an open, dynamic and resilient ASEAN Community by 2020;

CONFIRMING their shared responsibility to realize a common vision for a secure and prosperous ASEAN Community by improving the quality of life of its people and strengthening its cultural identity towards a people-centered ASEAN, through among others, measures on the protection and promotion of the rights of migrant workers;

RECOGNIZING the contributions of migrant workers to the society and economy of their host societies and societies of the state of origin of migrant workers;

RECOGNIZING the sovereignty of states in determining their own migration policy including determining entry into their territory and under which conditions migrants may remain;

ACKNOWLEDGING also the legitimate concerns of the host countries over the illegal and irregular migration, as well as the need to adopt appropriate and comprehensive migration policies to ensure the maximum benefits while minimizing the negative impacts of migration;

RECOGNIZING that nothing in the present Declaration shall be interpreted as implying the regularization of the situation of migrant workers who are undocumented or in an irregular situation or any right to such regularization of their situations;

ACKNOWLEDGING with concern that there are still cases of abuse and violence against migrant workers, particularly against women migrant workers, that need to be addressed;

REITERATING that ASEAN should make further progress as a cohesive and caring society committed to enhancing the quality of life and well being of its people, especially those in the vulnerable and disadvantaged sectors;

RECOGNIZING the importance of ASEAN Member Countries to collaborate closely on development of an ASEAN instrument on the protection and promotion of the rights of migrant workers;

DO HEREBY DECLARE TO:

GENERAL PRINCIPLE :

1. Agree to strengthen the political, economic and social pillars of the ASEAN Community by promoting the full potential and dignity of migrant workers and their families in a climate of freedom, equity, and stability subject to the laws, regulations, and policies of the respective ASEAN Member Countries;

RIGHTS / OBLIGATIONS OF RECEIVING STATES :

2. Intensify efforts to protect the fundamental human rights, welfare and human dignity of migrant workers and their families, and those who face the gravest risks to their human rights and fundamental freedom when recruited, transported and employed in irregular situations and clandestine movement and employment;
3. Work towards the achievement of greater harmony and tolerance between host societies and migrant workers and their families, with the view to the elimination of manifestations of racism, discrimination, xenophobia and related intolerance, including acts or threats of violence;
4. Empower migrant workers and their families to exercise rights, and provide access to resources and remedies through information, training and education as appropriate and in accordance with the legislation of the States concerned;
5. Provide equal treatment as well as create conducive conditions of stay and working environment for migrant workers;
6. Promote non-discrimination on the rights of migrant workers, on issues such as wages and employment protection;
7. Take measures against the exploitation and abuse of migrant workers and their families, subject to the laws and regulations of ASEAN Member Countries, in relation to issues such as employment, social services, as well as access to justice;
8. Take concrete measures to protect the rights and ensure the safety of migrant workers who are victims of illegal recruitment, trafficking and prostitution, and those in potentially exploitable situations;

9. Ensure that equal treatment in respect of remuneration and wages for performing the same work and to refrain from non-payment or delayed payment of wages, which is a problem of serious proportions.
10. Provide migrant workers who may be victims of discrimination, exploitation and violence access to the legal and judicial system as well as psycho-social services of the host countries;
11. Ensure that the police, immigration and other authorities and service providers treat migrant workers and their families in a dignified and non-discriminatory manner;
12. Provide proper treatment and adequate social welfare services, including education, healthcare services, and access to justice, for migrant workers and their families, in so far as they fulfill the requirements provided for by the applicable legislation of the host country and the applicable bilateral agreements and multilateral treaties;
13. Establish appropriate mechanisms and legal instruments to address incidents of abuse and violations of migrant workers rights by employers;

RIGHTS/OBLIGATIONS OF SENDING STATES

14. Recognize the active participation of migrant workers in the development of both their countries of origin and destination;
15. Strengthen efforts in countries of origin to ensure access to employment and livelihood opportunities as sustainable alternatives to migration in their countries of origin for their citizens, as well as guarantee the rights of those who have migrated to safely return and reintegrate into their home country;
16. Set up clear policies and procedures to facilitate aspects of labor migration, including migrant recruitment, preparation for deployment overseas and protection of the citizens when abroad;
17. Develop programs that encourage respect for the laws and culture of the host communities, that encourage respect for cultural diversity, that promote the fair treatment of migrant workers and their families, and, where appropriate, that facilitate their integration into the social, cultural and economic life of their host community;
18. Promote legal practices on recruitment of migrant workers and adopt mechanisms to eliminate recruitment malpractices through legal and valid contracts, regulation and accreditation of recruitment agencies and employers, and blacklisting of negligent/unlawful agencies.

WHAT WE CAN DO AS ASEAN:

19. Promote decent, humane, productive, dignified and remunerative employment for migrant workers;
20. Facilitate mutual recognition of skills and harmonization of skills standards for migrant workers in the region;
21. Implement human resource development programs and reintegration programs for migrant workers in their countries of origin;
22. Task our Labor Ministers and other Ministers responsible/related to the issue of migrant workers to identify appropriate mechanisms to implement the spirit and letter of this Declaration, through regular consultations and dialogue, and the development of an ASEAN instrument on the protection and promotion of the rights of migrant workers appropriate plans of action, consistent with our vision of building a just, humane and democratic ASEAN community;
23. Promote capacity building, sharing of information, best practices as well as opportunities and challenges encountered by ASEAN member countries in relation to protection and promotion of migrant workers' rights and welfare;
24. Extend mandatory consular notification to consular or diplomatic authorities of states of origins when migrant workers or members of his/her families are arrested or committed to prison or custody pending trial or are detained in any other manner;
25. Extend assistance to nationals of ASEAN Member Countries who are caught in conflict or crisis situations, in the event of need and based on the capacities and resources of the Embassies and Consular Offices of the relevant ASEAN Member Countries;
26. Establish an Institutional framework for ASEAN cooperation on the matters of migrant workers in order to respond effectively to the needs and aspirations of ASEAN; and
27. Encourage international organizations, ASEAN dialogue partners and other countries to respect the principles and extend support and assistance to the implementation of the measures contained in this Declaration.

Adopted on this 12th day of December 2006 in Cebu City, Philippines.

รับรองสำเนาถูกต้อง

4

(นายผ่านพบ ปลั่งประยูร)

เจ้าหน้าที่การทูต 7 กรมอาเซียน

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการพิทักษ์และส่งเสริมสิทธิของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน

เรา ประชาชนของรัฐและหัวหน้ารัฐบาลของประเทศสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่าอาเซียน) ที่เข้าร่วมการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 12 เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2548 ที่เมืองเซบู ฟิลิปปินส์ :

อ้างถึง ปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน ฉบับที่ 2 ที่ได้รับการรับรองจากที่ประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 9 ที่บาหลี อินโดนีเซีย ซึ่งระบุให้มีการจัดตั้งประชาคมอาเซียนโดยมี 3 เสาหลัก คือ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน;

ยืนยัน พันธกรณีของเราที่มีต่อข้อตกลงระหว่างประเทศทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพพื้นฐานของบุคคลที่เราเข้าเป็นภาคี โดยเฉพาะอย่างยิ่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ;

อ้างถึง แผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ที่ได้รับการรับรองจากที่ประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 10 ที่เวียงจันทน์ ลาว ซึ่งกำหนดไว้ส่วนหนึ่งในเรื่องการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนและพันธกรณีเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายเรื่องประชาคมอาเซียนที่มีพลวัตและมีความสามารถในการปรับตัว ภายในปี ค.ศ. 2020;

ยืนยัน ความรับผิดชอบร่วมกันเพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ร่วมกันสำหรับประชาคมอาเซียนที่มั่นคงและรุ่งเรืองโดยการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนและเสริมสร้างอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเพื่อมุ่งไปสู่อาเซียนที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง โดยผ่านทางมาตรการปกป้องและส่งเสริมสิทธิของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน;

ยอมรับ บทบาทของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานที่มีต่อสังคมและเศรษฐกิจของประเทศผู้รับและสังคมของประเทศผู้ส่ง;

ยอมรับ อำนาจอธิปไตยของรัฐในการกำหนดนโยบายการโยกย้ายถิ่นฐานของตนซึ่งรวมถึงการกำหนดเรื่องการเข้าสู่ดินแดนและเงื่อนไขที่ผู้ถิ่นต้องอยู่ภายใต้;

ยอมรับ เช่นกันถึงความห่วงกังวลอันชอบธรรมของประเทศผู้รับที่มีต่อการโยกย้ายถิ่นฐานที่ไม่ถูกกฎหมายและความจำเป็นที่จะต้องกำหนดนโยบายเรื่องการโยกย้ายถิ่นฐานที่เหมาะสมและรอบด้าน เพื่อให้ได้รับประโยชน์สูงสุดและจัดการควบคุมผลกระทบเชิงลบจากการโยกย้ายถิ่นฐาน

ยอมรับ ว่าไม่มีสิ่งใดในกฎหมาย ฉบับนี้ที่จะถูกตีความได้ว่า สร้างความชอบด้วยกฎหมายให้แก่แรงงานโยกย้ายถิ่นฐานที่ไม่มีเอกสารหรือเข้ามาโดยช่องทางที่ไม่ถูกต้อง หรือให้สิทธิใด ๆ ในการทำให้สถานการณ์ของแรงงานเหล่านั้นชอบด้วยกฎหมาย;

ยอมรับ ด้วยความห่วงกังวลว่ายังคงมีกรณีของการเอาเปรียบและการใช้ความรุนแรงต่อแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน โดยเฉพาะแรงงานสตรีซึ่งจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข

ย้ำ ว่าอาเซียนควรสร้างความก้าวหน้าในฐานะสังคมเอื้ออาทรที่มุ่งเน้นเรื่องการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีกินดีของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคที่มีความเสี่ยงและด้อยโอกาส;

ยอมรับ ถึงความสำคัญที่ประเทศสมาชิกอาเซียนจะต้องร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดเพื่อพัฒนาข้อตกลงของอาเซียนว่าด้วยการพิทักษ์และส่งเสริมสิทธิของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน;

ขอประกาศ ณ ที่นี้ว่า :

หลักการทั่วไป

1. ตกลงที่จะสร้างความเข้มแข็งให้กับเสาหลักด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของประชาคมอาเซียนโดยการส่งเสริมศักยภาพและศักดิ์ศรีของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานและครอบครัว ภายใต้บรรยากาศของเสรีภาพ ความเท่าเทียมกัน และเสถียรภาพ โดยให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ และนโยบายของประเทศสมาชิกอาเซียนที่เกี่ยวข้อง;

สิทธิ/และภาระหน้าที่ของรัฐผู้รับ

2. เพิ่มความพยายามที่จะปกป้องสิทธิมนุษยชนพื้นฐานและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานและครอบครัว และผู้ที่เผชิญกับอันตรายร้ายแรงต่อสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานเมื่อถูกคัดเลือก ขนส่ง และจ้างงานในสถานการณ์ที่ไม่ถูกต้อง ขบวนการลับ และการจ้างงานที่ไม่เปิดเผย

3. ดำเนินการเพื่อมุ่งไปสู่ความกลมเกลียวและความอดกลั้นระหว่างสังคมของประเทศผู้รับกับแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานและครอบครัว เพื่อจัดการกระทำอันเป็นการเหยียดผิว การเลือกปฏิบัติ การรังแกทางเชื้อชาติ และการขาดความอดกลั้นซึ่งรวมถึงการกระทำหรือการข่มขู่ที่จะใช้ความรุนแรง;
4. ให้อำนาจแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานและครอบครัวได้แสดงออกถึงสิทธิและสามารถเข้าถึงทรัพยากรต่าง ๆ โดยผ่านทางข่าวสารข้อมูล การฝึกอบรมและการศึกษาตามความเหมาะสมและให้เป็นไปตามกฎหมายของรัฐที่เกี่ยวข้อง;
5. ให้การปฏิบัติอย่างเท่าเทียมและสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการพำนักอยู่และการทำงานของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน;
6. ส่งเสริมการไม่เลือกปฏิบัติว่าด้วยสิทธิของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน อาทิ ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับค่าจ้างและการคุ้มครองการจ้างงาน;
7. ดำเนินการมาตรการเพื่อต่อต้านการกดขี่และเอารัดเอาเปรียบจากแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานและครอบครัวตามกฎหมายและระเบียบของประเทศสมาชิกอาเซียนในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงาน การให้บริการทางสังคม รวมถึงการศึกษา สุขภาพอนามัย และการเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม;
8. ดำเนินมาตรการที่เป็นรูปธรรมในการคุ้มครองสิทธิและการประกันความปลอดภัยให้แก่แรงงานโยกย้ายถิ่นฐานซึ่งเป็นเหยื่อของการเกณฑ์แรงงานอย่างผิดกฎหมาย การค้ามนุษย์และการค้าประเวณี รวมถึงในสถานการณ์ที่มีแนวโน้มที่จะถูกแสวงหาประโยชน์;
9. สร้างความมั่นใจว่ามีการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการได้รับค่าตอบแทนที่เหมาะสมและค่าจ้างสำหรับการทำงานที่เหมือนกันและละเว้นจากการไม่จ่ายค่าจ้าง หรือการจ่ายค่าจ้างล่าช้าซึ่งเป็นปัญหาที่มีความรุนแรง;
10. ให้แรงงานโยกย้ายถิ่นฐานซึ่งอาจเป็นเหยื่อของการเลือกปฏิบัติ การแสวงหาประโยชน์และการใช้ความรุนแรง สามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและกฎหมาย รวมทั้งการให้บริการด้านจิตวิทยาสังคมของประเทศผู้รับ;
11. สร้างความมั่นใจว่า ตำรวจ เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง หน่วยงานและผู้ให้บริการอื่นๆ จะปฏิบัติต่อแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานและครอบครัวอย่างมีศักดิ์ศรีและไม่เลือกปฏิบัติ;
12. ให้การปฏิบัติอย่างเหมาะสมและให้บริการด้านสวัสดิการสังคมที่พอเพียงแก่แรงงานโยกย้ายถิ่นฐานและครอบครัว ซึ่งรวมถึงการศึกษา การบริการด้านสาธารณสุข การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ใช้บังคับของประเทศผู้รับ ความตกลงทวิภาคี และสนธิสัญญาพหุภาคีที่มีผลบังคับใช้;

13. จัดตั้งกลไกที่เหมาะสมและสอดคล้องทางกฎหมายเพื่อแก้ไขกรณีการแสวงหาประโยชน์ และการละเมิดสิทธิของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานโดยนายจ้าง;

สิทธิและภาระหน้าที่ของรัฐผู้ส่ง

14. ยอมรับการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานในการพัฒนาทั้งของประเทศต้นทางและประเทศปลายทาง;
15. เสริมสร้างความพยายามในประเทศต้นทางเพื่อให้ประชากรของตนสามารถเข้าถึงโอกาสในการจ้างงานและการใช้ชีวิตซึ่งจะเป็นทางเลือกที่ยั่งยืนของการโยกย้ายถิ่นฐาน รวมทั้งประกันสิทธิของผู้ที่เคยโยกย้ายถิ่นฐานให้สามารถเดินทางกลับและร่วมเป็นส่วนหนึ่งของสังคมเดิมของตนได้อย่างปลอดภัย;
16. กำหนดนโยบายและกระบวนการที่ชัดเจนเพื่ออำนวยความสะดวกในเรื่องการโยกย้ายถิ่นฐานของแรงงาน รวมถึงการคัดเลือกจ้างงาน การเตรียมการจัดส่งไปทำงานในต่างประเทศ และการคุ้มครองประชากรเมื่ออยู่ต่างประเทศ;
17. พัฒนาโครงการที่ส่งเสริมให้เกิดความเคารพในกฎหมายและวัฒนธรรมของประชาคมประเทศผู้รับ ส่งเสริมความเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรม การส่งเสริมการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมต่อแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานและครอบครัว และเอื้ออำนวยการเข้ามาเป็นส่วนเดียวกันกับสังคม วัฒนธรรมและวิถีเศรษฐกิจของประเทศผู้รับตามความเหมาะสม;
18. ส่งเสริมให้มีการปฏิบัติให้ถูกกฎหมายในการจ้างแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน และจัดตั้งกลไกเพื่อจัดการจ้างงานที่ไม่ถูกต้อง โดยการมีสัญญาที่มีผลบังคับใช้ที่ถูกกฎหมายการมีระเบียบและการจัดตั้งสำนักงานจัดหางานและนายจ้างที่ถูกกฎหมาย และการขึ้นบัญชีต้องห้ามสำนักจัดหางานที่ละเลยหรือไม่ชอบด้วยกฎหมาย;

สิ่งที่เราสามารถดำเนินการในฐานะอาเซียน

19. ดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อให้เกิดการจ้างงานที่เหมาะสม มีมนุษยธรรม ก่อให้เกิดประโยชน์ มีเกียรติและได้รับผลตอบแทนที่เป็นธรรมของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน;
20. เอื้ออำนวยให้มีการยอมรับเรื่องทักษะแรงงานร่วมกัน และกำหนดมาตรฐานทักษะแรงงานให้เป็นรูปแบบเดียวกันสำหรับแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานในภูมิภาค;
21. ดำเนินการตามโครงการด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และโครงการด้านกลับเข้าสู่สังคมเดิมของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานในประเทศต้นทาง;
22. มอบหมายให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานของเรากำหนดกลไกที่เหมาะสมเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามเจตนารมณ์และข้อบัญญัติของปฏิญญาฉบับนี้ โดยผ่านการปรึกษาหารือ

และการเจรจาอย่างสม่ำเสมอ การพัฒนาแผนปฏิบัติการที่เหมาะสมสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ที่จะสร้างประชาคมอาเซียนที่เป็นธรรม มีมนุษยธรรม และเป็นประชาธิปไตย;

23. ส่งเสริมการสร้างศักยภาพ การแลกเปลี่ยนข้อมูล แนวปฏิบัติที่เหมาะสม โอกาส และปัญหาที่ประเทศสมาชิกอาเซียนประสบในส่วนที่เกี่ยวกับการพิทักษ์และส่งเสริมสิทธิและสวัสดิการของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน;

24. ออกหนังสือแจ้งให้หน่วยงานด้านกงสุลหรือการทูตของรัฐผู้ส่งทราบเมื่อแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานหรือสมาชิกในครอบครัวถูกจับกุม หรือถูกคุมขัง หรือถูกควบคุมตัวในระหว่างรอการพิจารณาคดี หรือถูกกักกันในลักษณะอื่น ๆ;

25. ให้ความช่วยเหลือแก่ชนชาติของประเทศสมาชิกอาเซียนซึ่งตกอยู่ภายใต้สถานการณ์ความขัดแย้งหรือวิกฤติการณ์ ในกรณีที่ต้องการและบนพื้นฐานของศักยภาพและทรัพยากรของสถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลของประเทศสมาชิกอาเซียนที่เกี่ยวข้อง;

26. จัดทำกรอบทางกำหนดสำหรับความร่วมมือในอาเซียนในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานเพื่อตอบสนองต่อความจำเป็นและความปรารถนาของอาเซียนอย่างมีประสิทธิภาพ; และ

27. สนับสนุนให้องค์การระหว่างประเทศ ประเทศคู่เจรจาของอาเซียน และประเทศอื่น ๆ เคารพในหลักการของปฏิญญานี้ และให้การสนับสนุนและให้ความช่วยเหลือในการปฏิบัติตามมาตรการที่ระบุในปฏิญญา

รับรองเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 2006 ที่เมืองเซบู ฟิลิปปินส์

**CEBU DECLARATION ON THE ACCELERATION OF THE
ESTABLISHMENT OF AN ASEAN COMMUNITY BY 2015
CEBU, XX DECEMBER 2006**

WE, the Heads of State/Government of Brunei Darussalam, Kingdom of Cambodia, Republic of Indonesia, Lao People's Democratic Republic, Malaysia, Union of Myanmar, Republic of the Philippines, Republic of Singapore, Kingdom of Thailand and Socialist Republic of Viet Nam, Member Countries of ASEAN, on the occasion of the 12th ASEAN Summit in Cebu;

ACKNOWLEDGING the prescience of ASEAN Vision 2020 and the significant and important progress that ASEAN has been made towards the goals of that visionary declaration;

RECALLING our instructions at the 11th ASEAN Summit in Kuala Lumpur in December 2005 to the Ministers and Senior Officials to study the viability of accelerating the establishment of an ASEAN Community;

REAFFIRMING the need for some flexibility for the new ASEAN Member Countries even as ASEAN moves faster towards a more integrated and interconnected future.

NOTING the convening of the first coordinating conferences for the ASEAN Security Community (ASCCO) and ASEAN Socio-cultural Community (SOC-COM) and the blueprint to bring forward the target date for the ASEAN Economic Community to 2015;

BUILDING UPON our commitment to the Vientiane Action Programme in November 2004 as successor to the Hanoi Plan of Action to realise the aims of ASEAN Vision 2020 and Declaration of ASEAN Concord II, and the progress towards narrowing the development gap under the Initiative for ASEAN Integration;

DETERMINED to deal more effectively with the increasing range of transboundary concerns which ASEAN faces in this rapidly changing world since the articulation of Vision 2020 in 1997 and the Declaration of Bali Concord II in 2003 through better coordination and increased cooperation within ASEAN;

PLEASED with ASEAN's deepening relations with our Dialogue Partners,

including our FTA negotiations, comprehensive plans of action and the convening of the East Asia Summit;

CONSCIOUS also that strengthened ASEAN Integration through the accelerated establishment of an ASEAN Community will reinforce ASEAN's centrality and role as the driving force in charting the evolving regional architecture;

BELIEVING that at the core of ASEAN's response to the increasing number regional challenges must be its efforts to build a strong ASEAN Community premised on a closely integrated, dynamic and vibrant regional economy;

DO HEREBY DECLARE:

FIRST, ASEAN's strong commitment towards accelerating the achievement of an ASEAN Community to 2015 along the lines of the vision outlined by ASEAN Vision 2020 and the Bali Concord II, in the three pillars of the ASEAN Security Community, ASEAN Economic Community and ASEAN Socio-Cultural Community, by accelerating the full implementation of their programme areas, measures and principles;

SECOND, ASEAN reaffirmed its strong determination to undertake concrete measures for the acceleration of the implementation of all programme areas, measures and principles in the three pillars of the ASEAN Community;

THIRD, ASEAN's aspiration to create a stronger, more united and cohesive ASEAN that can better manage the challenges posed by the evolving regional architecture and economic climate;

FOURTH, that ASEAN remains committed to further expanding our engagement with our Dialogue Partners and other external partners, and believes that such interaction will assist ASEAN in its integration efforts to achieve the ASEAN Community by 2015.

DONE in Cebu, the Republic of the Philippines, on the XX Day of December in the Year Two Thousand and Six.

For Brunei Darussalam:

ปฏิญญาเชบูว่าด้วยการเร่งรัดการจัดตั้งประชาคมอาเซียนภายในปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015)

ณ เชบู ธันวาคม 2549

พวกเรา ประมุขและผู้นำรัฐบาลแห่ง บรูไนดารุสซาลาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มาเลเซีย สหภาพพม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ในฐานะประเทศสมาชิกอาเซียนในโอกาสการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 12 ที่เมืองเชบู

ตอบรับ วิสัยทัศน์อาเซียน พ.ศ. 2563 รวมถึงความสำคัญและพัฒนาการความคืบหน้าที่ผ่านมาในการบรรลุวิสัยทัศน์ดังกล่าว

ระลึกว่า การประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 11 เมื่อธันวาคม พ.ศ. 2548 ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ พวกเราได้มอบหมายให้รัฐมนตรีต่างประเทศและเจ้าหน้าที่อาวุโสไปทำการศึกษาความเป็นไปได้ในการเร่งรัดที่จะจัดตั้งประชาคมอาเซียน

ย้ำว่า ถึงแม้ว่าอาเซียนจะเร่งการสร้างประชาคมและความเชื่อมโยงกันเร็วมากขึ้นในอนาคต อาเซียนเองควรมีความยืดหยุ่นสำหรับกลุ่มสมาชิกใหม่

รับทราบ การจัดการประชุมประสานงานแผนปฏิบัติการประชาคมความมั่นคงอาเซียน การประชุมประสานงานแผนปฏิบัติการประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน ครั้งแรก และข้อเสนอที่จะกำหนดเวลาสำหรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นปี พ.ศ. 2558

เสริมสร้าง คำมั่นสัญญาของพวกเราต่อแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ ปี พ.ศ. 2547 ซึ่งเป็นแผนปฏิบัติการหรือแผนงานต่อจากแผนปฏิบัติการฮานอย เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของวิสัยทัศน์อาเซียน พ.ศ. 2563 และปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน ฉบับที่ 2 รวมทั้งความคืบหน้าในการลดช่องว่างของการพัฒนา ซึ่งอยู่ภายใต้ความริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียน

มุ่งมั่น ที่จะจัดการกับปัญหาข้ามชาติต่างๆ ที่อาเซียนเผชิญอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยการประสานงานที่ดีและความร่วมมือภายในอาเซียนที่มีมากขึ้น

ยินดี กับความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมากขึ้นของอาเซียนกับประเทศคู่เจรจา อาทิ เช่น การเจรจาข้อตกลงเขตการค้าเสรี แผนปฏิบัติการที่รอบด้าน และการจัดตั้งการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก

ตระหนักว่า การบูรณาการที่แข็งแกร่งของอาเซียน โดยการเร่งรัดจัดตั้งประชาคมอาเซียนนั้น จะแสดงให้เห็นถึงความเข้มแข็งและบทบาทการเป็นแรงขับเคลื่อนของอาเซียนและการวางทิศทางของภูมิภาค

เชื่อมั่นว่า การเสริมสร้างความแข็งแกร่งของประชาคมอาเซียนบนพื้นฐานของการบูรณาการและการขับเคลื่อนเศรษฐกิจอย่างมีพลวัตเป็นรากฐานสำคัญของอาเซียนในการตอบสนองต่อภัยคุกคามของภูมิภาคที่มีมากขึ้น

ขอประกาศ ณ ที่นี้ ว่า

- หนึ่ง คำมั่นสัญญาของอาเซียนต่อการเร่งรัดเพื่อให้บรรลุการเป็นประชาคมอาเซียนภายในปี พ.ศ. 2558 ที่มีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์อาเซียน พ.ศ. 2563 และปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน ฉบับที่ 2 โดยเฉพาะ 3 เสาหลัก ซึ่งประกอบด้วย ประชาคมความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนจะบรรลุผลโดยการเร่งให้มีการปฏิบัติตามแผนงานของทั้ง 3 เสาหลัก ในทุกๆ ด้านอย่างเต็มที่
- สอง อาเซียนย้ำถึงความมุ่งมั่นในการดำเนินการปฏิบัติตามแผนงานในทุกๆ ด้านของ 3 เสาหลัก
- สาม อาเซียนมีความต้องการที่จะสร้างความแข็งแกร่ง ความเป็นหนึ่งเดียว และความเป็นปึกแผ่น เพื่อที่จะจัดการกับความท้าทายต่างๆ ในภูมิภาคและในด้านเศรษฐกิจได้ดีขึ้น
- สี่ อาเซียนยังคงยึดมั่นที่จะขยายความร่วมมือกับประเทศคู่เจรจาของอาเซียนและประเทศอื่นๆ และเชื่อมั่นว่าการปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวจะช่วยผลักดันอาเซียนให้บรรลุการเป็นประชาคมภายในปี พ.ศ. 2558

ทำไว้ที่เมืองเซบู สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ เมื่อวันที่ ธันวาคม พ.ศ. 2549

ASEAN Commitments on HIV and AIDS

Declaration of the 12th ASEAN Summit Special Session on HIV and AIDS

December 2006, Cebu, Philippines

1. **We**, the Heads of State and Government of the Association of South East Asian Nations (hereinafter referred to as ASEAN), gathered in Cebu, Philippines on ... December 2006, devoting a Special Session during the 12th ASEAN Summit, to review and renew our commitments on HIV and AIDS;
2. **Recognising** that the HIV epidemic brought about by factors such as poverty, gender inequality and inequity, illiteracy, stigma and discrimination, conflicts and disasters, affects groups most at risk like sex workers, men having sex with men, transgenders, and drug users including injecting drug users; and vulnerable groups such as migrants and mobile populations, women and girls, children and youth, people in correctional institutions, uniformed services, communities of populations in conflict and disaster-affected areas;
3. **Reaffirming** our earlier commitments to effectively respond to HIV in the ASEAN region, made at our first Special Session held in conjunction with the 7th ASEAN Summit in November 2001 in Bandar Seri Begawan, and reiterated at the 9th ASEAN Summit in October 2003 in Bali, the 2nd ASEAN-United Nations Summit in September 2005 in New York and the 11th ASEAN Summit in December 2005 in Kuala Lumpur;

4. **Recalling** the commitment to achieve the Millennium Development Goals, in particular Goal No. 6 which specifically refers to halting the spread of HIV/AIDS, malaria and other diseases;

5. **Supporting** the 2005 World Summit's call and the Political Declaration made by the United Nations General Assembly at the High Level Meeting on AIDS held on 2 June 2006, to scale up significantly towards universal access to comprehensive prevention, treatment, care and support by 2010 for all those in need, and the reduction of vulnerability of persons living with HIV, especially orphans, vulnerable children and older persons;

6. **Reiterating** that the *Declaration on the Elimination of Violence against Women in the ASEAN Region* promotes and protects women's rights by reducing their vulnerability to HIV and eliminating gender inequalities and gender-based violence by creating an enabling environment for the empowerment of women and strengthening their economic independence;

7. **Recalling also** the Beijing Plus Five process that aimed to undertake further actions and initiatives to implement the *Beijing Declaration and Platform for Action*, especially in promoting women's health, including the fight against the HIV and AIDS pandemic, and also to further undertake gender-mainstreaming initiatives that address HIV and AIDS and other diseases;

8. **Noting** the *Hanoi Call to Action for Children and HIV/AIDS in East Asia and the Pacific Region* of 24 March 2006, which highlights nine urgent actions to scale up response to children who are vulnerable to, infected and affected by HIV and AIDS;

9. **Guided** by ASEAN's Vision 2020 as a concert of Southeast Asian nations, outward looking, living in peace, stability and prosperity, bonded together in partnership in dynamic development and in a community of caring societies; which reaffirms the social responsibility of all Member Countries to act together in resolving transboundary issues;

10. **Gravely concerned** that the HIV epidemic continues to threaten our vision, and the lives and future of our peoples, especially the vulnerable populations throughout the region, with socio-economic consequences that pose a formidable challenge to ASEAN Community-building;

11. **Saddened** that whereas HIV once primarily affected men, women now represent half of all people living with HIV and that as youth behaviour changes, rates of HIV among youth are rising at an alarming rate, with young people between 15 to 24, accounting for over fifty percent of new infections in some of our Member Countries;

12. **Realising** that an effective response to HIV requires relentless efforts and continued commitment by all concerned in implementing comprehensive responses to reduce the number of new infections, and to provide treatment, care and support to adults and children living with HIV and AIDS;

13. **Aware** that stigma and discrimination are barriers to HIV prevention, treatment, care and support, as well as serious threats to the quality of life and livelihood of people living with and affected by HIV;

14. **Acknowledging** that we can achieve an effective response to HIV through strong leadership, country ownership, political foresight and commitment to sustainable financing, multi-sectoral coordination and partnerships with civil society including private sector, particularly people living with HIV, and

communities vulnerable and most at risk to HIV, through region-wide and global policies that respect, protect and promote the rights of people living with HIV and groups vulnerable and most at risk to HIV;

15. **Emphasizing** that ASEAN's Vientiane Action Programme (VAP) highlights the importance of addressing the core issues of poverty reduction, equity and health, and creating an enabling environment for preventing the spread of HIV and for the comprehensive treatment, care and support for people living with HIV in the region;

16. **Commending** the untiring efforts of the ASEAN Health Ministers and their Senior Officials, especially the ASEAN Task Force on AIDS, to prevent further transmission of HIV and mitigate its impact through joint actions and policies for improved regional responses, especially recent efforts for more people-centred initiatives;

17. **Affirming** that responses to HIV and AIDS require meaningful civil society participation, including greater involvement of people living with HIV; and that in ASEAN, civil society organisations have been actively involved in effective actions for HIV prevention, treatment, care and support and in mitigating its impact;

18. **Encouraged** by the ongoing cooperation between ASEAN and the Joint United Nations Programme on HIV/AIDS (UNAIDS) Secretariat and its co-sponsors, and other key partners in the response to HIV and AIDS;

19. **Recognising** that although resources allocated for responding to the HIV epidemic have increased substantially in many Member Countries since our first Special Session in 2001, scaling up access to protection, HIV prevention, treatment and care for majority of the affected population and high-risk

communities requires still larger shares of the national budgets towards universal access by 2010, greater assistance from international partners as well as mobilisation of the business and private sector if we are to ensure that our programmes and activities have wide coverage, adequate and sustainable support;

20. **Asserting** that halting the spread of HIV requires the sustained cooperation and commitment of government at the highest levels, involvement of mass organisations, civil society, and strategic partners in HIV programme planning, implementation and monitoring and evaluation, so that vulnerable and most at-risk communities, especially children, are protected from the impact of AIDS;

Do commit ourselves, as we progress towards a caring and sharing ASEAN Community, to:

21. **Prioritise and lead** the mainstreaming and alignment of HIV policies and programmes with our national development and poverty reduction plans and strategies to involve multi-sectoral responses in harmonised approaches, address the gender dimension of the epidemic, and ensure that all stakeholders at national and local levels are actively and effectively involved;

22. **Harmonise** program, activities, targets population on HIV and AIDS, monitoring and evaluation systems from different sources of funding consistent with the national program priorities, especially in the face of scaling up ART, efforts shall be given to fostering prevention and reduction of new cases and improve the performance of ART program to ensure highest adherence to drug regimens.

23. **Ensure** that our policies and programmes give ample emphasis to containing the epidemic in vulnerable populations; sharing of lessons, best practices and evidence-informed prevention policies; and moving prevention and education efforts, including public information campaigns, beyond the health sector, and especially address aspirations of children and young people, women, couples and other vulnerable groups to protect themselves against the disease;

24. **Undertake** to halt the spread of HIV, through not only the setting of ambitious national targets as committed in the 2006 UN General Assembly Political Declaration on HIV/AIDS but also through youth- and women-friendly sexual and reproductive health services, and specific HIV information, education, and communication;

25. **Put into place** necessary legislation and regulations (including workplace policies and programmes) to ensure that persons living with HIV and affected groups are protected and are not subjected to stigma and discrimination, have equal access to health, social welfare and education services, including continued food security and education for children;

26. **Act** to remove obstacles *in access to* to quality HIV and AIDS prevention products, medicines, and treatment commodities;

27. **Strengthen and facilitate** the work of our AIDS coordinating authorities by endeavouring to chair and participate in their activities; expanding their membership to include all relevant key stakeholders involved in responses to HIV; allocating regular funds for their activities; and ensuring their accountability;

28. **Strongly support** the mobilisation and allocation of

technical, financial and human resources to adequately implement, programmes and policies to respond to HIV;

29. **Involve** persons living with HIV, civil society organisations and the private sector, as equal partners in responses to the HIV epidemic, and ensure that the civil society has sustainable financial means and support to participate actively and meaningfully in our efforts against HIV and AIDS, including at policy and decision-making levels;

30. **Strengthen** the role of the ASEAN Task Force on AIDS to effectively implement regional responses to HIV, with multi-sector engagement, including that of the private sector; and ensure the meaningful participation of all relevant key stakeholders in efforts consistent with our regional and international commitments;

32. **Guide** the implementation of the operational work plan of the Third ASEAN Work Programme on HIV (AWPIII) for 2006-2010, which we adopt, and assign the ASEAN Task Force on AIDS to regularly report progress; and

33. **Continue** working with our Dialogue Partners, the Joint United Nations Programme on HIV/AIDS (UNAIDS) Secretariat and its co-sponsors, other UN organisations, international partners, civil society organisations and the private sector in realising our commitment to scale up effective responses to HIV and AIDS.

ADOPTED on this Day of ____ December 2006 in Cebu, Philippines.

* * * * *

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

ร่างพันธกรณีอาเซียนต่อแถลงการณ์การประชุมสุดยอด ผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 12 สมัยพิเศษว่าด้วยเอชไอวีและ โรคเอดส์

ธันวาคม ค.ศ. 2006 เซบู ฟิลิปปินส์

1. พวกเรา, ประมุขของรัฐและหัวหน้ารัฐบาลของประชาคมแห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ต่อไปนี้จะเรียกว่า อาเซียน) มาพบกัน ณ เมืองเซบู ประเทศฟิลิปปินส์ เมื่อวันที่.....ธันวาคม ค.ศ. 2006 โดยได้จัดวาระพิเศษเพื่อทบทวนยืนยันพันธการต่อสู้กับเอชไอวี และโรคเอดส์

2. ยอมรับว่า การระบาดของเอชไอวี ได้มาจากปัจจัย เช่น ความยากจน การไม่เสมอภาคทางเพศ การไม่รู้หนังสือ การเลือกปฏิบัติ ความขัดแย้งและภัยพิบัติ และกลุ่มที่ได้รับผลกระทบที่มีความเสี่ยงสูง เช่นคนงานที่มีเพศสัมพันธ์กัน ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และผู้ขายเสพติดรวมถึงผู้ที่ขายเสพติดโดยใช้เข็มฉีดยา กลุ่มที่มีความเสี่ยงอันตรายสูง เช่น ผู้อพยพ ประชากรที่มีการโยกย้าย ผู้หญิงและเด็กผู้หญิง เด็กและเยาวชน และกลุ่มชุมชนในเขตที่มีความขัดแย้งรุนแรงและเขตที่โดนกระทบจากภัยพิบัติ

3. ยืนยันว่า พันธของเราที่มีอยู่เดิมในการตอบสนองอย่างมีประสิทธิภาพต่อ เอช ไอ วี ในภูมิภาคอาเซียนตามที่กำหนดไว้จากการประชุมสมัยพิเศษที่ได้จัดควบคู่ไปกับการประชุมสุดยอดครั้งที่ 7 เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2001 ที่บันดาเสรี เบกาวัน และได้มีการย้ำอีกครั้งในการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 9 เมื่อเดือนตุลาคม 2003 ที่เกาะบาหลี การประชุมสุดยอดอาเซียน-สหประชาชาติ ครั้งที่ 2 เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ.2005 ที่กรุงนิวยอร์ก และการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 11 เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ.2005 ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์

4. ระลึกถึง พันธที่จะบรรลุเป้าหมายแผนการพัฒนาแห่งสหประชาฯ โดยเฉพาะเป้าหมายที่ 6 ที่ระบุถึงการยับยั้งการแพร่ของ เอช ไอ วี/เอดส์ มาลาเรีย และโรคอื่น ๆ

5. สนับสนุน ข้อเรียกร้องจากการประชุมสุดยอดผู้นำของโลก ค.ศ.2005 และคำแถลงการณ์ทางการเมืองที่จัดทำโดยสมัชชาใหญ่ของสหประชาชาติ ในการประชุมระดับสูงเกี่ยวกับเอดส์ ที่จัดให้มีขึ้นเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2006 เพื่อยกระดับการเข้าถึงการป้องกันอย่างรอบด้าน การบำบัดรักษา

การดูแลและการสนับสนุน ให้เป็นการทั่วไป ภายใน ค.ศ. 2010 สำหรับทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือ และเพื่อลดความเสี่ยง ของบุคคลที่ติดเชื้อเอชไอวี โดยเฉพาะเด็กกำพร้า เด็กที่มีความอ่อนไหวและคนชรา

6. กล่าวซ้ำอีกครั้งว่า คำแถลงการณ์ว่าด้วยการจัดการกระทำความรุนแรงต่อสตรีในภูมิภาคอาเซียน เป็นการส่งเสริมและปกป้องสิทธิสตรี โดยลดความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี และยกเลิกความไม่เสมอภาคทางเพศและความรุนแรงที่มีพื้นฐานทางเพศ โดยเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อกับการเพิ่มบทบาทของสตรี และส่งเสริมความเป็นอิสระทางเศรษฐกิจของสตรี

7. ระลึกด้วยว่า กระบวนการปักกิ่งบวก 5 ที่มีเป้าหมายที่จะส่งเสริมให้มีการปฏิบัติ และความริเริ่มในการดำเนินการให้เป็นไปตามแผนของปฏิญญาและแผนปฏิบัติการปักกิ่ง โดยเฉพาะในการส่งเสริมสุขภาพของสตรี รวมทั้งการต่อสู้กับการระบาดของโรคเอชไอวี และเอดส์ และดำเนินข้อริเริ่มที่สำคัญเกี่ยวกับเพศที่ทำให้เกิด เอช ไอ วี และเอดส์ และโรค อื่นๆ

8. รับทราบ ว่า ข้อเรียกร้องขานอยที่ให้มีการปฏิบัติต่อเด็กและเอชไอวี/เอดส์ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและภูมิภาคแปซิฟิก เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2006 ที่ได้เน้นให้ความสำคัญต่อ 9 มาตรการเร่งด่วนที่ขอให้มีการยกระดับการตอบสนองต่อเด็กที่มีความอ่อนไหวต่อการได้การติดเชื้อ และได้รับผลกระทบโดยโรคเอชไอวี/เอดส์

9. นำทางโดย วิสัยทัศน์อาเซียน 2020 ในฐานะประชาชาติอาเซียนตะวันออกเฉียงใต้ที่มีความสมานฉันท์มองไปข้างหน้า มีสันติภาพความมั่นคงและความรุ่งเรืองจากการเป็นหุ้นส่วนในการพัฒนาที่เป็นสังคมที่ห่วงใย ซึ่งเป็นการตอกย้ำถึงการรับผิดชอบทางสังคมของประเทศสมาชิกในการต่อสู้ร่วมกันกับปัญหาข้ามชาติ

10. มีความเป็นห่วงเป็นใยมากที่ เอชไอวียังคงเป็นภัยคุกคามต่อวิสัยทัศน์ของเรา และต่ออนาคตของประชาชน โดยเฉพาะประชาชนซึ่งมีความอ่อนไหวทั่วทั้งภูมิภาค ทำให้เกิดผลทางด้านเศรษฐกิจและสังคมมีผลต่อสังคมนับเป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับการก่อตั้งประชาคมอาเซียน

11. นำเศร้า ที่เมื่อเริ่มแรกเอชไอวี เป็นปัญหากระทบต่อผู้ชาย ปัจจุบันมีสตรีเป็นจำนวนครึ่งหนึ่งของคนที่ติดเชื้อเอชไอวี และจากพฤติกรรมของเยาวชนที่เปลี่ยนแปลง อัตราเยาวชนที่ติดเชื้อ เอชไอ

วี เพิ่มขึ้นในอัตราที่เข้าขั้นวิกฤต โดยเยาวชนอายุระหว่าง 15-24 ปี นับจำนวนได้มากกว่าร้อยละ 50 ของผู้ติดเชื้อใหม่ในประเทศสมาชิกอาเซียนบางประเทศ

12. สำนึกว่า การต่อสู้กับเชื้อไวรัส ที่ได้ผลจำเป็นจะต้องมีความพยายามอย่างไม่ย่อท้อและจะต้องมีพันธมิตรอย่างต่อเนื่องโดยผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการดำเนินการตอบโต้ที่ครอบคลุมรอบด้านเพื่อลดจำนวน การติดเชื้อใหม่ และมีจัดการการบำบัดรักษา การดูแล และสนับสนุนช่วยเหลือผู้ใหญ่และเด็กที่ติดเชื้อ เชื้อ ไข วี และเอชไอวี

13. ตระหนักว่า การเลือกปฏิบัติ นับเป็นอุปสรรคต่อการป้องกัน และการบำบัดรักษาโรค การดูแล และสนับสนุนผู้ป่วยเชื้อไวรัส และส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต และความเป็นอยู่ของผู้คนที่ติดเชื้อ เชื้อไวรัส

14. ยอมรับว่า เราสามารถจะต่อสู้ กับ เชื้อ ไข วี ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการมีผู้นำที่เข้มแข็ง การเป็นเจ้าของประเทศ การมีความตั้งใจทางการเมือง และพันธมิตรที่จะสนับสนุนทางการเงินที่ ต่อเนื่อง การประสานงานระหว่างสาขาต่างๆ และการเป็นหุ้นส่วนกับภาคประชาสังคมรวมทั้ง ภาคเอกชน โดยเฉพาะประชาชนที่ติดเชื้อ เชื้อ ไข วี และประชาคมที่อ่อนแอและที่มีความเสี่ยงสูงที่จะติดเชื้อ เชื้อไวรัส โดยควรมีนโยบายระดับภูมิภาคและระดับโลกที่ให้ความเคารพ ปกป้องและ ส่งเสริมสิทธิของผู้ติดเชื้อ เชื้อไวรัส และกลุ่มคนที่อ่อนแอและมีความเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เชื้อไวรัส

15. เน้นว่า แผนปฏิบัติการเวียงจันทร์ของอาเซียนให้ความสำคัญกับการแก้ปัญหาที่เป็นแกนหลัก ในการลดความยากจน ความเท่าเทียม และสุขภาพ และการสร้างบรรยากาศที่สามารถที่จะ ป้องกันการขยายตัวของเชื้อไวรัส การบำบัดรักษาแบบรอบด้าน และการดูแลและสนับสนุน ประชาชนที่ติดเชื้อ เชื้อไวรัส ในภูมิภาคนั้นๆ

16. ยกย่อง ความพยายามของรัฐมนตรีสาธารณสุขอาเซียนและเจ้าหน้าที่อาวุโส โดยเฉพาะ คณะทำงานด้านโรคเอดส์ ในการป้องกันการแพร่ขยายของเชื้อ เชื้อไวรัส มิให้รุกราม และลด ผลกระทบ ผ่านทางนโยบายและแผนปฏิบัติการร่วมเพื่อพัฒนาการตอบสนองตอบในระดับภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความพยายามที่จะให้ประชาชนเป็นศูนย์กลางในการเสนอแนะข้อริเริ่มต่างๆ

17. ยืนยันว่า การต่อสู้ของตอบต่อเอชไอวีและเอดส์นั้นต้องการการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม รวมทั้งความร่วมมือจากผู้ติดเชื้อและองค์กรของภาคประชาสังคมในการปฏิบัติการเพื่อป้องกัน รักษา ดูแลและสนับสนุนการลดผลกระทบจากโรคเอดส์

18. สนับสนุน โดยความร่วมมืออย่างต่อเนื่องระหว่างอาเซียนและสำนักเลขาธิการของโครงการร่วมของสหประชาชาติด้านเอชไอวีและเอดส์ (ยูเอ็นเอดส์) รวมทั้ง ผู้ให้การสนับสนุนร่วมและหุ้นส่วนอื่นๆ ที่สำคัญในการตอบสนองต่อเอชไอวีและเอดส์

19. ยอมรับว่า แม้จะมีการจัดสรรทรัพยากรมาตอบสนองต่อการแพร่ระบาดของเอชไอวีเพิ่มขึ้นอย่างมากในประเทศสมาชิกหลายประเทศ นับตั้งแต่การประชุมสมัชชาพิเศษ ครั้งที่ 1 เมื่อปี 2001 เป็นต้นมา เพื่อเป็นการเพิ่มการเข้าถึงการป้องกัน การรักษาและการดูแลประชาชนที่ได้รับผลกระทบและชุมชนที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงส่วนใหญ่ยังคงต้องการส่วนแบ่งงบประมาณที่มากขึ้นเพื่อให้มีการเข้าถึงอย่างเป็นการทั่วไปภายในปี 2010 การได้รับความช่วยเหลือจากหุ้นส่วนระหว่างประเทศที่เพิ่มขึ้น รวมทั้งการระดมทุนจากภาคธุรกิจและภาคเอกชน จะทำให้เกิดความมั่นใจได้ว่าโครงการและกิจกรรมต่างๆ จะมีการครอบคลุมที่กว้างขวางขึ้นและได้รับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องและเพียงพอ

20. ตั้งมั่นว่า การหยุดการแพร่ระบาดของเอชไอวีต้องการความร่วมมืออย่างต่อเนื่องและพันธกิจจากรัฐบาลในระดับสูง การมีส่วนร่วมจากองค์กรจำนวนมาก ภาคประชาสังคมและหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ในการวางแผนโครงการด้านเอชไอวี การปฏิบัติตามแผนและการตรวจสอบและประเมินผลเพื่อให้ชุมชนที่มีความเสี่ยงสูงสุด โดยเฉพาะเด็กได้รับการปกป้องจากผลกระทบของโรคเอดส์

สร้างพันธกิจในการก้าวหน้าไปสู่ชุมชนแห่งความเอื้ออาทรและแบ่งปันของอาเซียน โดย

21. จัดลำดับความสำคัญและริเริ่ม การจัดทำนโยบายและโครงการเกี่ยวกับเอชไอวีอยู่ในแผนการพัฒนามระดับชาติและยุทธศาสตร์และแผนการการลดความยากจนโดยความร่วมมือจากหลายหน่วยงานหลากหลายสาขาเพื่อดำเนินการไปในทางเดียวกัน โดยคำนึงถึงมิติทางเพศและการให้ความมั่นใจว่าหน่วยงานหลักระดับชาติและระดับท้องถิ่นมีส่วนร่วมด้วยอย่างแท้จริงและมีประสิทธิภาพ

22. สร้างความกลมกลืน ในโครงการ กิจกรรม และกลุ่มประชากรเป้าหมายเรื่องเอชไอวีและเอดส์ ในการตรวจสอบและการประเมินผลระบบการทำงานจากแหล่งทุนต่างๆ ให้สอดคล้องกับการ จัดลำดับความสำคัญของโครงการระดับชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเพิ่มเติมยาด้านเชื้อไวรัส ควรจะมีความพยายามในการเพิ่มการป้องกันและการลดการติดเชื้อรายใหม่ รวมทั้งปรับปรุง โครงการพัฒนายาด้านเชื้อไวรัสเพื่อในการลดการติดเชื้อในระบบยาอย่างสูงสุด

23. สร้างความมั่นใจ ว่านโยบายและโครงการได้เน้นการคำนึงการเกิดโรคในประชากรที่มีความ เสี่ยงต่อการได้รับเชื้อ การแลกเปลี่ยนบทเรียน ตัวอย่างที่ประสบผลสำเร็จ และนโยบายการป้องกัน ที่สมเหตุผล ความพยายามในการให้การศึกษา รวมทั้งการรณรงค์เรื่องการให้ข้อมูลต่อ สาธารณชนในเรื่องที่นอกเหนือจากด้านสุขภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเด็ก เยาวชน สตรี คู่สมรส และกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อ

24. ดำเนินการ หยุดการแพร่ระบาดของเอชไอวี โดยไม่แต่เพียงการตั้งเป้าหมายระดับชาติตามที่ ได้ตกลงไว้ในปฏิญญาสมัชชาสหประชาชาติ ว่าด้วยเรื่อง เอชไอวีและเอดส์ ในปี 2006 แต่จะต้อง คำนึงถึงการให้บริการทางสุขภาพทางเพศแก่สตรีและเยาวชน รวมทั้งการให้ข้อมูล การให้ การศึกษาและการสื่อสารเกี่ยวกับเอชไอวีอย่างเฉพาะเจาะจง

25. ทำให้มี ออกกฎหมายและกฎเกณฑ์ต่างๆ (รวมทั้งนโยบายและโครงการในสถานประกอบการ) เพื่อสร้างความมั่นใจแก่ผู้ติดเชื้อและกลุ่มที่ได้รับผลกระทบว่าจะได้รับการปกป้องและจะไม่ต้อง เผชิญกับการถูกเหยียดหยาม และจะสามารถเข้าถึงบริการด้านสุขภาพ สวัสดิการสังคมและ การศึกษา รวมทั้งการดำเนินการให้เกิดความต่อเนื่องด้านความมั่นคงด้านอาหารและการศึกษา สำหรับเด็ก

26. ทำการ กำจัดอุปสรรคในการเข้าถึงผลิตภัณฑ์ ยา และการรักษาที่มีคุณภาพสำหรับป้องกัน เอชไอวีและเอดส์

27. เพิ่มความเข้มแข็งและอำนวยความสะดวก ให้แก่งานของหน่วยงานที่ประสานงานด้าน เอดส์โดยพยายามเข้าเป็นประธาน และการเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ การขยายสมาชิกภาพ เพื่อให้ ครอบคลุมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องที่สำคัญในการตอบสนองต่อเอชไอวี จัดสรรเงินทุนเพื่อกิจกรรมต่างๆ และการสร้างความมั่นใจในการรับผิดชอบต่องานนั้นๆ

28. สนับสนุนอย่างแข็งขัน ต่อการเคลื่อนย้ายในการระดมทุนและจัดสรรทรัพยากรทางเทคนิคทางการเงิน และบุคลากรเพื่อให้พอเพียงในการปฏิบัติการตามโครงการและนโยบายในการตอบสนองต่อเอชไอวี

29. สร้างการมีส่วนร่วม ให้แก่ผู้ติดเชื้อเอชไอวี องค์การจากภาคประชาสังคม และภาคเอกชน ในฐานะหุ้นส่วนที่เท่าเทียมกันในการตอบสนองต่อการแพร่ระบาดของเอชไอวี และสร้างความเชื่อมั่นว่าภาคประชาสังคมจะได้รับการสนับสนุนในเรื่องทุนทรัพย์อย่างมั่นคงในการมีส่วนร่วมอย่างจริงจัง และมีความหมายในความพยายามในการต่อต้านโรคเอชไอวีและเอดส์ ซึ่งรวมทั้งในระดับนโยบายและระดับการตัดสินใจ

30. สร้างความเข้มแข็ง ให้แก่บทบาทของคณะทำงานอาเซียนด้านโรคเอดส์ เพื่อการปฏิบัติการตอบสนองต่อเชื้อเอชไอวีในระดับภูมิภาคอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีส่วนเกี่ยวข้องจากหลายส่วนรวมทั้งภาคเอกชน และเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าการมีส่วนร่วมของฝ่ายที่เกี่ยวข้องในความพยายามนั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกับพันธกิจระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ

31. นำทาง การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการอาเซียนด้านเอชไอวีและเอดส์ระยะที่ 3 ระหว่างปี 2006 - 2010 ซึ่งเราได้ให้การยอมรับ และมอบหมายให้คณะทำงานอาเซียนด้านโรคเอดส์รายงานความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง และ

32. ดำเนินการ ทำงานต่อเนื่องกับประเทศคู่เจรจา สำนักเลขาธิการของโครงการร่วมของสหประชาชาติว่าด้วยเรื่อง เอชไอวี/เอดส์ (ยูเอ็นเอดส์) และผู้ให้ความสนับสนุนร่วม องค์การของสหประชาชาติอื่นๆ หุ้นส่วนระหว่างประเทศ องค์การภาคประชาสังคม ภาคเอกชนในการดำเนินการตามพันธกิจให้ได้ผลในการเพิ่มการตอบสนองต่อเอชไอวีและเอดส์

รับรอง เมื่อวันที่ _____ ธันวาคม 2549 ณ เมืองเซบู ประเทศฟิลิปปินส์

OPERATIONAL WORK PLAN For THE THIRD ASEAN WORK PROGRAMME ON HIV AND AIDS (AWPIII)

Summary List of Priorities for Implementation over 2007-9

Title	AWPIII Strategic Objectives and Programme Areas	Operational Objectives	Lead Country/ Countries/ Institution
1. Leadership Development – The Three Ones.	<u>Leadership Development:</u> 1.2 The Three Ones. Regional and comparative analysis and development of what works in different countries to ensure effective implementation of The Three Ones.	- Compare the experiences of different ASEAN Member Countries in developing their most recent National HIV and AIDS Strategies - Evaluate the impact of invoking the principles of The Three Ones, and - Develop guidelines for more effective development of national strategies.	Indonesia
2. Civil Society leadership - Strengthen civil society leadership through improving civil society capacity for advocacy and partnership with government policy makers.	<u>Leadership Development:</u> 1.2 Improve multisectoral involvement in responses to the HIV epidemic. 1.4 Civil society (particularly women and youth) and government collaboration in analysis and shared development of strategies including general improvement of government and civil society collaboration.	- Increase involvement of vulnerable people, especially women and youth, in community based organisations. - Enhance collaboration in policy development between civil society and governments within ASEAN. - Enhance links between NGOs, CBOs, APCASO and other regional networks, so that NGOs and CBOs are better able to develop and plan policy and advocacy agendas, and to integrate policy and advocacy work with their other roles. - Improve policies of local and national governments to reduce people's vulnerability.	ASEAN Secretariat in partnership with APCASO, and in consultation with ASEAN Member Countries

Title	AWP/III Strategic Objectives and Programme Areas	Operational Objectives	Lead Country/ Countries/ Institution
3. Involvement of people living with HIV – More effective involvement of people living with HIV in country responses to the HIV epidemic.	<u>Leadership Development</u> 1.4 Civil society and government collaboration in analysis and shared development of strategies, including empowerment and involvement of people living with HIV at all stages of the response to the HIV epidemic, including national and regional policy development. 1.3 Legislative frameworks including provisions to legally prevent stigma and discrimination.	- To develop strategies , including production of materials and multi-media tools, to demonstrate how the involvement of people living with HIV can best be facilitated in different contexts. - To evaluate different approaches being used in different Member Countries to enhance PLWHA involvement and participation.	Cambodia Indonesia Philippines
4. Prevention of primary transmission of HIV to women of reproductive ages.	<u>Gaps, Strengths and Emerging Issues:</u> 2.7 Prevention of maternal to child transmission. Focusing on prevention of primary transmission of HIV to women, ASEAN will support shared development of strategies to integrate information about this into standard community HIV awareness programmes.	Commence initiatives within ASEAN Member Countries to reduce maternal to child transmission of HIV by preventing the primary transmission of HIV to women of a child bearing age.	Brunei Darussalam Malaysia Myanmar Thailand Viet Nam
5. Mobility and HIV in the ASEAN region	<u>Gaps, Strengths and Emerging Issues:</u> 2.2 Mobility and infrastructure development 2.3 Mobility and early warning of changes to mobility systems 2.4 Mobility and migration 2.5 Mobility and sex work	1. Establish mobility and HIV technical working groups in ASEAN Member Countries in 2007. 2. Prepare national strategies to address mobility and migration and HIV in ASEAN Member Countries by end-2007. 3. Increase access to health services, including voluntary counselling and testing, for migrants (legal and illegal) and mobile populations in ASEAN Member Countries by end-2008. 4. Implement at least pilot initiatives in Pre-Departure and Post-Arrival HIV Awareness programmes in ASEAN Member Countries by end-2008.	Lao PDR Myanmar Philippines

Title	AWPIII Objectives and Programme Areas	Strategic and Operational Objectives	Lead Country/ Countries/ Institution
5. Mobility and HIV in the ASEAN region (contd.)		5. To bring together transport and health sectors to discuss future proposals for infrastructure development and thereby identify geographical regions and communities which should be given short term assistance to build resilience to HIV, before infrastructure development takes place and during construction periods.	
6. Improve Member Countries' access to affordable medicines.	<u>Gaps, Strengths and Emerging Issues:</u> 2.1 Improve Member Countries' access to affordable medicines. Strategies to obtain or produce drugs, technical assistance, legal and administrative developments, ASEAN guidelines, strengthen inter-country collaboration, potential regional purchase of drugs to reduce price.	- Improve Member Countries' ability to access affordable treatment drugs and take other initiatives to expand the range of treatment drugs available to all people who need them. - Develop a regional framework outlining minimal and achievable standards so that people across all ASEAN Member Countries have comparable access to treatment drugs.	Cambodia Philippines Thailand
7. Mainstreaming HIV and AIDS in National Development	<u>Leadership Development:</u> 1.2 The Three Ones – improving multisectoral involvement <u>Gaps, Strengths and Emerging Issues:</u> 2.2 Mobility and infrastructure development 2.3 Mobility and early warning of changes to mobility systems <u>Integration of HIV with development priorities:</u> 3.1 Integration of responses to HIV with ASEAN strategies on narrowing the development gap (with focus on CLMV).	1. To increase capacity to advocate for the involvement of different non-health sectors across all ASEAN Member Countries. 2. To increase understanding among all sectors on the need to be involved in responses to the HIV epidemic. 3. To enable governments to use an expanded range of methods for advocating the involvement of, and building the capacity of different sectors to respond to the HIV epidemic.	Lao PDR

Project Title	AWPIII Strategic and Programme Areas	Operational Objectives	Lead Country/ Countries/ Institution
7. Mainstreaming HIV and AIDS in national development (contd.)	<u>Integration of HIV with development priorities:</u> 3.4 Integrate HIV with ASEAN proposals to support development of the tourism industry.	4. Enable different sectors to integrate HIV with their own priorities, resulting in strengthened potential to meet the objectives of the Vientiane Action Programme and strengthen potential to achieve the Millennium Development Goals.	
8. Reducing Youth vulnerability to HIV transmission	<u>Integrating HIV with development priorities:</u> 3.1 Resource mobilisation to increase support for young people to prevent HIV transmission and to attain education and employment that will reduce their vulnerability to engagement in HIV related risk behaviours. Focus will be on out-of-school youth.	- Share information about what types of HIV prevention programmes work best for different vulnerable groups of youth – young people out of schools, young sex workers, young men who have sex with men, young drug users, orphans and other vulnerable children. - Engage young people themselves in providing feedback on what methods they find most useful, in adapting methods used in some Member Countries for use in other Member Countries with different cultural contexts and different types of vulnerability amongst young people. - Build capacity for youth leadership and for interaction between youth and political leaders.	Brunei Darussalam Cambodia Philippines
9. Drug use and HIV	<u>Integrating HIV with development priorities:</u> 3.3 Drug free ASEAN and harm reduction (VAP 3.1.10) -Develop ongoing high level policy dialogue to develop consistent strategies to prevent young people from starting to inject drugs reduce drug trafficking protect the health of people who inject drugs, their partners, families and communities.		

Project Title	Strategic Objectives From AWPIII	Operational Objectives	Lead Country/ Countries/ Institution
9. Drug use and HIV (contd.)	- Assist people to stop injecting drugs through support of rehabilitation programmes that treat drug addiction as a social and medical problem - Reduce the associations between alcohol, amphetamine and cannabis use and unsafe sexual behaviour.	- Improve collaboration between law enforcement and health sectors in reducing drug use and minimising HIV related harm associated with drug use. - Improve capacity to plan, implement and evaluate harm reduction approaches which are consistent with the goal of achieving a drug free ASEAN, through producing packages of harm reduction interventions including methadone maintenance therapy, ensuring access to sterile injecting equipment, and promoting condom use amongst drug users.	Malaysia Viet Nam Indonesia
10. Workplace policies and programmes on HIV	<u>Leadership Development:</u> 1.5 Private sector. Share strategies to advocate and support private sector involvement in the response to the HIV epidemic, and integrate HIV workplace policies with the largest private sector companies working across the ASEAN region, with involvement of the ASEAN Business Advisory Council	1. Reviewing and further developing national policies and legal frameworks to guide what should occur in workplaces. 2. Advocating and supporting employer federations, employers, companies, unions and workers to establish policies and strategies on HIV and AIDS in workplaces. 3. Supporting the development of Business AIDS Networks in ASEAN Member Countries.	Thailand Brunei Darussalam

1. Leadership Development – The Three Ones

Title Leadership Development – The Three Ones.
Where this originated Indonesia proposed an activity on donor support in ways which support countries' own priorities and strategies, at the ASEAN inter-country consultation to prepare for the 12th ASEAN Summit Special Session on AIDS, on 25-26 July 2006 in Singapore.
Relevant sections of AWPIII Leadership Development Component. Programme Area 1.2. on the Three Ones: regional and comparative analysis and development of what works in different countries to ensure effective implementation of The Three Ones.
Present situation and problems to be addressed Most ASEAN Member Countries have developed new National HIV and AIDS Strategies within the past two years, based on the principles of "The Three Ones" – one national HIV and AIDS coordinating authority with a multisectoral mandate, one national HIV and AIDS strategy, one national Monitoring and Evaluation framework. However, there have been variations in the extent to which these new national strategies differ from previous strategies. Some previous strategies were already based on The Three Ones principles. Some new strategies have led to expanded multisectoral involvement including involvement of civil society and the private sector, some were developed using participatory methods allowing input from all stakeholders, some were based on evidence generated by research, and some were mostly developed by small numbers of people within governments. Some were developed by countries themselves with limited external support, some with the technical and financial support of UN entities and donors. Different countries have differing experiences of the extent to which they have been "in control" of the processes of national strategy development. Civil society organizations, vulnerable populations and people living with HIV in different Member Countries feel they have been included to varying degrees, with varying outcomes. Different national strategies have made differing suggestions on useful improvements to multisectoral legal and policy environments.
Objectives for 2007-2008 - To compare the experiences of different ASEAN Member Countries in developing their most recent National HIV and AIDS Strategies - To evaluate the impact of invoking the principles of The Three Ones, and - To develop guidelines for more effective development of national strategies in the next round.
Outcomes The processes to be used for the next rounds of national HIV and AIDS strategy development will be determined more by countries and their people than by outsiders.

- b. The next national strategies will be more likely to improve national responses to the HIV epidemic in ways which are consistent with The Three Ones principles, including promoting better Government and Non-Government collaboration.
- c. National stakeholders will be in a stronger position to guide and manage the way that international financial and technical assistance is provided to a country.
- d. National and international stakeholders will have stronger mechanisms to jointly analyse local epidemics and the responses required.

Strategies

- a. Use participatory methods (involving governments, civil society, people living with HIV, UN entities, donors and researchers) to collate and analyse information about the different methods used to develop the most recent national strategies, the differences between current and previous national strategies, and the likely outcomes of implementing the new strategies.
- b. Evaluate the processes and outcomes of recent national strategy developments, and then develop guidelines for the next round of national strategy developments, with a focus on the three issues identified in APWIII:
 - i. Have the principles of The Three Ones led to improved multisectoral involvement in responses to the HIV epidemic?
 - ii. Have these principles improved donor and multilateral support for effective national responses in ways which support countries' own priorities and preferred strategies?
 - iii. Are new monitoring and evaluation frameworks likely to ensure upwards accountability to funding sources and downwards accountability to the people most vulnerable to HIV transmission and the impacts of the epidemic?
 - iv.

Activities

- a. Desk studies and reviews of national strategies – review processes used to develop national strategies, and the nature of strategies developed using different processes.
- b. Facilitated national workshops involving government and civil society, to consider the relevance and outcomes of different methods used to develop national strategies.
- c. Facilitated inter-country workshops involving government and civil society, to compare the effects of different processes and outcomes of national strategy development.
- d. Joint programme and activity design involving collaboration between countries and sectors.
- e. Proposal, trial and evaluation of guidelines for different sectors to work together nationally and regionally to analyse situations and develop future national strategies.
- f. Consideration and comparison of outcomes through a special meeting of ATFOA in late 2008.

Lead coordinators: Indonesia, Myanmar.

Others: In gradual/successive phases, ASEAN Member Countries which have developed new national strategies on HIV and AIDS in 2005-6, then Member

Countries in the process of developing new national strategies now, and Member Countries which plan to do so in near future.

Risks to Consider and Manage:

Donors and partner entities may be threatened by analysis of the nature of their support.

Civil society organisations may try to use this process to criticise governments, with limited understanding of the nature of governance and the potential for collaboration between Government and Non-Government organisations.

Limitations of government departments for multisectoral collaboration within government, or for collaboration with non-government sectors.
The process itself may threaten countries' sense of autonomy.

Monitoring and Evaluation

In accord with the monitoring and evaluation guidelines of the AWPIII, monitoring and evaluation should consider:

Appropriateness and relevance:

Evaluation should explore how governments and civil society contribute to this initiative, and review methods being used over time to ensure that they do find this appropriate and relevant.

Quality of design:

How appropriate is the content and timing of inter-country meetings? Does discussion lead to problem solving and to improvements in processes of strategy development in participating countries?

Effectiveness:

Achievement of planned processes and results – monitoring records. Number of countries participating and number of participants from different sectors.

Does this initiative succeed in facilitating sharing of lessons learned about national strategy development between participating countries? What is the evidence of this occurring? (qualitative evidence through analysis of meeting records, and interviews with participants.

Efficiency:

This will largely depend on resources and technical support available.

Impact:

Does this initiative lead to use of new or improved processes to develop national strategies?

Sustainability:

Evaluation should consider what changes are made in the processes used for national strategy development, and the nature of national strategies that are developed, for the whole period of the AWPIII, from 2006-2010.

2. Civil society leadership

Title Strengthen civil society leadership through improving civil society capacity for advocacy and partnership with government policy makers.
Where this originated The proposal was developed by the civil society partners of the ASEAN Task Force on AIDS, represented by APCASO, as a follow-up to the discussions of the ASEAN inter-country consultation to prepare for the 12 th ASEAN Summit Special Session on HIV and AIDS, on 25-26 July 2006 in Singapore.
Relevant sections of AWPIII Leadership Development Component Programme areas 1.2 on the Three Ones: Improve multisectoral involvement in responses to the HIV epidemic; and 1.4 on civil society leadership: civil society (particularly women and youth) and government collaboration in analysis and shared development of strategies including general improvement of government and civil society collaboration.
Present situation and problems to be addressed Non-government organisations (NGOs) and community-based organisations (CBOs) often work on the ground and bond directly with vulnerable and infected people and communities, including women and youth. This leads to experiences and knowledge about how policies affect their constituencies, and how national and local policies could be improved. However, these groups lack structures or frameworks for advocacy and input into policy development. Different ASEAN Member Countries have differing commitments to engaging in collaboration with civil society organisations and different methods of doing this. It would be useful to build capacity of NGOs and CBOs to understand how to most usefully advocate for improved policies and how to most usefully collaborate with governments, and to improve governments' understanding of how beneficial this can be and how they can make advocacy easier and more relevant to country needs.
Objectives for 2007-2008 Improved policies that reduce vulnerability to HIV transmission and to the impacts of the epidemic, as a result of better government and civil society collaboration, through strengthening the advocacy and leadership capacity of vulnerable communities.
Outcomes a. Increased involvement of vulnerable people, especially women and youth, in community based organisations. b. Enhanced collaboration in policy development between civil society and governments within ASEAN.

- c. Enhanced links between NGOs, CBOs, APCASO and other regional networks.
- d. NGOs and CBOs are better able to develop and plan policy and advocacy agendas, and better able to integrate policy and advocacy work with their other roles.
- e. Improved policies of local and national governments to reduce people's vulnerability.

Strategies

- a. Form a regional Core Group of Advocacy and Policy Development facilitators to guide the process.
- b. Form national Core Groups of Participation, Advocacy and Policy Development trainers, with community and government involvement.
- c. Build capacity of selected community organisations in participation, advocacy, policy development and collaboration with governments, focusing on organisations working with women and youth.
- d. Build capacity of relevant government sectors to work with community organisations.
- e. Support processes of joint policy development between government and community sectors.
- f. Evaluate the processes and impacts of this strategy after two years.

Activities

- a. Appoint an ASEAN regional team of community facilitators identified by APCASO, a representative of ATFOA (a country representative, or someone else with demonstrated capacity for liaison between community and government sectors), and a representative of the ASEAN Secretariat.
- b. Regional team to undertake situation analysis of policy development and advocacy processes used in each ASEAN Member Country, then to consider APCASO Advocacy Toolkit and its adaptation for use in each ASEAN Member Country.
- c. Form National Core Groups to develop strategies for community based participation, advocacy and leadership training, made up mostly of NGO and CBO participants, but with government representation to ensure consistency with national government responses to the HIV epidemic.
- d. Build capacity of national trainers through regional workshops conducted by ASEAN Secretariat in partnership with APCASO and in consultation with the ATFOA. These workshops would be based on/use an Advocacy Toolkit already developed by APCASO.
- e. Develop national strategies to promote participation, advocacy and leadership training. Strategies in each country will include country-specific methods to:
 - i) Strengthen the capacity of NGOs and CBOs to document and disseminate lessons they have already learned in what works best to increase participation of vulnerable people, develop policy and engage in advocacy with local and national governments;

- ii) Improve processes for regional and national NGOs and CBOs to identify policy and advocacy aims and methods;
- iii) Use specific training modules to enhance government and civil society collaboration;
- iv) Train vulnerable groups and community organisations in development of action plans for policy analysis and advocacy; and
- v) Train lead government agencies working on HIV to build their capacity to understand the potential roles of civil society in policy and strategy development, and appropriate methods to facilitate this.

f. Evaluate impact of these training programmes.

Timing:

- i. First 6 months: assess what is feasible, adapt the Advocacy Toolkit to suit national situations/needs.
- ii. Second 6 months: appoint national teams, conduct training sessions.
- iii. Second year: facilitate improved policy development through government and community sector collaboration, using methods relevant for each country.

Countries to be involved: All ASEAN Member Countries

Lead Coordinators: ASEAN Secretariat in partnership with APCASO.

Risks to Consider and Manage:

The same methods to increase participation of vulnerable people, develop policy and undertake advocacy will not be appropriate or relevant for every ASEAN Member Country. This risk can be overcome through careful analysis and sensitive adaptation of methods to be used in each country, ensuring involvement of government and community sectors.

Monitoring and Evaluation

In accord with the ASEAN Work Programme on HIV and AIDS III (2006-2010), monitoring and evaluation should consider:

Sectoral needs: These will vary from country to country, and should be reviewed early in the process.

Quality of design, including:

- Regional team formation – do the members have the support of the regional Non-Government networks (“The Seven Sisters” partnership)?
- Regional team report on existing policy frameworks after initial six months.
- Establishment of National Core Groups of advocacy and training networks – how many countries establish these groups, what is the mix of government and non-government members?
- Adapt APCASO advocacy training materials and workshops – report what changes are made to make this more useful for specific contexts.

Effectiveness, including:

- Training – monitor that this includes training for community groups, vulnerable people not yet organised into community groups, and government staff in different sectors. Conduct qualitative evaluation at the end of each training

course in each country, regional team to then review these and monitor changes made as a result of these evaluations.

- National government and civil society collaboration – monitor how this is improved, noting numbers of people involved, numbers of meetings held
- Policies which are reviewed or improved over the first two years – keep qualitative records in each country.

Efficiency:

Consider what level of inputs is required for training, compared with changes in partnerships between government and civil society (qualitative evaluation will be required). Leading question will be "is the training an efficient way to improve partnerships and advocacy?"

Impact:

Contribution to Vientiane Action Programme goals, including HIV but also government and civil society collaboration.

- Avoidance of negative consequences – record any negative consequences that arise in different contexts.

Sustainability:

Does advocacy continue over the next two years (2009, 2010), and do the participants in training workshops continue their involvement in advocacy and the new partnerships developed?

3. Involvement of people living with HIV

Title More effective involvement of people living with HIV in country responses to the HIV epidemic.
Where this originated Proposals by Cambodia, Indonesia and Philippines at the ASEAN inter-country consultation to prepare for the 12th ASEAN Summit Special Session, 25-26 July 2006, Singapore.
Relevant sections of AWPIII Component 1 on Leadership Development Programme areas 1.4 on civil society leadership and 1.3 on legislative frameworks.
Present situation and problems to be addressed All ASEAN Member Countries are now supporting the development of self help groups, networks of people living with HIV, and involvement of people living with HIV in policy and programme development and implementation, particularly in the continuum of care. People living with HIV participate as equal partners in ATFOA, and have already influenced ASEAN's policies and work programmes. UN entities, NGOs and donors all support the principle of involving people living with HIV but do not define set methods for implementing this principle. Various approaches are being used in different countries, and in different parts of each country, with differing outcomes.

There may be no single best method of involving people living with HIV or their families. Some ASEAN Member Countries now have good experiences of government and civil society collaboration in this area, and other ASEAN Member Countries are either beginning to involve people living with HIV or planning to rapidly scale up this involvement. Some countries have developed enabling legal and regulatory environments. In some but not all countries, people living with HIV are concerned that their potential role as partners in the response to the HIV epidemic is not being fully realised. In some countries, people with HIV are being encouraged to speak out before there are adequate safeguards against stigma and discrimination. Some people living with HIV who are from the most vulnerable groups are not adequately represented in networks of people living with HIV (e.g. drug users, men who have sex with men), and others require special approaches to involve them as they are not familiar with being involved in self help groups or meetings. Some research is culturally insensitive, aiming to find out more about people living with HIV in ways which inadvertently promote stigma.

Much can be gained from shared analysis of what works best in different contexts, and from finding the most effective methods for government collaboration with people living with HIV.

Once the usefulness of different approaches has been evaluated, Member Countries can bring together governments and civil society to consider what outcomes they want and what methods might best produce those outcomes (e.g. some countries will want to focus on improving prevention of HIV transmission, some on reducing stigma and discrimination, some on improving access to treatments and health-seeking behaviours; different networks of people living with HIV will also have different primary objectives for their initiatives).

Objectives for 2007-2008

To develop strategies , including production of materials and multi-media tools, to demonstrate how the involvement of people living with HIV can best be facilitated in different contexts, and what outcomes are likely to result from use of different approaches, based on evaluation of different approaches being used in different Member Countries.

Outcomes

- a. Rapid scaling up of the most appropriate methods to involve people living with HIV, based on improved understanding of what works best in different contexts to produce the most useful outcomes.
- b. Improved understanding amongst ASEAN Member Countries, and their own networks of people living with HIV, of what choices are available to promote involvement of people living with HIV in different types of HIV epidemics and at different stages of these epidemics.

Strategies

- a. Document and analyse different methods being used, and critical factors for success and lack of success, in facilitating the development of networks of people living with HIV and their interactions with government at central, de-centralised

and regional levels.

- b. Evaluate the effects of this involvement on:
 - i. reducing stigma and discrimination
 - ii. improving prevention education and behaviour change
 - iii. improving the continuum of care including access to testing and treatments and improved health-seeking behaviours.
- c. Develop shared understanding across ASEAN Member Countries of what works best in different contexts.
- d. Develop culturally sensitive research frameworks to facilitate more useful research.
- e. Produce guidelines, and engaging multi-media advocacy tools and training packages, to assist governments of Member Countries and people living with HIV to make choices and then facilitate the most useful methods of involving people living with HIV in their own contexts.

Activities

- a. Form a team with members from different governments, national networks of people living with HIV and health care providers, supported by technical advisers, to determine the most useful methods for evaluating different approaches being used and their various outcomes.
- b. Document a typology of different approaches being used to involve people living with HIV in five ASEAN Member Countries, including methods to develop networks of people living with HIV, to promote collaboration between those networks and local and national governments, and to develop enabling legal and regulatory environments.
- c. In the first half of 2007, evaluate the usefulness of different methods of facilitating involvement, using culturally sensitive methods that evaluate impacts on prevention, access to treatments, and stigma and discrimination (this evaluation should commence with literature reviews of recent advances in understanding these issues, including recent global advances in understanding of how to measure stigma and discrimination).
- d. Following this evaluation, facilitate regional meeting of governments and civil society networks to consider findings and conduct shared analysis of critical factors of success (noting that "success" can be defined according to differing desired outcomes for people living with HIV and for governments).
- e. Prepare guidelines and multimedia tools to document and advocate for methods that are likely to work best in different contexts, and to achieve different outcomes.
- f. In 2008, organise facilitated study tours for government and civil society representatives of all interested ASEAN Member Countries to three countries with different experiences of success in involving people living with HIV (countries to be determined following evaluation of approaches being used).
- g. Produce multi-media tools and concise manuals outlining different approaches that can be used to involve people living with HIV, and different outcomes that arise.
- h. By the end of 2008, develop a range of culturally sensitive research methods that can be used in different contexts to enhance involvement of people living with HIV.

- i. Identify further approaches to capacity building for involvement of people living with HIV that can occur in the next Operational Plan (2009-2010).

Countries to be involved

Lead: Cambodia, Indonesia, Philippines

Other: All ASEAN Member Countries, focusing first on those countries which have already announced plans to scale up involvement of people living with HIV. Initial analysis to include the involvement of people living with HIV in Thailand and the Philippines, which both have extensive experience in this field.

Risks to Consider and Manage:

This proposal is firmly grounded in the need for collaboration between governments and networks of people living with HIV. This will take longer than if the evaluation and development work was conducted by just one of these sectors.

Gender issues should be considered centrally in initial stages of design.

People living with HIV have differing levels of vulnerability – initial vulnerability to HIV infection, and now vulnerability to stigma and discrimination and limited access to services (especially drug users, men who have sex with men, and mobile populations). Efforts will need to be made to ensure that the most vulnerable people living with HIV can participate in this proposal, while acknowledging that less vulnerable people living with HIV also have much to contribute, and may have greater capacity to form networks and collaborate with governments.

Monitoring and Evaluation

In accord with the AWPIII, monitoring and evaluation should consider:

Contribution to Millennium Development Goals (focus on how involvement of people living with HIV reduces HIV transmission and improves access to treatment).

Quality of design. Full design to be developed in initial inter-country meetings.

Effectiveness – Does this proposal lead to changes in methods being used in different countries? Are the guidelines produced easy to follow and practical? Are the materials produced of high quality, and do intended audiences engage with them and understand them?

Efficiency – ensure that this proposal is developed with effective collaboration between governments and civil society, and acknowledge that this may be slower than if the proposal was developed by just one sector or another. Document benefits of collaborative approach.

Impact – Contribution to VAP goals, avoidance of negative consequences.

Sustainability – Does this proposal lead to increased political will to promote involvement of people living with HIV? Does it lead to improved collaboration between governments and people living with HIV?

4. Prevention of maternal to child transmission

Title

Prevention of primary transmission of HIV to women of reproductive ages.

Where this originated

Proposals by Brunei Darussalam, Malaysia, Myanmar, Thailand and Viet Nam at the ASEAN inter-country consultation to prepare for the 12th ASEAN Summit Special Session on HIV and AIDS, 25-26 July 2006, Singapore.

Relevant sections of APWIII

Component 2 on Gaps, Strengths and Emerging Issues

Programme Area 2.7 on prevention of maternal to child transmission: Focusing on prevention of primary transmission of HIV to women, ASEAN will support shared development of strategies to integrate information about this into standard community HIV awareness programmes.

Present situation / problems to be addressed

In recent years there has been increasing attention to the problem of babies becoming infected before, during or soon after birth.

The UN system recommends four "prongs" of Prevention of Maternal to Child Transmission including prevention of HIV infection among childbearing women; prevention of unwanted pregnancy amongst HIV positive women; prevention of HIV transmission from positive women to their babies; and care and support for positive pregnant women and their babies. The ASEAN Work Programme on HIV and AIDS is focused on the first of these four prongs. In the UNGASS declaration, governments pledged to create multisectoral strategies to reduce girls' and women's vulnerabilities.

ASEAN initiatives and responses could include:

- integration of information about mother to child transmission with general community education programmes about HIV
- addressing gender inequalities that make it hard for women to avoid HIV transmission by negotiating condom use with their husbands
- informing men that it is safe to have sex with their wives while they are pregnant
- promotion of condom use when men have sex with other women while their wives are pregnant, as well as informing men that sex is safe when their wives are pregnant

ASEAN Member Countries are talking about these initiatives, but few programmes have commenced. Thailand has some experience with development of HIV prevention amongst spouses, sex partners and discordant couples. Viet Nam has some experience of strategies to prevent unintended pregnancies amongst HIV positive women. It would be useful to share lessons learned about what works and what does not work, soon after pilot programmes commence.

ASEAN Member Countries have also identified that women are vulnerable to HIV transmission because of gender inequalities, which often result in women being unable to insist that their male partners use condoms. This affects women who do not know if their husbands have had extra-marital sex, as well as women involved in

formal or informal sex work. Women represent almost half of all people becoming newly infected with HIV in some ASEAN Member Countries. Programmes must therefore address gender inequalities that fuel the epidemic.

Women have socially defined roles as carers, wives, mothers and grandmothers. This means they bear the greatest part of the AIDS care burden. When death and illness lead to household or community impoverishment, women and girls are even more affected due to their low social status and lack of economic opportunities.

While prevention of maternal to child transmission is acknowledged as important by many Member Countries and UN entities, it is not often recognised that many women who are sex workers are also mothers or potential mothers, so information and other strategies for prevention of maternal to child transmission are not always integrated with programmes to prevent HIV transmission amongst sex workers.

Objectives for 2007-2008

To commence initiatives within ASEAN Member Countries to reduce maternal to child transmission of HIV by preventing the primary transmission of HIV to women of a child-bearing age.

Outcomes

- a. Within two years, a wider range of strategies is available in ASEAN Member Countries to prevent HIV transmission to women before or during pregnancy.
- b. Pilot programmes are in place for integration of gender responsiveness strategies into general HIV prevention policies and programmes.
- c. Information and strategies to prevent primary transmission of HIV to women are better integrated with general HIV prevention policies and programmes.

Strategies

- a. Pilot initiatives to incorporate information about prevention of maternal to child transmission, and prevention of infection of spouses of vulnerable people, into other community awareness programmes on HIV.
- b. Develop gender-specific peer education strategies, to ensure that both young women and young men are informed of the vulnerabilities of women and children.
- c. Develop "gender responsiveness" strategies to reduce women's vulnerabilities, including building psycho-social competencies, as well as life skills and vocational training for the most vulnerable women.
- d. Increase number of antenatal clinics with staff trained in all aspects of Prevention of Maternal to Child Transmission, and encourage men to attend antenatal clinics along with their wives or non-married partners.

Activities

- a. Share information across countries on what attempts have already been made to address gender inequalities and the prevention of primary transmission of HIV to women. This will include sharing information about:

- i. how information about prevention of maternal to child transmission can be integrated with other HIV programmes
 - ii. how to best train staff of antenatal clinics about primary prevention of HIV to women
 - iii. how to encourage men to attend antenatal clinics with their wives
 - iv. how to best inform women about the risks of maternal to child transmission
 - v. what methods are useful for gender-specific peer education strategies
 - vi. what types of "gender responsiveness" strategies are most useful
 - vii. how gender awareness can be incorporated into school curricula.
- b. Develop pilot programmes in three ASEAN Member Countries. Conduct training workshops for relevant agencies in those three countries (HIV prevention agencies and antenatal clinic staff trainers), then implement those pilot programmes.
 - c. Evaluate impact of those pilot programmes.
 - d. Share lessons learned through study tours to successful project sites, and regional meetings.
 - e. Where possible, incorporate these issues into National HIV Strategies which are being prepared during 2007-2008.
 - f. Document lessons learned by the end of 2008, for incorporation into ongoing strategies for 2009-2010, which will include each Member Country developing its own Gender and HIV strategy.

Countries to be involved

Lead: Viet Nam. Integration of PMCT with other community awareness programmes.

Malaysia. Reducing vulnerability of women and girls through gender responsiveness.

Myanmar. Prevention of HIV transmission among women of reproductive age.

Thailand. Spouses and partners of people living with HIV.

Brunei Darussalam. Shared good practices/experiences on empowering women through increased awareness about HIV and AIDS (a national project led by the Women's Council, with an interest to have access to shared experiences on what works in other ASEAN Member Countries).

Risks to Consider and Manage:

Women are often powerless to negotiate condom use or other means of prevention of HIV transmission with their male partners, but it is not always clear what strategies may work to change this. These initiatives will therefore have to experiment with different strategies to find, over time, what actually works.

Many other entities, especially national governments and UN entities, are already addressing other aspects of Prevention of Maternal to Child Transmission of HIV. ASEAN will need to make very clear that its focus is on prevention of primary transmission of HIV to women, or these strategies may become lost in the broader range of new initiatives which are already being developed in Member Countries.

Monitoring and Evaluation

In accord with the Third ASEAN Work Programme on HIV and AIDS (2006-2010), monitoring and evaluation should consider:

Appropriateness and relevance:

- Does the ASEAN Operational Plan complement initiatives being taken by others to prevent maternal to child transmission using the second, third and fourth “prongs” of the global strategy?

Quality of design:

- Is it achievable to integrate gender issues and prevention of primary transmission of HIV to women into general community education programmes?
- Is it really possible to train antenatal clinic staff in all aspects of prevention of primary transmission to women?
- How can peer education programmes in HIV be adapted to include gender issues? How are gender trainers involved in this process?
- How easy is it to identify and use “gender responsiveness” strategies within the ASEAN region?

Effectiveness:

- Post training qualitative evaluation of training sessions.
- What actual changes have been made to HIV education programmes and training of antenatal clinic staff, over two years, and what is the extent of these changes – should they be considered as pilot initiatives, or is it feasible to quickly integrate these issues with all programmes within each participating country – programmes of governments, NGOs and other community based organisations?

Efficiency:

In the first two years, what has been learnt about how easy or difficult it is to make these programming changes?

Impact:

Long term impact should be a reduction in number of women of child bearing age becoming infected with HIV. However, this will be too ambitious to achieve, and too difficult to measure, within two years. Evaluation should consider qualitative impacts through changes to programmes, and evaluators should aim, by the end of 2008, to have identified appropriate methods to measure the incidence of HIV transmission amongst women.

Sustainability:

Sustainability will arise when all people involved in prevention of HIV transmission, from all sectors, achieve thorough understanding of all aspects of the four prongs to be used in prevention of maternal to child transmission. Within two years, this outcome is unfeasible. Evaluation should instead consider what steps have been made towards this sustainability, and identify ways to improve rapid scaling up of these new initiatives.

5. Mobility and HIV in the ASEAN region

Title

Mobility and HIV in the ASEAN region

Where this originated

Proposals by Lao PDR, Myanmar and Philippines at the ASEAN inter-country consultation to prepare for the 12th ASEAN Summit Special Session on HIV and AIDS, 25-26 July 2006, Singapore.

Relevant sections of APWIII

Component 2 on Gaps, Strengths and Emerging Issues.

Programme areas:

- 2.2 Mobility and infrastructure development
- 2.3 Mobility and early warning of changes to mobility systems
- 2.4 Mobility and migration
- 2.5 Mobility and sex work

Present situation and problems to be addressed

Mobility and migration are associated with vulnerability to HIV transmission, and lack of access to health services including testing and treatment.

The UN Regional Task Force on Mobility and HIV Vulnerability Reduction has developed a regional strategy. ASEAN Member Countries are very active in this Task Force, and the regional strategy outlines many comprehensive programming and policy initiatives. Hence, it is not essential for ASEAN to coordinate or implement all aspects of this strategy.

What will be more important is for ASEAN to focus on what can be achieved specifically through collaboration between governments of different Member Countries, and collaboration between governments and civil society. Ministries of Transport, Ministries of Labour and Ministries of Foreign Affairs are not all strongly engaged in these issues in all Member Countries.

Under ASEAN-UNAIDS cooperation to address AWP priorities, ATFOA convened a regional workshop addressing mobility, migration and HIV was held in February 2006 in Cambodia. This meeting identified 20 possible initiatives for follow-up, but few of these have been implemented at the time of writing. It will therefore be useful for the next two years to focus on a more limited number of specific initiatives, and to ensure adequate monitoring, capacity building and evaluation of all initiatives.

Objectives for 2007 – 2008

- a. To establish Mobility and HIV technical working groups in each ASEAN Member Country in 2007.
- b. To prepare national strategies to address Mobility and Migration and HIV in each ASEAN Member Country by the end of 2007.
- c. To increase access to health services, including voluntary counselling and testing, for migrants and mobile populations in each ASEAN Member Country by the end

of 2008.

- d. To implement at least pilot initiatives in Pre-Departure and Post-Arrival HIV Awareness programmes in all ASEAN Member Countries by the end of 2008.
- e. To bring together transport and health sectors to discuss future proposals for infrastructure development and thereby identify geographical regions and communities which should be given short term assistance to build resilience to HIV, before infrastructure development takes place and during construction periods.

Outcomes

- a. All ASEAN Member Countries will have active technical working groups to analyse the way mobility and migration interact with HIV.
- b. All ASEAN Member Countries will have national strategies to reduce HIV related vulnerability amongst migrant and mobile populations by the end of 2008.
- c. Migrants and mobile populations will have improved access to health services, at least on a pilot basis, by the end of 2008.
- d. Migrants seeking employment in other countries will have increased access to Pre-departure and Post-arrival HIV Awareness Programmes in all ASEAN Member Countries which send or receive workers.
- e. Vulnerability arising from mobility associated with infrastructure development will be predicted in advance, and strategies implemented to reduce that vulnerability.

Strategies

- a. Improve collaboration between all sectors involved in mobility and migration and HIV – health, transport, labour, foreign affairs, community sector programmes working with migrant and mobile populations.
- b. Facilitation of analysis and strategy development in relevant sectors, building on experiences of what already works in some ASEAN Member Countries.
- c. Expansion of pre-departure and post-arrival programmes, building on experiences of what already works in some ASEAN Member Countries.
- d. Further development of rules, regulations and capacity building to ensure that health services become more accessible to migrant and mobile populations.

Activities

In 2007:

- a. Team of three people in lead country/countries to develop guidelines for establishment of Mobility and HIV Technical Working Groups in each country (ATFOA Chair, a person already involved with HIV and infrastructure development, and a person already involved with pre-departure and post-arrival programmes – government and community representatives to be involved).
- b. This team to visit three other ASEAN Member Countries to help establish similar technical working groups and identify/recommend issues to be addressed.
- c. Technical Advisory partners to be appointed to develop guidelines for development of national strategies to address Migration, Mobility and HIV, in collaboration with Convenor of the UN Regional Task Force, and transport and community sectors.

- d. Technical Advisory partners to work with three other ASEAN Member Countries to develop national strategies.
- e. Analysis of barriers to access to health services for migrant and mobile populations to be conducted in three countries in 2007, by teams of people from government and community sectors which work with migrant and mobile populations, including Health, Labour and Social Welfare sectors as well as community sector. Analysis of health infrastructure needs, legal and regulatory environment and training needs for health and community sector staff.
- f. Conduct of pilot initiatives in each of these three Member Countries.
- g. Sharing of lessons learned in these three Member Countries with three other Member Countries, through an inter-country meeting followed by direct assistance to each country with capacity building and technical advice.
- h. Simple guidelines to be prepared to encourage other countries to conduct initiatives to build community resilience to HIV, with various options outlined, not one standard approach to be used by all countries.
- i. The technical working group team of lead country to also visit four other ASEAN Member Countries to work with those countries to develop pilot programmes and explain how the programmes are run.
- j. Expansion of new pilot programmes in all ASEAN Member Countries in 2008.

2008:

- k. Technical working group team of lead country to help establish similar technical working groups in the remaining ASEAN Member Countries, identify/recommend issues to be addressed, and develop national strategies.
- l. ASEAN Member Countries which already conduct pre-departure and post-arrival programmes to attend a joint meeting involving community organisations, Ministries of Labour, Ministries of Social Welfare and the private sector, to identify policy and programming options, with a focus on how other countries can initiate similar programmes, using various options.
- m. Technical partners to document what works best in different countries to build community resilience to HIV in areas where there is infrastructure development, commencing with analysis of what has worked in Lao PDR.
- n. Pilot programmes to be implemented in collaboration with transport and community sectors and with the Regional Task Force. Conduct of pilot programmes will be accompanied with rigorous evaluation and then sharing of lessons learned with all other ASEAN Member Countries, through the ATFOA.net website and the ATFOA meetings.

Countries to be involved

Lead: Lao PDR (infrastructure, national working groups)

Myanmar and Philippines (pre-departure and post-arrival programmes)

Myanmar and Thailand (access to health services).

Others: All other ASEAN Member Countries to be involved by the end of 2008.

Risks to Consider and Manage

As there is now a UN Regional Task Force on Mobility and HIV Vulnerability Reduction, which has developed a regional strategy, it may not be viewed necessary for ASEAN to take the lead on all initiatives associated with mobility and migration.

It will therefore be important for ASEAN to highlight its value-add by focusing just on the strategies and activities outlined above, or there will be a loss of focus and it will remain unclear exactly what ASEAN has contributed at the end of 2008.

Although trafficking and mobility are associated, AWP/III strategy 2.6 will not be addressed during the first two year operational work plan.

Monitoring and Evaluation

In accord with the AWP/III, monitoring and evaluation should consider:

Appropriateness and Relevance:

How does this initiative complement other activities within the Regional Strategy on HIV and Mobility? Did the initiative lead to changes in policies and access to services for migrants, and in which countries?

Quality of design:

Are technical advisers to this process appropriate? Is there a sufficient range of skills and experiences within the technical advisory group, including some people with experience of strategy development, some with experience of multisectoral work, and some with experience in pre-departure and post-arrival programmes? Is this initiative able to work on all four strategies within a two year period, or is this an unrealistic expectation?

Effectiveness:

How many new initiatives or activities take place with each of the four strategic priorities of this initiative? Is it possible to introduce this initiative to three countries in one year and another three the following year? What are the barriers to scaling up of initiatives?

Efficiency:

Did this initiative succeed in engaging the interest, analysis, policy development and action in different sectors? What factors enabled this in different countries, or hindered it?

Impact:

How many more national strategies are developed to address issues of mobility, migration and HIV? How many new programmes are in place by the end of 2008? What different sectors are engaged in responses to HIV, which were not sectors already engaged in each country at the beginning of 2007?

Sustainability:

By the end of 2008, have non-health sectors involved in this initiative commenced to develop their own policies, strategies and actions, or are they still relying on health sector for total support in design and implementation?

Have health services developed long term strategies to ensure that provision of access to migrant workers is sustainable?

6. Access to affordable medicines

Title

Improve Member Countries' access to affordable medicines.

Where this originated:

Proposal concepts raised by the following Member Countries on various aspects of access to affordable medicines, at the ASEAN Inter-Country Consultation to prepare for the 12th ASEAN Summit Special Session on HIV and AIDS, 25-26 July 2006, Singapore:

- Cambodia (STI diagnosis and treatment, research and programmes, outreach to MARPs, PMCT, pediatric AIDS care)
- Philippines (access to commodities – ARV, opportunistic infection (OI) drugs, reagents, improve health systems)
- Thailand (HIV and TB co-infection)

Relevant sections of APW III

Component 2 on Gaps, Strengths and Emerging Issues:

Programme area 2.1 on improve Member Countries' access to affordable medicines, strategies to obtain or produce drugs, technical assistance, legal and administrative developments, ASEAN guidelines, strengthen inter-country collaboration, potential regional purchase of drugs to reduce price.

Present situation and problems to be addressed

Access to commodities is challenging in countries with low HIV prevalence and/or small populations; limited ability of people living with HIV to pay for treatment drugs; limited access of mobile and migrant populations to treatments; prices of drugs are not fair, equitable or affordable in many countries.

There is limited capacity for ASEAN Member Countries to pay for antiretroviral drugs. Some countries demonstrate limited political will to provide treatment for people with HIV, particularly if those people are from stigmatised groups (e.g. drug users).

People living with HIV have an annual risk of 5-15% of becoming co-infected with TB, and 3% of new TB cases in South East Asia were attributable to HIV infection in 2000.

There are not yet any standard guidelines on pediatric formulations of antiretroviral drugs or medicines for opportunistic infections.

There is a fast turnover of health service providers in some countries ("brain drain"), which presents specific policy and planning challenges.

Objectives for 2007 – 2008

- a. Improve Member Countries' ability to access affordable treatment drugs and take other initiatives to expand the range of treatment drugs available to all people who need them.

- b. Develop a regional framework outlining minimal and achievable standards so that people across all ASEAN Member Countries have comparable access to treatment drugs.

Outcomes

- a. More people living with HIV are able to improve the quality of their lives, and stay alive longer, because they have access to affordable and appropriate treatment drugs.
- b. Improved quality and length of life means more people living with HIV are likely to talk with others about HIV, and this will help improve understanding and reduce further HIV transmission.

Strategies

- a. Implement existing ASEAN framework for increasing access to HIV antiretroviral drugs and diagnostic reagents
- b. Develop national strategies for scaling up access to treatments, in all Member Countries by end of 2008
- c. Develop national strategies to address HIV and TB co-infection, using WHO framework, by end of 2008
- d. Work towards universal access to treatment by 2010 in all Member Countries

Activities

- a. Extend and develop existing ASEAN framework
 - i. Enhance regional cooperation, commencing with each Member Country establishing a committee of experts for input into regional cooperation, appoint a National Focal Point for access to medicines, then hold a combined meeting
 - ii. Strengthen Communication and Information Management System, build regional Monitoring and Evaluation system, and establish a Research system
 - iii. Develop Regional Action Plan to include different options for drug procurement (commence with setting dates for key in-country analysis and strategy development, and set dates for regional collaborative mechanisms including meetings)
 - iv. Develop guidelines for further ASEAN cooperation beyond 2008
- b. Develop national strategies for scaling up access to treatments (adopt TRIPS safeguards into national legislation, use existing laws, fast track registration of antiretroviral drugs, build health systems, build monitoring and evaluation systems, improve access to voluntary counselling and testing, train more health sector staff, maintain health service staff numbers, strengthen networks of people living with HIV, build health systems within the civil society sector, overcome stigma and discrimination, develop livelihoods projects amongst people living with HIV, develop specific strategies to ensure Universal Access for drug users and for mobile and migrant populations)
- c. Workshop for Drug Regulatory Authorities to Introduce Fast Track Registration Systems. This will lead to development of a standard fast track registration system among Member Countries (initial efforts under ASEAN-USAID collaboration).

- d. Training workshop in Price Negotiation to improve sharing of lessons learned, and to improve capacity for each Member Country and ASEAN as a whole to negotiate cheaper prices (ASEAN – USAID collaboration).
- e. Regional workshop on Forecasting, leading to better analysis of quantities of medicines required, both antiretroviral drugs and medicines to treat opportunistic infections (ASEAN – USAID collaboration).
- f. Train programme managers in HIV and TB programmes.
- g. Share lessons learned about how to scale up treatment, and develop inter-country collaborative mechanisms where appropriate, especially in procurement of affordable treatment drugs.

Countries to be involved

Lead: Lead country for 2007-8 to be determined by ATFOA.
ASEAN Secretariat to assist in proposal development.

Other: All Member Countries, with special focus on countries with limited access to antiretroviral drugs and large numbers of people with HIV (e.g. Myanmar, Viet Nam, Indonesia), or with low populations which make it difficult to purchase using economies of scale (e.g Lao PDR, Philippines, Singapore, Brunei Darussalam)

Risks to Consider and Manage:

Even all ASEAN countries combined will demonstrate limited demand for treatment drugs compared with other regions, hence it may be difficult to bargain for cheaper prices.

Availability of treatment drugs will have limited impact unless health systems are developed.

Donor support varies amongst ASEAN countries, so that some can afford access to expensive medicines while others cannot – this may present barriers to willingness to collaborate.

Monitoring and Evaluation

- a. Contribution to meeting Millennium Development Goals and UNGASS targets.
- b. Numbers of people estimated to require treatment drugs, and numbers receiving them, in each Member Country (compare 2006 and 2008 estimates).
- c. Monitor establishment of national strategies for scaling up access to treatment (which countries develop strategies, what is the range of issues covered by those strategies, which strategies are implemented?).
- d. Evaluate impact of national strategies on treatment – what affects implementation of these strategies? (political will, strength of health systems, involvement of community sector and people living with HIV, price of drugs compared between Member Countries, donor support, stigma and discrimination, etc).
- e. Involve networks of people living with HIV as partners in this evaluation, including country networks and APN+.
- f. Monitor number of inter-country collaborative processes used (for sharing lessons learned, joint country price negotiation, production of medicines).

7. Mainstreaming HIV and AIDS in National Development

Title
Mainstreaming HIV and AIDS in National Development
Where this originated
Proposal by Lao PDR on mainstreaming, at the ASEAN inter-country consultation to prepare for the 12 th ASEAN Summit Special Session on HIV and AIDS, 25-26 July 2006, Singapore.
Relevant sections of AWPIII
Component 1 on Leadership Development Programme area 1.2 on the Three Ones – improving multisectoral involvement.
Component 2 on Gaps, Strengths and Emerging Issues Programme areas 2.2 on mobility and infrastructure development and 2.3 on mobility and early warning of changes to mobility systems.
Component 3 on Integration of HIV with Development Priorities Programme areas 3.1 on integration of responses to HIV with ASEAN strategies on narrowing the development gap (focus on CLMV); and 3.4 on integrating HIV with ASEAN proposals to support development of the tourism industry.
Present situation and problems to be addressed
Mainstreaming of HIV with other development priorities is essential to addressing the underlying causes and consequences of the HIV epidemic, and will affect ASEAN Member Countries' abilities to achieve the Millennium Development Goals.
Mainstreaming is occurring in different sectors within different countries, and is often initiated by sectors other than health, which then seek assistance of National AIDS Programmes.
While useful strategies are being implemented in different countries, there is no consistency of approach, and some sectors are strongly engaged in responses to the HIV epidemic in some countries but not at all engaged in others.
In many cases, sectors other than health are becoming engaged in responses to the HIV epidemic, but this engagement is limited to the use of health promotion methods amongst their own workforces, and fails to achieve the outcomes that could arise through more careful integration with usual methods used for development of policies and development initiatives on each sector.
Successful multisectoral strategies in some ASEAN Member Countries are potential sources of learning for similar sectors in other Member Countries, but information is not easily shared between non-health sectors of different countries, because even when they meet HIV is not their highest priority.
While ASEAN is committed to narrowing the development gap, and to integration of HIV with that initiative, it is not clear how this integration should best occur.

Under ASEAN's collaboration with UNAIDS and USAID on AWP priorities, a Regional Policy Study on the Socio-Economic Impact of HIV and AIDS in South East Asia was developed in 2005. The findings of this initial regional study could be used to advocate for increased efforts of all sectors to address the prevention and impact of the HIV epidemic.

Objectives for 2007-2008

- a. Member Countries can better promote collaboration between, and involvement of, different sectors in addressing issues relating to HIV and Development.
- b. Different sectors of ASEAN consider during 2007-8 how to mainstream HIV with their own priorities
- c. Potential is maximised for more concrete examples of mainstreaming to occur in 2009-10.

Outcomes

- a. Increased capacity to advocate for the involvement of different non-health sectors across all ASEAN Member Countries.
- b. More sectors in all ASEAN Member Countries will understand the need to be involved in responses to the HIV epidemic.
- c. More people involved in responses to HIV will have increased capacity to advocate for the involvement of different sectors.
- d. Governments are able to use an expanded range of methods for advocating the involvement of different sectors, and building the capacity of different sectors to response to the HIV epidemic.
- e. Different sectors of ASEAN will begin to integrate HIV with their own priorities, resulting in strengthened potential to meet the objectives of the Vientiane Action Programme while avoiding unintended consequences, and strengthened potential to achieve the Millennium Development Goals.

Strategy

Develop and use multi-media resources to advocate for mainstreaming of HIV into different sectors of Member Countries and into ASEAN's non-HIV programmes and policy developments. These resources will be based on collating success stories which have occurred in some Member Countries already, and the methods that can be used to support different sectors to conduct their own analysis and develop their own HIV strategies.

Activities

- a. Development and use of multi-media resources.
- b. Make short video in 2007 to document successes in mainstreaming in Lao PDR with the transport sector.
- c. Make short video in 2007 to document successes in involving people living with HIV in different sectoral activities within Cambodia, as well as income generating activities for people living with HIV.
- d. Make short video in 2007 to outline challenges for the tourism sector resulting from the associations between HIV and tourism, and outline responses from the tourism sector in Thailand and other selected ASEAN Member Countries.
- e. Develop advocacy strategies making use of the multi-media materials.
- f. Use the videos as the basis for design of a 2-day workshop to advocate for mainstreaming in different sectors / programmes of ASEAN. Build capacity of a

group of Core Trainers to facilitate this workshop in different contexts (core trainers ideally from different sectors, not people already working on HIV). In designing this workshop, make use of the existing regional policy study on the socio-economic impact of HIV and AIDS.

- g. Conduct this workshop in three ASEAN Member Countries in 2007, with relevant sectors, focusing on countries that are leading key projects in different sectors.
- h. Conduct this workshop for staff of all ASEAN sectors / programmes in early 2008.
- i. Conduct this workshop in all seven other ASEAN Member Countries in 2008, focusing on sectors which are most influential in each Member Country.
- j. Prepare an advocacy materials kit to include the videos and other materials including workshop outlines. Ensure materials are available through the website ATFOA.net.
- k. Analysis of potential for further mainstreaming.
- l. Technical partners (e.g. consultant, university) to analyse potential for mainstreaming into ASEAN's other priority sectors and programmes, with focus on identifying potential useful activities resulting from mainstreaming. Analysis to consider mainstreaming with other initiatives to narrow the development gap (Cambodia, Lao PDR, Myanmar, Viet Nam).
- m. Follow this with development of concise and engaging published materials in print and internet formats, for use in advocacy and capacity building with different sectors.
- n. Partnership and evaluation.
- o. Evaluate impact of these processes, then prepare ongoing strategies for 2008 and beyond, in partnership with mainstreaming initiatives of UNAIDS and UNDP.

Countries to be involved

Lead: Lao PDR

Others: Cambodia, Thailand in early 2007, other Member Countries later in 2007 and in 2008.

Risks

A multisectoral response does not just mean that different institutions apply the methods of health promotion amongst their own staff. The involvement of new sectors should result in new types of analysis of what drives the epidemic and what affects its impacts. Each sector can analyse how its own responsibilities affect the transmission and impact of HIV.

However, many attempts to encourage mainstreaming have just resulted in use of standard methods of health promotion amongst staff of different sectors. This initiative will need to carefully identify more complex and integrated responses and advocate for more of these types of responses. This can only be done if the starting point is closer collaboration between health sectors and high level policy makers in other sectors.

Monitoring and Evaluation

Appropriateness and relevance:

- Did multi-media materials help people to understand issues better?
- Were different sectors encouraged to become engaged in responses to HIV, and did they take up the challenge of preparing their own analysis and strategy development?

Quality of design:

- Were the multimedia materials of sufficiently high quality to succeed in generating interest?
- Were the multimedia materials used as part of a broader strategy for advocacy, or were they just used in a stand alone manner?
- Did the analysis of potential for multisectoral involvement and collaboration take account of the needs of different sectors, or did they just focus on integration of health promotion with different sectors' work?

Effectiveness:

- Did people use the multimedia materials? How do we know?
- Were effective strategies for advocacy developed and implemented?
- How many different sectoral organisations became involved in the first two years?

Efficiency:

How did use of multimedia materials compare with previous methods used in advocacy? Did they make advocacy cheaper, more effective, or more widespread?

Impact:

What sectors used the materials? What sectors undertook their own analysis and developed their own strategies? What new types of initiatives resulted – can ASEAN after two years identify any types of mainstreaming that are different to what occurred previously?

Sustainability:

Sustainability will come only when a large number of different sectors have the interest and the capacity to undertake their own analysis, develop their own strategies, and implement their own independent actions. This is unrealistic within the first two years. Evaluation should consider what are the first steps towards making this feasible, and then measure to what extent those steps have been taken with various sectors.

8 Reducing Youth Vulnerability to HIV

Where this originated

Proposals by:

- Brunei Darussalam to expand peer education based on programme of Standard Chartered Bank, and involve National Youth Council;
- Cambodia to share information on 100% Condom Use Programme and expand this programme to other groups of vulnerable youth;
- Philippines to establish Committees on Children and HIV and AIDS; and
- A proposal for a regional youth leadership forum on HIV from the World Youth Foundation (building on previous experience in working with ASEAN on responses to HIV), which is based in Malaysia.

These proposals were tabled at the ASEAN inter-country consultation to prepare for the 12th ASEAN Summit Special Session on HIV and AIDS, 25-26 July 2006, in Singapore, with follow-up suggestions from The Philippines and the World Youth Foundation.

Relevant sections of AWPIII

Component 3 on Integrating HIV with development priorities.

Programme area 3.1 on youth, to increase support for young people to prevent HIV transmission and to attain education and employment that will reduce their vulnerability to engagement in HIV related risk behaviours.

Present situation and problems to be addressed

All ASEAN Member Countries are engaged in prevention of HIV transmission amongst vulnerable youth. While there is no standard approach being used to do this, there are very successful methods being used with some groups of vulnerable youth in some Member Countries – for example, Brunei Darussalam Darassalam has had success with peer education, Cambodia has had success with the 100% Condom Use Programme focusing on sex workers, and The Philippines has had success in promoting participation of young people and children through youth forums.

Many programmes in all ASEAN Member Countries use the terms “peer education” and “life skills”, but these mean different things in different places. Some methods used are far more successful than others. Some methods are appropriate for most youth, but other more tailored methods are more suitable for specific vulnerable groups – young sex workers, young men who have sex with men, young drug users and young people likely to join these groups in the next few years. Other Member Countries including Malaysia have focused on facilitating the participation of youth, the development of youth leadership, and partnerships between youth and political leaders.

There would be benefits for all ASEAN Member Countries in sharing information about what kinds of methods work best for prevention of HIV transmission with different types of vulnerable young people and children (especially children who are likely to become vulnerable once they become old enough to engage in sex and drug use).

Objective for 2007-2008

Share information about what types of HIV prevention programmes work best for different vulnerable groups of youth – young people out of schools, young sex workers, young men who have sex with men, young drug users, orphans and other vulnerable children – and engage young people themselves in providing feedback on what methods they find most useful, in adapting methods used in some Member Countries for use in other Member Countries with different cultural contexts and different types of vulnerability amongst young people, and in building capacity for youth leadership and for interaction between youth and political leaders.

Outcomes

ASEAN Member Countries have access to a wider range of strategies that they can implement to reduce the vulnerability of different groups of young people and children, with both governments and community organisations collaborating in deciding what is likely to work best in different contexts.

Strategies

- a. Share information across Member Countries about successful programmes in peer education, life skills, participation of youth and children in policy making, and partnerships between youth and political leaders.
- b. Develop concise descriptions of what different methods involve and in what contexts they are most useful, and ensure these are made available through the website ATFOA.net and through workshops in some Member Countries.

Activities

- a. Appoint a Technical Advisory Team of five people, one from a regionally active NGO (as advised by APCASO), one government representative involved in peer education, one person with HIV (as advised by APN+), one young person who identifies as being from a group at higher vulnerability, and two people from a Technical Advisory agency (a research group, a UN entity or a regionally active NGO).
- b. Design appropriate methods to share information about what works for specific groups, and what doesn't work, using inter-country collaboration.
- c. Host a five day workshop for participants from four ASEAN Member Countries in late 2007 – each country to be represented by one community organisation, one government representative, one person with HIV and four young people from vulnerable groups. In this workshop, each country to present and describe at least three different methods being used to reduce youth vulnerability. The workshop to then prepare basic guidelines in minimum standards which need to be included in all potentially useful methods of reducing youth vulnerability to HIV.
- d. Host a Youth Leadership in HIV Forum, to consider strategies to facilitate more effective youth leadership and interaction between youth, political leaders and other policy makers.
- e. In the second year, 2008, make this information available to all other ASEAN Member Countries, through use of the ATFOA.net website, and through specific two-day workshops in all ten ASEAN Member Countries.

Lead: The Philippines, Cambodia, Brunei Darussalam, Malaysia.

Other: All other ASEAN Member Countries to be involved in the second year.

Risks

While many countries are implementing different types of programmes to reduce youth vulnerability, it is difficult to elicit specific information about details of these programmes. It will be important for all participants to be willing to share specific information, and to be open to evaluating and discussing how different methods might be most useful in different contexts. In many contexts people talk about youth participation and youth leadership, but only minimal efforts have been made to encourage this on a broad scale. Careful selection of participants in the Technical Advisory Team should ensure that this is made up of appropriate people willing to openly challenge and be challenged by each other to come up with the most useful possible guidelines.

Monitoring and Evaluation**Appropriateness and relevance:**

Did the 5 day workshop for 4 countries result in adequate sharing of information and

development of guidelines? How can evaluators measure this?

Quality of design:

- Did the Technical Advisory Team adequately represent the range of partners involved in, or potentially involved in, reducing youth vulnerability to HIV?
- Did the design of the workshop include a balance of presentations, interactive methods and problem solving methods?
- Did the Youth Leadership in HIV Forum also use a balance of workshop processes, and were these specifically informed by leading practices in working with young people?

Effectiveness:

Was information shared but existing programmes continued as normal, or were significant changes made in the methods of peer education and other strategies to reduce youth vulnerability?

Efficiency:

Did participants willingly and quickly contribute to the process, particularly through sharing lessons learned? What methods were used to make this possible?

Impact:

How many HIV prevention programmes in each participating country revised and improved the methods they use to reduce youth vulnerability?

Can ASEAN identify changes that occurred specifically as a result of this initiative, that would not have occurred otherwise?

Sustainability:

Sustainability will come in the form of improvements to methods being used to reduce youth vulnerability to HIV. Once methods are improved, it is likely the new methods will continue to be used. Evaluation should identify exactly what changes are made, including changes in policies and practices that might be recommended by the regional workshop or by the Youth Leadership in HIV Forum.

9. Drug use and HIV

Title
Drug use and HIV
Where this originated
Proposals by Malaysia, Viet Nam and Indonesia at the ASEAN inter-country consultation to prepare for the 12 th ASEAN Summit Special Session on HIV and AIDS, 25-26 July 2006, Singapore, with follow-up inputs from the Asia Harm Reduction Network.
Relevant sections of AWP III
Component 3 on Integrating HIV with development priorities. Programme Area 3.3 on drug free ASEAN and harm reduction (consistent with VAP programme measure 3.1.10), and develop ongoing high level policy dialogue to develop consistent strategies to • prevent young people from starting to inject drugs • reduce drug trafficking

- protect the health of people who inject drugs, their partners, families and communities
- assist people to stop injecting drugs through support of rehabilitation programmes that treat drug addiction as a social and medical problem
- reduce the associations between alcohol, amphetamine and cannabis use and unsafe sexual behaviour.

Present situation and problems to be addressed

Drug use and HIV transmission are closely associated in some ASEAN Member Countries; Indonesia recently found that 48% of drug users in Jakarta are infected with HIV, Viet Nam has found 25.51% prevalence amongst drug users in 2005, and Malaysia has identified that the HIV epidemic there is driven by injecting drug use, with 74.3% of people with HIV being injecting drug users. Children born to parents who are injecting drug users are also exposed to HIV.

Prevention efforts have not sufficiently addressed these issues. Stigma and discrimination against drug users hinders prevention and treatment efforts in many countries. Drug users in closed settings are especially vulnerable (prisons, rehabilitation centres).

In ASEAN, there have been two regional seminars on harm reduction for the law enforcement sector.

Health sectors and National AIDS Programmes are now expressing more interest in harm reduction, and are willing to build their capacity for advocacy, planning and coordination. Materials could be produced by the Asian Regional Harm Reduction Programme (supported by AusAID) within the existing programme, but government support is a pre-requisite.

Under the second ASEAN Work Programme on HIV/AIDS or AWPII (2002-5), regional training materials were developed on HIV prevention, treatment and care services for drug users, and some activities were carried out to facilitate regional dialogue, regional training and publications of training modules. These initiatives are now ready for scaling up and wider use in other ASEAN Member Countries.

Objectives for 2007-2008

- Improve collaboration between law enforcement and health sectors in reducing drug use and minimising HIV related harm associated with drug use.
- Improve capacity to plan, implement and evaluate harm reduction approaches which are consistent with the goal of achieving a drug free ASEAN, through producing packages of harm reduction interventions including methadone maintenance therapy, ensuring access to sterile injecting equipment, and promoting condom use amongst drug users.

Outcomes

- Improved collaboration between law enforcement, health sectors and drug users in reducing drug use and minimising HIV related harm associated with drug use.
- Improved sharing of information about what works in harm reduction in specific contexts in ASEAN Member Countries.
- Eventual reduction of drug users' vulnerability to HIV infection and other health problems.

Strategy

- Review practical experience in ASEAN Member Countries in how law

enforcement and health sectors can work together to minimise the harm associated with drug use.

- b. Assess current progress in adoption of harm reduction approaches and the interaction of harm reduction with law enforcement. Include information about introduction of methadone programmes to replace heroin use.
- c. Formulate minimum standards and guidelines for the integration of law enforcement and harm reduction approaches to drug use, including policy review and programming.
- d. Use existing training modules to teach health sector policy makers and service providers about harm reduction methods, including methadone programmes, and about HIV treatment for drug users who are HIV positive.
- e. Improve planning, resource mobilisation, implementation and scaling up of harm reduction initiatives in all ASEAN Member Countries, with priority for countries which have already identified widespread injection of drugs.

Activities

- a. Appoint a team of five people to plan this initiative – representatives from governments, Asia Regional HIV/AIDS Project, ASEAN Police Association, drug user associations and people living with HIV.
- b. Conduct a regional seminar for health sectors and National AIDS Programme staff to complement recent seminars for law enforcement sectors conducted by the Regional HIV/AIDS Project.
- c. Joint meetings of law enforcement and health sectors, annually, with possible support and facilitation by AusAID's ongoing Asia Regional HIV/AIDS Project, in collaboration with the ASEAN Senior Officials on Drugs, which is planning a special session on HIV in 2007 (ASEAN Special Projects Unit).
- d. Collate existing advocacy and training materials, and ensure these are available to all Member Countries, including "Training of Trainer" modules produced in the second ASEAN Work Programme on HIV and AIDS (AWPII).
- e. Conduct training programmes for law enforcement and health sectors in five ASEAN Member Countries in 2007-8.
- f. Ensure advocacy and planning materials and guidelines are available on the ATFOA.net website.
- g. Develop, in 2008, longer term strategies to further integrate drug use reduction and harm reduction programmes in all ASEAN Member Countries. As part of this strategy development, conduct a Cost Analysis on the procurement of substitution medications (e.g. Methadone, Buprenorphine) and an analysis of access to antiretroviral medicines for drug users who are HIV positive.

Countries to be involved

Lead: Viet Nam and Malaysia

Others: ASEAN Member Countries experiencing high levels of injecting drug use and HIV transmission amongst drug users (e.g. Indonesia, Myanmar, Thailand and others)

Risks to Consider and Manage:

While many organisations and Member Countries have been talking about harm reduction and minimising HIV transmission for many years, progress has been slow. Some of the problems of collaboration between health and law enforcement sectors

are irresolvable. In some countries it is difficult for health and law enforcement sectors to work together. NGOs attempting to solve these problems are unable to do so without strong support from governments. These risks can be overcome through strong advocacy and support from ASEAN, and some countries have already decided that it is time to move more quickly to develop harm reduction programmes.

Monitoring and Evaluation

Appropriateness and relevance:

Did the planning team adequately represent the interests of each sector to be involved – law enforcement, health and drug users?

Did this initiative, over two years, indicate that it is feasible to promote collaboration between law enforcement and health sectors? What is the evidence that it worked or failed?

Quality of design:

Did the design of each component adequately consider the needs and interests of each sector, and adequately consider how to build consensus on difficult issues?

Effectiveness:

Were the methods used successful in promoting collaboration between different sectors?

What changes were made in country and local programmes aiming to improve the health of drug users?

Efficiency:

Did participants find that the methods used for this initiative were more useful than previous attempts to promote collaboration between law enforcement, health sectors and drug users?

Impact:

How did policies or practices change within each sector – law enforcement, health and drug users?

Are more drug users now able to access care and support services in each participating country?

Sustainability:

Sustainability will arise from continued interaction between law enforcement, health sectors and drug users, and from long term support to improve the health of drug users, integrated with long term strategies to reduce drug use within ASEAN. This will not be feasible within the first two years. Evaluation should consider the likely sustainability or otherwise of all changes that are made as a result of this initiative.

10. Workplace policies and programmes on HIV

Title

Workplace policies and programmes on HIV

Where this originated

Proposals by:

- Thailand to share its good practice experience of AIDS-response Standard Organization (ASO) requirement/guidelines to assess and certify company and workplace responses to HIV.
- Brunei Darussalam to review of legislative framework for employment policy in relation to HIV and AIDS in ASEAN.

Proposals were raised at the ASEAN inter-country consultation to prepare for the 12th ASEAN Summit Special Session on HIV and AIDS, 25-26 July 2006, Singapore.

Relevant sections of AWPIII

Component 1 on Leadership Development.

Programme Area 1.5 on involving the private sector: Share strategies to advocate and support private sector involvement in the response to the HIV epidemic, and integrate HIV workplace policies with the largest private sector companies working across the ASEAN region, with involvement of the ASEAN Business Advisory Council.

Present situation and problems to be addressed

Governments in the ASEAN region have responded in various ways to addressing HIV and AIDS in the workplace and to applying the *ILO Code of Practice on HIV and AIDS and the World of Work*. Some ASEAN Member Countries have developed national policies and introduced legislation and codes of practice specifically addressing these needs. Ministries of Labour and Social Affairs have become engaged in the response to HIV in many countries.

Some Member Countries have successful Business Coalitions on AIDS, and others are developing these. Unions are also playing an increasing role in training workers about HIV and AIDS, and promoting use of the principles of the code of practice. Thailand's partners in these responses have developed the AIDS-response Standard Organization (ASO) system for auditing and accrediting companies involved in HIV prevention and control.

Workplace initiatives have already been collated and reviewed, as part of a partnership between ASEAN and the ILO, with outcomes published in *HIV and AIDS and the World of Work in ASEAN* (December 2005).

More private sector companies are becoming involved in responses to HIV and AIDS.

ASEAN-ILO joint work in assessing HIV responses in the workplace have identified that there are ongoing concerns to scale up and maintain programmes, advocacy to employers and workers' organizations, engaging Ministries of Labour in some countries, building consensus on HIV testing of workers, and reducing stigma and discrimination in the workplace.

Objectives for 2007-2008

To facilitate scaling up of responses to the HIV epidemic within workplaces, by:

- i. Reviewing and further developing national policies and legal frameworks to guide what should occur in workplaces.
- ii. Advocating and supporting employer federations, employers, companies, unions and workers to establish policies and strategies on HIV and AIDS in workplaces.
- iii. Supporting the development of Business AIDS Networks in ASEAN Member Countries.

Outcomes

- f. By the end of 2008, all ASEAN Member Countries will have developed national policies and strategies on HIV and AIDS in the workplace.
- g. Many more workplaces will have policies and strategies in place, ensuring their workforces have access to high quality methods of prevention of HIV transmission, care and support for workers and their families, and reduction of stigma and discrimination.
- h. Partnerships between government, the private sector, employers and workers will be improved, thus enhancing the likelihood of continued improvement and scaling up of these initiatives.

Strategy

- a. Form a regional ASEAN HIV and AIDS Workplace Network (in collaboration among ASEAN Health and Labour Ministries)
- b. Collate information about how responses to HIV and AIDS can best be integrated with other workplace policies and practices.
- c. Use collected information and training materials to advocate for further private sector involvement through national meetings, development of national strategies, and engagement of partnerships to promote action.

Activities

- a. Form an HIV and AIDS Workplace Network within ASEAN, to share different countries' experiences with integrating HIV policies and strategies with workplaces of government, private sector and NGOs. This network will include representatives of Ministries of Labour, businesses, large non-Government organizations that employ large workforces, and legal experts from Ministries of Justice and the private legal sector.
- b. Collate lessons learned about what sorts of policies and strategies are most effective in different sectors' workplaces within different ASEAN Member Countries, how different countries are using the ILO Code of Practice, and how countries identify which sectors most urgently need support.
- c. Engage consultant specialists on HIV in the workplace, and consultant legal experts, to prepare guidelines for development of national workplace policies and strategies on HIV and AIDS. Host specific network meetings to review existing guidelines on HIV testing of foreign workers in different ASEAN Member Countries, bringing together Ministries of Labour and Health to build consensus on what is desirable and achievable.
- d. Encourage and support ASEAN Member Countries to develop their own national policies and regulations.
- e. Adapt materials already available for building capacity of workplace managers to understand all relevant aspects of HIV and AIDS, including policy making, prevention of HIV transmission, care and support for workers and their families (materials include ILO's Behaviour Change Communication materials, based on lessons learned in Cambodia and Indonesia).
- f. Use the adapted materials and training programmes to host at least one workshop for the private sector in each ASEAN member country by the end of 2007, and one national policy and strategy development meeting in each country by the end of 2008.

Countries to be involved

Lead: Thailand, Brunei Darussalam.

Other: All ASEAN Member Countries to be involved.

Risks to Consider and Manage:

Some non-health sectors will not understand why they need to be involved in responses to HIV and AIDS. This will include Ministries of Labour in some countries. However, the growing experience of lessons learned, and the networks of ASEAN itself, can be used to improve advocacy and capacity building, and hence overcome this risk.

It is difficult for ASEAN Member Countries to build consensus on how to support migrant and mobile workers. However, the partnerships and regional mechanisms within this initiative should make consensus building easier, even if instant solutions are not found.

Monitoring and Evaluation

Appropriateness and Relevance:

- Were the ILO Code of Conduct and the ASO appropriate and relevant to all countries of ASEAN? For those countries which did not choose to work with these instruments, what were the barriers in terms of appropriateness and relevance, and what can be learnt about what is feasible and appropriate in those countries in the next two years?
- Was it essential to form an ASEAN HIV and AIDS Workplace Network? Was this successfully established within the first two years? What were the barriers to feasibility and desirability for different countries participating in this network?

Quality of design:

How suitable were existing materials, guidelines and training methods for advocating development of strategies for HIV in the Workplace? How were these adapted and evaluated before widespread use in all countries?

Effectiveness:

How many more workplaces now have policies and strategies on HIV? Were methods used for advocacy and scaling up in some countries more successful than others? What has been learnt about what is most effective?

Efficiency:

Were existing materials, strategies and guidelines able to be easily adapted, or simply just used, in different countries? Did revision take longer than expected?

Impact:

Long term impact would include a reduction of HIV transmission amongst workers, reduction of stigma and discrimination, and better access to health services by all workers. This is unrealistic within two years. Evaluation should consider impact only in terms of how many workplaces now have new policies and programmes, and also include analysis of enablers and barriers.

Sustainability:

Sustainability will occur when employer federations, employers, companies, unions and workers engage in responses to the HIV epidemic using their own preferred

methods and their own resources. This is unrealistic to expect within two years. Evaluation should consider quantitative aspects (e.g. how many factories introduce new HIV prevention programmes) but also qualitative aspects (e.g. how do new workplace policies actively aim to reduce stigma and discrimination in the workplace, what are the highest levels of engagement of senior managers and senior union officials, and how can qualitative information be used to measure the extent of their engagement and enthusiasm for responding to HIV, and what influence these types of engagement and enthusiasm?)

**สรุปสาระสำคัญของร่างแผนปฏิบัติการสำหรับแผนงานอาเซียนว่าด้วยเอชไอวีและโรคเอดส์
ระยะที่ 3 (พ.ศ. 2549 – 2553)**

1) สถานการณ์และการตอบสนองต่อเอชไอวีและโรคเอดส์ในอาเซียน

รายงานของยูเอ็นเอดส์ระบุว่า ประเทศในเอเชียและแปซิฟิกมีอัตราผู้ป่วยโรคเอดส์สูงเป็นอันดับ 2 ของโลก และมีสัดส่วนของผู้ติดเชื้อใหม่คิดเป็นร้อยละ 24 ของผู้ติดเชื้อใหม่ในโลก โดยในกัมพูชา พม่าและไทยมีอัตราผู้ติดเชื้อสูงเกินร้อยละ 1 ของประชากรที่เป็นผู้ใหญ่ ทั้งนี้ ยูเอ็นเอดส์ได้จัดทำรายงานผลกระทบที่เอดส์จะมีต่อเศรษฐกิจในอาเซียนว่ามีความรุนแรงโดยเฉพาะผลกระทบที่มีต่อครอบครัวที่ยากไร้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความพยายามของภูมิภาคในการบรรลุเป้าหมายเพื่อการพัฒนาแห่งสหัสวรรษภายในปี ค.ศ. 2015 ประชากรที่มีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อสูงอยู่ในกลุ่มผู้ใช้เข็มฉีดยา แรงงานบริการทางเพศ และผู้ใช้บริการคนหนุ่มสาว ผู้โยกย้ายถิ่นฐาน และผู้ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ฉุกเฉิน

ทั้งนี้ ยูเอ็นเอดส์และอาเซียนวิเคราะห์สอดคล้องกันในประเด็นที่เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้การดำเนินการแก้ไขปัญหาโรคเอดส์ในภูมิภาคไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ซึ่งได้แก่

1. การขาดโครงการรองรับในประเด็นที่เป็นปัญหา กล่าวคือ ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงไม่ได้รับการดูแลอย่างเพียงพอ การส่งเสริมการใช้ถุงยางไม่เพียงพอ คนหนุ่มสาวไม่มีทักษะในการป้องกันตนเอง การป้องกันการติดเชื้อจากแม่สู่ลูกยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร นอกจากนี้ แม้ยาที่ใช้ในการรักษาจะมีราคาลดลงแต่การเข้าถึงยากียังมีอยู่จำกัด

2. อุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับระบบ เช่น การขาดระบบโครงสร้างของการเป็นผู้นำในการแก้ไขปัญหามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหของสาขาอื่น ๆ นอกจากด้านสาธารณสุขยังมีอยู่จำกัด การขาดการสนับสนุนจากภาคประชาสังคม การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนยังไม่เพียงพอ และประเด็นเรื่องการเลือกปฏิบัติ เป็นต้น)

ดังนั้น สิ่งที่อาเซียนต้องดำเนินการในขณะนี้ คือ การสร้างพันธมิตรทางการเมือง การจัดสรรทรัพยากรด้านการเงิน การดำเนินการตามพันธกิจ รวมทั้งโครงการด้านเอดส์ระดับชาติควรใช้แนวทางที่ครอบคลุมรอบด้าน ซึ่งรวมถึงการสร้างสมดุลระหว่างการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี การดูแลรักษาผู้ป่วย และโครงการลดผลกระทบของการติดเชื้อตามความเหมาะสมกับสภาพปัญหาของแต่ละประเทศ

2) การมีส่วนร่วมของอาเซียนในการตอบสนองต่อการแพร่ระบาดของเอชไอวี

อาเซียนได้ก่อตั้งคณะทำงานด้านโรคเอดส์ขึ้นเมื่อปี 2535 โดยได้มีการจัดทำแผนปฏิบัติการด้านเอชไอวี/เอดส์ (ค.ศ. 1995 - 2000) ระยะที่หนึ่งที่เน้นการดำเนินการโดยร่วมกันออกค่าใช้จ่ายและพึ่งพาตนเอง ต่อมาได้มีการเน้นการดำเนินการที่ให้ประชาชนเป็นศูนย์กลาง ก่อนที่จะมีการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการด้านเอชไอวี/เอดส์ต่อในระยะที่ 2 (ค.ศ. 2002 – 2005) พร้อมกับการมีพันธกิจทางการเมือง

ที่ผู้นำในที่ประชุมสุดยอดอาเซียนสมัยพิเศษ ได้ลงนามในปฏิญญาด้านเอชไอวี/เอดส์ เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2001

ต่อมา หลังจากที่อาเซียนได้รองรับแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ (ค.ศ. 2004 – 2010) และพันธกิจในประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนแล้วนั้น อาเซียนได้พัฒนากรอบการทำงานด้านเอชไอวี/เอดส์ สำหรับปี ค.ศ. 2004 -2010 โดยเน้นการลดการติดเชื้อ การเพิ่มการเข้าถึงยาต้านไวรัส (ARV) การรวมการประเมินผลของเอชไอวี/เอดส์เข้ากับโครงการการพัฒนาในลุ่มแม่น้ำโขง การวิจัยผลกระทบทางสังคมและเศรษฐกิจ การจัดตั้งกลไกภูมิภาคเพื่อการลดการติดเชื้อในผู้อพยพ การเพิ่มศักยภาพในการลดความเสี่ยงในผู้ขายยาและจากแม่สู่ลูก การพัฒนาและการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการอาเซียนด้านเอชไอวีและเอดส์ ระยะที่ 3 ในช่วงปี ค.ศ. 2005 – 2010

3) ยุทธศาสตร์ในการดำเนินของแผนงานฯ

การดำเนินการตามแผนงานอาเซียนว่าด้วยเอชไอวีและโรคเอดส์ ระยะที่ 3 จะเน้นการแก้ไขปัญหาในลักษณะที่เป็นการดำเนินการร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกบนพื้นฐานของกลไกที่มีอยู่แล้วเพื่อช่วยสนับสนุนความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาท้าทายที่เกี่ยวกับเอชไอวีและโรคเอดส์ซึ่งเป็นปัญหาของภูมิภาค รวมทั้งมีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาท้าทายอื่น ๆ ทางด้านสังคมและเศรษฐกิจที่อาเซียนกำลังเผชิญอยู่

ทั้งนี้ แผนงานฯ สอดคล้องกับกรอบของแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ (ค.ศ. 2004-2010) รวมทั้งถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งของประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน โดยเฉพาะในเรื่องพันธกรณีที่สร้างประชาคมแห่งสังคมที่เอื้ออาทร และการจัดการผลกระทบทางสังคมอันเกิดจากการรวมตัวทางเศรษฐกิจ

4) เป้าหมาย

การลดการติดเชื้อเอชไอวีและผลกระทบของเอชไอวีและโรคเอดส์ โดยการพัฒนาความร่วมมือในภูมิภาคเพื่อแก้ไขปัญหา รวมทั้งส่งเสริมให้ประเทศสมาชิกพัฒนาข้อริเริ่มใหม่ ๆ ในการแก้ไขปัญหาโดยมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง

5) วัตถุประสงค์

1. การพัฒนาความเป็นผู้นำ โดยการเข้าถึงพันธกรณีทางการเมือง และเสริมสร้างความเป็นผู้นำในทุกภาคส่วนของประเทศสมาชิก เพื่อสนับสนุนการดำเนินนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ การเร่งรัดการดำเนินโครงการต่าง ๆ ตลอดจนการจัดสรรงบประมาณสำหรับการป้องกันการติดเชื้อและการลดผลกระทบของเอชไอวี

2. การระบุถึงข้อผิดพลาด จุดแข็ง และปัญหาท้าทายในการดำเนินการของประเทศสมาชิก เพื่อส่งเสริมให้ความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาเอชไอวีและโรคเอดส์ในระดับภูมิภาคเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพภายใต้กรอบของแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์

3. การรวมนโยบายด้านเอชไอวีเข้าเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายการพัฒนาประเทศ เพื่อลดผลกระทบของการพัฒนาที่มีต่อการติดเชื้อเอชไอวี และขณะเดียวกันก็ลดผลกระทบของการแพร่ระบาดของโรคที่มีต่อการพัฒนา ภายใต้กรอบพันธกรณีตามเป้าหมายเพื่อการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ และแถลงการณ์ที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยพิเศษว่าด้วยเอชไอวี/โรคเอดส์

4. ยุทธศาสตร์ที่ไม่เกี่ยวกับโครงการเพื่อสนับสนุนเป้าหมายข้างต้น ได้แก่ การเสริมสร้างการพัฒนาศักยภาพและความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิก โดยผ่านเว็บไซต์ กาดำเนินงานของสำนักเลขาธิการอาเซียน การหารือระหว่างคณะทำงานด้านโรคเอดส์ ตลอดจนการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และเผยแพร่ข้อมูลระหว่างกัน

5. การติดตามและประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ กำหนดให้มีการรายงานการติดตามและประเมินผลการดำเนินการตามแผนงานฯ เป็นประจำในระหว่างการประชุมของคณะทำงานด้านโรคเอดส์ โดยนอกเหนือจากการรายงานความคืบหน้าแล้วยังจะต้องมีการหารือเกี่ยวกับแนวทางเพื่อปรับปรุงกลไกในการติดตามและประเมินผลด้วย

6) แผนปฏิบัติการสำหรับแผนงานอาเซียนว่าด้วยเอชไอวีและโรคเอดส์ระยะที่ 3

มีเป้าหมายเพื่อป้องกันและลดผลกระทบของการติดเชื้อเอชไอวีและการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ โดยได้จัดลำดับความสำคัญของโครงการที่จะดำเนินการในช่วงปี ค.ศ. 2007-2009 รวม 10 ด้าน ได้แก่

1. การพัฒนาความเป็นผู้นำในการแก้ไขปัญหา โดยเน้นการพัฒนาแนวทางร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกบนพื้นฐานของหลักการเรื่อง "ความเป็นหนึ่งเดียวกันในสามด้าน" (The Three Ones) กล่าวคือ การมีหน่วยงานประสานงานด้านเอชไอวีและโรคเอดส์ระดับชาติที่เป็นหนึ่งเดียวกัน การมียุทธศาสตร์ด้านเอชไอวีและโรคเอดส์ระดับชาติที่เป็นหนึ่งเดียวกัน และการมีกลไกติดตามและประเมินผลระดับชาติที่เป็นหนึ่งเดียวกัน

2. การเสริมสร้างศักยภาพและการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม โดยส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนของสังคมได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคประชาสังคมของอาเซียน โดยเฉพาะสตรีและเยาวชน ในการวิเคราะห์และพัฒนานโยบายและยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม

3. การส่งเสริมให้ผู้ติดเชื้อมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา โดยการประเมินแนวทางที่มีการดำเนินการในประเทศสมาชิกเพื่อจัดทำเป็นสื่อเผยแพร่แก่ประเทศสมาชิกอื่น ๆ

4. การป้องกันการติดเชื้อในกลุ่มสตรีวัยเจริญพันธุ์ โดยสนับสนุนการพัฒนายุทธศาสตร์ร่วมกันและนำไปบรรจุไว้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการเสริมสร้างความตื่นตัวเรื่อง เอชไอวีของชุมชน

5. การป้องกันการติดเชื้อจากการเคลื่อนย้ายของประชากรในอาเซียน โดยกำหนดให้มีการจัดตั้งคณะทำงานทางเทคนิคด้านเอชไอวีกับการเคลื่อนย้ายของประชากรในประเทศสมาชิกอาเซียนในปี 2550 จัดทำยุทธศาสตร์ของชาติเพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องการเคลื่อนย้ายของประชากรและการโยกย้ายถิ่นฐานในประเทศสมาชิกภายในปี 2550 ส่งเสริมการเข้าถึงการให้บริการด้านสุขภาพสำหรับประชากรโยกย้าย

ถิ่นฐานในประเทศสมาชิกภายในปี 2551 และ ดำเนินโครงการนำร่องเกี่ยวกับการสร้างความตื่นตัวด้าน
เอชไอวีก่อนออกเดินทางและหลังเดินทางถึงในประเทศสมาชิกอาเซียนภายในปี 2551

6. ส่งเสริมการเข้าถึงยาต้านไวรัส โดยการกระชับความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกและ
พัฒนายุทธศาสตร์ร่วมกันในการผลิตและการจัดซื้อยาต้านไวรัสสำหรับภูมิภาคที่มีราคาถูกลง ตลอดจน
กระชับความร่วมมือทางวิชาการ การบริหาร และทางกฎหมายระหว่างประเทศสมาชิกเพื่อส่งเสริมให้ผู้ติดเชื้อ
และผู้ป่วยสามารถเข้าถึงยาและได้รับการรักษาได้อย่างทั่วถึง

7. การประสานนโยบายเรื่องเอชไอวีและโรคเอดส์กับนโยบายการพัฒนาประเทศ เพื่อให้
ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหา มีความเข้าใจในบทบาทของตน และสนับสนุนให้รัฐบาลสามารถ
เลือกใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ ได้มากขึ้นในการเสริมสร้างศักยภาพของทุกภาคส่วนเพื่อตอบสนองต่อการแพร่ระบาดของ
ของเอชไอวี

8. การลดอัตราเสี่ยงของการแพร่เชื้อในเยาวชน โดยการจัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนให้
เยาวชนได้รับการศึกษาและการจ้างงานเพื่อลดโอกาสที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่มีความเสี่ยงต่อการ
ติดเชื้อเอชไอวี โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชนที่อยู่นอกสถานศึกษา

9. การลดการแพร่เชื้อจากการใช้ยาเสพติด เน้นการปฏิบัติตามเป้าหมายของแผนปฏิบัติการ
เวียงจันทน์เรื่อง อาเซียนปลอดยาเสพติด และสนับสนุนการหารือระดับนโยบายเพื่อพัฒนายุทธศาสตร์ในการ
ป้องกันไม่ให้เยาวชนเริ่มใช้เข็มฉีดยาเสพติด การลดการค้ายาเสพติด การดูแลด้านสุขภาพของผู้ฉีดยาเสพติด
รวมถึงคู่สมรส ครอบครัวและชุมชนด้วย ตลอดจนการดำเนินโครงการฟื้นฟูสภาพผู้ติดยา

10. การกำหนดนโยบายเรื่องเอชไอวีและโรคเอดส์ในสถานประกอบการ โดยร่วมกับ
ภาคเอกชน โดยเฉพาะบริษัทขนาดใหญ่ที่มีกิจการครอบคลุมประเทศในภูมิภาคเพื่อผนวกยุทธศาสตร์ด้าน
การป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีและโรคเอดส์เข้ากับนโยบายหรือกฎระเบียบของสถานประกอบการต่าง ๆ
รวมทั้งส่งเสริมให้คณะที่ปรึกษาด้านธุรกิจของอาเซียนได้เข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องนี้ด้วย

ASEAN DECLARATION OF COMMITMENTS ON THE PROMOTION AND PROTECTION OF THE RIGHTS AND WELFARE OF CHILDREN

1. We, the Heads of State and Government of the Association of Southeast Asian Nations (hereinafter referred to as ASEAN), gathered in Cebu City, Philippines on 11 December 2006, to declare our commitments on the promotion and protection of the rights and welfare of children;
2. **Guided** by the Convention on the Rights of the Child, the outcomes of the World Summit on Children, the World Summit for Social Development and other international instruments concerning children;
3. **Emphasizing** that Article 4 of the Convention on the Rights of the Child highlights that "State Parties shall undertake all appropriate legislative, administrative and other measures for the implementation of the rights recognized in the present Convention. With regard to economic, social and cultural rights, State parties shall undertake such measures to the maximum extent of their available resources and, where needed, within the framework of international cooperation";
4. **Underscoring** the linkage between the Convention on the Rights of the Child and the Millennium Declaration wherein ASEAN leaders declared to focus their collective efforts towards the achievement of Millennium Development Goals, in which six of the eight goals are directly related to children;
5. **Recalling** the 2003 Bali Consensus on Partnerships with and for the children in the East Asia and Pacific region and the 2005 Siem-Reap - Angkor Declaration in which countries recognized the resource constraints faced by the region in combating poverty and promoting development; and reaffirmed their commitments on financial resources made at the Financing for Development Conference in Monterrey in March 2002;

6. **Recalling** also that the same consensus and declaration encouraged Governments to allocate at least twenty per cent of all national, regional and local budgets for basic services;
7. **Further recalling** that the same consensus and declaration urged developed countries that have not done so to make concrete efforts to meet the target of 0.7 per cent of GNP as official development assistance to developing countries and 0.15 to 0.20 per cent of GNP as official development assistance to least developed countries; and for developing countries to build on progress achieved to ensure that ODA is used effectively to help achieve development goals;
8. **Recognizing** that children in the ASEAN countries continue to experience abuse, exploitation and discrimination, and remain vulnerable due to poverty and inadequate basic services;
9. **Reaffirming** ASEAN's commitments under the 2004 – 2010 Vientiane Action Programme to implement programs on child survival, protection development and participation consistent with the Convention on the Rights of the Child, and to strengthen regional collaboration to combat trafficking in children;
10. **Encouraged** by the 2001 Declaration on the Commitments for Children in ASEAN wherein the survival, development, protection and participation rights of children in various conditions and in all aspects of their life were recognized and identified;

Do commit ourselves, as we progress towards a caring and sharing ASEAN Community to:

11. **Identify** areas for regional cooperation that will facilitate the realization of the child's right to survival, protection, development and participation;
12. **Frame** an ASEAN consensus on the allocation of resources for children's programs and services fundamental to the realization of their rights and synergize a regional and multi-sectoral response to ensure allocation of such funds;
13. **Outline** ASEAN Plan of Action for eradicating poverty and hunger, facilitating universal access to education, health care and

information and communication technology (ICT) and other areas that have far reaching impact on children;

14. **Put in place** regional and national agreements, policies or legislations, bodies or structures and networks specifically tasked to coordinate and ensure regional, government or national efforts in promoting and protecting children's rights, thereby complying with the Convention on the Rights of the Child;
15. **Prioritize** integration and mainstreaming of children's concerns in national and local development plans of our respective countries;
16. **Collect** and exchange information on best practices in family and community-based care for children in ASEAN through training and other capacity-building activities;
17. **Strengthen** linkages with funding and other concerned agencies to realize these commitments, and strongly support any mobilization of resources to adequately respond to the needs of children.
18. **Provide opportunities** for children in ASEAN to become active participants in policy debates and resource allocation;
19. **Include** children as active participants in all actions for their welfare and development and undertake effective measures to ensure their active participation; and
20. **Develop** mechanisms for compiling regional indicators and trends to measure the progress of ASEAN member countries in the implementation of the United Nations Convention on the Rights of the Child.

Adopted on this day 11 December 2006 in Cebu City, Philippines.

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยพันธกรณีในการส่งเสริมและพิทักษ์สิทธิและสวัสดิการของเด็ก

1. เรา, ประมุขของรัฐและหัวหน้ารัฐบาลของสมาคมแห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า อาเซียน) ร่วมประชุมกันที่เมืองเซบู ฟิลิปปินส์ เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 2006 เพื่อประกาศพันธกรณีในการส่งเสริมและพิทักษ์สิทธิและสวัสดิการของเด็ก;
2. ชี้นำ โดยอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ผลการประชุมสุดยอดระดับโลกว่าด้วยเด็ก การประชุมสุดยอดระดับโลกว่าด้วยการพัฒนาสังคมและความตกลงระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวกับเด็ก;
3. เน้น ว่ามาตรา 4 ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเน้นว่า "รัฐภาคีควรดำเนินมาตรการทางกฎหมาย มาตรการด้านบริหาร และมาตรการอื่นๆ ที่เหมาะสม เพื่อให้การปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิที่ได้รับการยอมรับตามอนุสัญญานี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม รัฐภาคีควรดำเนินมาตรการดังกล่าวโดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างเต็มที่ และในกรณีที่เป็น ภายใต้อุปสรรคความร่วมมือระหว่างประเทศ";
4. เน้น ความเกี่ยวพันระหว่างอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กและปฏิญญาแห่งสหสวรรค์ ซึ่งผู้นำอาเซียนได้ประกาศที่จะมุ่งเน้นความพยายามร่วมกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหสวรรค์ ซึ่ง 6 ใน 8 เป้าหมายเกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรง;
5. ระลึก ถึงฉันทามติบาห์ลี ค.ศ. 2003 ว่าด้วยความเป็นหุ้นส่วนกับเด็กและเพื่อเด็กในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก และปฏิญญาเลียมารัฐ-อังกฤษ ค.ศ. 2005 ซึ่งประเทศต่างๆ ยอมรับข้อจำกัดด้านทรัพยากร ซึ่งภูมิภาคต้องเผชิญในการต่อสู้กับความยากจนและการส่งเสริมการพัฒนา และย้ำอีกครั้งถึงพันธกรณีในด้านทรัพยากรทางการเงินตามที่ได้ตกลงกันไว้ในที่ประชุมเรื่องการสนับสนุนงบประมาณเพื่อการพัฒนาที่เมืองมอนเตอโร เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 2002
6. ระลึกถึง เช่นกันว่าปฏิญญาและฉันทามติฉบับเดียวกันนี้สนับสนุนให้รัฐบาลจัดสรรงบประมาณอย่างน้อยที่สุดร้อยละ 20 ของงบประมาณของประเทศ ภูมิภาคและท้องถิ่นสำหรับการบริการขั้นพื้นฐาน;
7. ระลึกถึงต่อไป ว่าปฏิญญาและฉันทามติฉบับเดียวกันเรียกร้องให้ประเทศพัฒนาแล้วที่ยังมิได้ดำเนินการดังกล่าวให้ความพยายามอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อบรรลุเป้าหมายในการจัดสรรร้อยละ

0.7 ของจีเอ็นพี เพื่อให้เป็นความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการแก่ประเทศกำลังพัฒนา และร้อยละ 0.15 - 0.20 ของจีเอ็นพี เพื่อให้เป็นความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการแก่ประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุด และสำหรับประเทศกำลังพัฒนา เพื่อทำให้เกิดความก้าวหน้าในการสร้างความมั่นใจว่าความช่วยเหลือเพื่อพัฒนาดังกล่าวได้นำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อช่วยให้บรรลุเป้าหมายในการพัฒนา;

8. ยอมรับ ว่าเด็กในประเทศอาเซียนยังคงเผชิญกับการถูกล่วงละเมิด การแสวงหาประโยชน์ เารัดเอาเปรียบ และการเลือกปฏิบัติ และยังคงมีความเสี่ยงอันเนื่องมาจากความยากจน และการบริการขั้นพื้นฐานที่ไม่เพียงพอ;

9. ยืนยันอีกครั้ง ถึงพันธกรณีของอาเซียนภายใต้แผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ปี ค.ศ. 2004-2010 เพื่อดำเนินโครงการที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตอยู่ การพัฒนาความคุ้มครอง และการมีส่วนร่วมของเด็กตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เพื่อกระชับความร่วมมือในภูมิภาคเพื่อต่อสู้กับการค้าเด็ก;

10. สนับสนุน โดยปฏิญญาว่าด้วยพันธกรณีต่อเด็กในอาเซียน ค.ศ.2001 ซึ่งรับรองและระบุถึงสิทธิในการดำรงชีวิตอยู่ การพัฒนา การคุ้มครองและสิทธิของเด็กในการมีส่วนร่วมในสถานะต่างๆ และในทุกแง่มุมของชีวิต;

กำหนดพันธกรณีของตนเองในขณะที่เราก้าวไปสู่สังคมอาเซียนที่เอื้ออาทรและแบ่งปัน โดย:

11. ระบุ สาขาความร่วมมือในภูมิภาคที่จะเอื้ออำนวยให้บรรลุถึงสิทธิของเด็กในการดำรงชีวิตอยู่ การคุ้มครอง การพัฒนา และการมีส่วนร่วม;

12. สร้างกรอบ อันทามติอาเซียนว่าด้วยการจัดสรรทรัพยากรสำหรับโครงการเกี่ยวกับเด็กและการให้บริการขั้นพื้นฐานเพื่อการบรรลุถึงสิทธิ และให้มีการประสานการทำงานร่วมกันในระดับภูมิภาคและสาขาต่างๆ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการจัดหาทุน;

13. วางโครงสร้าง แผนปฏิบัติการอาเซียนเพื่อขจัดความยากจนและความหิวโหย อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงการศึกษา การดูแลสุขภาพ และเทคโนโลยีสารสนเทศ (ไอซีที) และในด้านอื่นๆ ที่มีผลกระทบอย่างมากต่อเด็ก;

14. จัดให้มี ความตกลง นโยบายหรือข้อกฎหมายระดับชาติและระดับภูมิภาค องค์การหรือโครงสร้าง และเครือข่ายที่ได้รับมอบหมายโดยเฉพาะเพื่อประสานความร่วมมือและเพื่อสร้างความมั่นใจว่า ความพยายามในระดับชาติ รัฐบาล และภูมิภาคในการส่งเสริมและการป้องกันสิทธิของเด็กนั้น ได้มีการปฏิบัติตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก;
15. ให้ความสำคัญอันดับแรก แก่การรวมและการให้ความสำคัญเกี่ยวกับข้อกังวลของเด็กไว้ในแผนพัฒนาระดับชาติและระดับท้องถิ่นของประเทศของเรา;
16. รวบรวม และแลกเปลี่ยนข่าวสารเกี่ยวกับตัวอย่างการปฏิบัติที่ดีที่สุดในเรื่องการดูแลเด็กในระดับครอบครัวและในระดับชุมชนในอาเซียน โดยจัดให้มีการฝึกอบรมหรือกิจกรรมเพื่อสร้างศักยภาพอื่นๆ;
17. เพิ่มประสิทธิภาพ ในการเชื่อมโยงติดต่อกับองค์กรด้านกองทุนและองค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติตามพันธกรณี,และสนับสนุนอย่างแข็งขันในการระดมทรัพยากรที่เพียงพอที่จะตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก
18. ให้โอกาสสำหรับเด็กในอาเซียนให้เป็นผู้มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการอภิปรายเกี่ยวกับนโยบายและการจัดสรรทรัพยากร
19. ให้รวม เด็กไว้ในฐานะผู้มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการดำเนินการเพื่อสวัสดิการและการพัฒนาของตน และให้ดำเนินมาตรการที่มีประสิทธิภาพเพื่อเป็นการประกันการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน; และ
20. พัฒนา กลไกสำหรับรวบรวมตัวชี้วัดและแนวโน้มในภูมิภาคเพื่อใช้วัดความก้าวหน้าของประเทศสมาชิกอาเซียนในการปฏิบัติตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็ก

รับรองเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 2006 ที่เมืองเซบู , ฟิลิปปินส์

**CEBU DECLARATION TO SUPPORT THE ACHIEVEMENT OF THE
MILLENNIUM DEVELOPMENT GOALS IN THE ASEAN
Cebu, Philippines
13 December 2006**

WE, the Heads of States/Governments of Brunei Darussalam, the Kingdom of Cambodia, the Republic of Indonesia, the Lao People's Democratic Republic, Malaysia, the Union of Myanmar, the Republic of the Philippines, the Republic of Singapore, the Kingdom of Thailand, the Socialist Republic of Viet Nam, members of the Association of Southeast Asian Nations, hereinafter referred to as ASEAN;

RECALLING the adoption of the Millennium Declaration and the Millennium Development Goals (MDGs) during the Millennium Summit in September 2000 where UN Member Countries, including ASEAN Member Countries, affirmed their commitment to reduce poverty and the worst forms of human deprivation;

ACKNOWLEDGING the Jakarta Declaration on the Millennium Development Goals in Asia and the Pacific signed in August 2005 which, among others, committed to make poverty reduction as the overarching objective of the developmental partnership and cooperation in Asia and the Pacific and affirmed the role of ASEAN and other regional institutions as platforms for enhanced inter-country cooperation for achieving the MDGs;

MINDFUL that poverty alleviation, equity and human development which are the basic principles underscored in the United Nations Millennium Declaration, are at the core of a strong and resilient ASEAN Community;

REAFFIRMING the Vientiane Action Programme on the ASEAN Socio-Cultural Community, which specifies regional cooperation measures to raise the living standards of peoples in the region, to wit: building a community of caring societies, managing the social impacts of economic integration, promoting environmental sustainability, and promoting an ASEAN identity;

REAFFIRMING the Framework for the ASEAN Plan of Action on Rural Development and Poverty Eradication (RDPE) which aims to formulate strategies and implement programs and projects based on the vision to eradicate poverty and respond to challenges of globalization, trade liberalization and regional integration;

EXPRESSING the urgent need for a comprehensive regional approach to address the widening development gap among ASEAN Member Countries, as manifested by disparities in per capita income, poverty incidence, and other human development indicators, constraining the pace of economic integration of ASEAN into one community of nations;

REAFFIRMING through this Declaration a commitment to the improvement of the quality of lives of the peoples of ASEAN realizing the vision of an ASEAN Community by 2020;

HEREBY DECLARE, as members of the international community of nations that ratified and issued the Millennium Declaration and the MDGs to intensify our concerted efforts to support the achievement of the MDGs by helping sustain the momentum towards a caring ASEAN through the following measures:

1. Adoption of the framework endorsed by the Senior Officials Meeting on Rural Development and Poverty Eradication (SOMRDPE) for an ASEAN Millennium Compact (AMDC). The compact shall guide member countries in planning and implementing regional cooperation measures to support realization of MDG targets, especially in poverty reduction, by 2015. Regional cooperation modalities will involve sharing of resources between the more advanced member countries that have already realized most of the MDGs and those that are less developed. Resources include technical expertise to be shared through training and visit of technical experts. Cooperation modalities will also exchange of experiences, learning and documented good practices between the two groups. The ultimate goal of AMDC is to help narrow the development gap across and within member countries, thereby removing a major constraint to accelerated implementation of economic integration.
2. Within that framework, concerned ASEAN Ministers dealing with development and poverty eradication are hereby instructed to prepare full documentation of the compact, adopt it for immediate implementation, and to report at the next Summit its progress and outcome.
3. Call upon rich countries to fulfill their commitments to allocate 0.7 percent of their GDP for official development assistance as well as other commitments relating to trade and debt relief in the context of Goal 8 – Develop a global partnership for development – to support realization of poverty reduction and other MDG targets by 2015.
4. Call upon the ASEAN Ministers on Rural Development and Poverty Eradication (AMRDPE), the Senior Officials Meeting on Rural Development and Poverty Eradication (SOMRDPE), ASEAN Secretariat and Coordinator Countries to intensify implementation of activities under each of the priority areas as contained in the Framework Action Plan on RDPE:
 - a. Globalization (Coordinator- ASEAN Secretariat)
 - b. Narrowing the Digital Divide (Coordinator- Malaysia)
 - c. Social Protection (Coordinator- Philippines)
 - d. Employment and Income Generation (Coordinator – Thailand)
 - e. Narrowing the Development Gap (Coordinator – Vietnam)

5. Fast track the implementation of key programmes and projects until 2010 under the Vientiane Action Programme on ASEAN Socio-Cultural Community with particular emphasis on raising the standard of living of marginalized and disadvantaged groups; facilitating universal access to education and promoting high quality education standards; increasing the participation of women and youth in the productive workforce; addressing health development concerns; preventing the spread and reducing the harm of HIV/AIDS and other infectious diseases; enhancing food security and safety; strengthening systems of social protection and social risk management; and promoting environmental sustainability;
6. Review and intensify efforts toward the implementation of the Initiative for ASEAN Integration (IAI) Work Plan for the CLMV countries (Cambodia, Laos, Myanmar and Vietnam) which aims to narrow the development gap among Member Countries to quicken the pace of ASEAN economic integration;

All Member Countries reaffirm their commitments to accomplish through maximum efforts, the elements of this Declaration, by such appropriate instruments as may be necessary and consistent with their respective national laws and policies.

ADOPTED by the heads of State/Government of ASEAN Member Countries on this 13th day of December 2006 in Cebu, Philippines.

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

ปฏิญญาเซบูเพื่อสนับสนุนการบรรลุเป้าหมาย

การพัฒนาแห่งสหประชาชาติในอาเซียน

เซบู ฟิลิปปินส์

13 ธันวาคม 2549

เรา ประมุขของรัฐ/รัฐบาลของบรูไน ดารุสซาลาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มาเลเซีย สหภาพพม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม สมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งนับจากนี้จะเรียกว่า อาเซียน;

อ้างถึง การรับรองปฏิญญาแห่งสหประชาชาติและเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (MDGs) ในระหว่างการประชุมสุดยอดแห่งสหประชาชาติเมื่อเดือนกันยายน 2543 ซึ่งประเทศสมาชิกสหประชาชาติ รวมถึงประเทศสมาชิกอาเซียนได้ยืนยันพันธกรณีที่ช่วยลดความยากจนและรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการกีดกันมนุษย์;

ยอมรับ ปฏิญญาจากการที่ด้วยเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติในเอเชียและแปซิฟิก ลงนามเมื่อเดือนสิงหาคม 2548 ซึ่งได้แสดงพันธกรณีที่จะทำให้การลดความยากจนเป็นวัตถุประสงค์สำคัญของการเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาและความร่วมมือในเอเชียและแปซิฟิก และยืนยันบทบาทของอาเซียนและสถาบันอื่นๆในภูมิภาคในฐานะที่เป็นรากฐานในการเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อบรรลุ MDGs;

ตระหนัก ว่าการจัดความยากจน ความเสมอภาคและการพัฒนามนุษย์ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานที่สำคัญในปฏิญญาแห่งสหประชาชาติเป็นแกนหลักสำหรับประชาคมอาเซียนที่เข้มแข็งและมีความสามารถในการปรับตัว;

ยืนยัน แผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ว่าด้วยประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนซึ่งกำหนดมาตรการความร่วมมือในภูมิภาคเพื่อยกระดับมาตรฐานการดำรงชีพของประชาชนในภูมิภาค กล่าวคือ การสร้างประชาคมแห่งสังคมเอื้ออาทร การจัดการผลกระทบทางสังคมจากการรวมตัวทางเศรษฐกิจ การส่งเสริมความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม และการส่งเสริมอัตลักษณ์ของอาเซียน;

ยืนยัน กรอบแผนปฏิบัติการอาเซียนว่าด้วยการพัฒนาชนบทและการจัดความยากจน (RDPE) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะกำหนดยุทธศาสตร์และดำเนินแผนงานและโครงการบนพื้นฐานของวิสัยทัศน์ เพื่อจัดความยากจนและตอบสนองต่อปัญหาท้าทายอันเนื่องมาจากโลกาภิวัตน์ การเปิดเสรีทางการค้า และการรวมตัวในภูมิภาค;

แสดง ถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องมีแนวทางในภูมิภาคที่ครอบคลุมรอบด้านเพื่อแก้ไขปัญหา ช่องว่างในการพัฒนาที่กว้างขึ้นระหว่างสมาชิกอาเซียน ซึ่งเห็นได้จากความแตกต่างของรายได้ ประชาชาติต่อหัว ปัญหาความยากจน และดรรชนีการพัฒนามนุษย์อื่นๆ ซึ่งทำให้เกิดความล่าช้า ในการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียนให้เป็นประชาคมหนึ่งเดียวของประเทศสมาชิก;

ยืนยัน ผ่านปฏิญญาฉบับนี้ถึงพันธกรณีที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนของอาเซียนเพื่อให้ บรรลุวิสัยทัศน์ในการเป็นประชาคมอาเซียนภายในปี ค.ศ. 2020

ประกาศ ณ ที่นี้ ในฐานะสมาชิกของประชาคมระหว่างประเทศของประเทศผู้ให้สัตยาบันและ รับรองปฏิญญาแห่งสหประชาชาติ และ MDGs เพื่อเพิ่มความพยายามร่วมกันที่จะสนับสนุนการบรรลุ เป้าหมายของ MDGs โดยช่วยรักษาลำดับไปสู่ประชาคมอาเซียนที่เอื้ออาทรตามมาตรการ ต่อไปนี้:

1. รับรองกรอบแผนงานที่ได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสว่าด้วยการพัฒนา ชนบทและการจัดความยากจน (SOMRDPE) เพื่อให้เป็นกรอบแผนงานสหประชาชาติของอาเซียน (AMDC) แผนงานนี้จะเป็แนวทางให้แก่ประเทศสมาชิกในการวางแผนและดำเนินมาตรการ ความร่วมมือในภูมิภาคเพื่อสนับสนุนการบรรลุเป้าหมาย MDGs โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดความ ยากจนภายในปีค.ศ.2015 รูปแบบความร่วมมือในภูมิภาคจะเกี่ยวข้องกับการแบ่งปันทรัพยากร ระหว่างประเทศสมาชิกที่มีการพัฒนามากกว่าซึ่งบรรลุเป้าหมายส่วนใหญ่ของ MDGs กับประเทศ ที่มีการพัฒนาน้อยกว่า ทรัพยากรดังกล่าวรวมถึงความเชี่ยวชาญทางเทคนิค ซึ่งจะมีการแบ่งปัน โดยผ่านทางกรฝึกอบรมและการเยือนของผู้เชี่ยวชาญทางเทคนิค รูปแบบของความร่วมมือจะ รวมถึงการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การเรียนรู้และเอกสารเกี่ยวกับแนวปฏิบัติที่ดีระหว่างทั้งสอง กลุ่ม เป้าหมายสูงสุดของกรอบแผนงานสหประชาชาติของอาเซียน คือ เพื่อช่วยลดช่องว่างการพัฒนา ระหว่างและภายในประเทศสมาชิก ซึ่งจะช่วยจัดอุปสรรคสำคัญในการเร่งรัดการดำเนินการให้ เกิดการรวมตัวทางเศรษฐกิจ

2. ภายใต้กรอบแผนงานดังกล่าว รัฐมนตรีอาเซียนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและจัดการความยากจน จะได้รับมอบหมายให้จัดเตรียมเอกสารสำหรับกรอบแผนงานให้ครบถ้วน รับรองกรอบแผนงานดังกล่าวเพื่อให้มีการนำไปปฏิบัติในทันที และรายงานความคืบหน้าและผลการดำเนินงานต่อที่ประชุมสุดยอดครั้งต่อไป

3. เรียกร้องให้ประเทศที่ร่ำรวยปฏิบัติตามพันธกรณีที่กำหนดให้จัดสรรเงินร้อยละ 0.7 ของ GDP สำหรับการให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการ ตลอดจนพันธกรณีอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าและการบรรเทาภาวะหนี้สินตามเป้าหมายที่ 8 - การส่งเสริมการเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในประชาคมโลก - เพื่อสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายเรื่องการจัดการความยากจนและเป้าหมายอื่นๆ ของ MDGs ภายในปี ค.ศ. 2015

4. เรียกร้องให้รัฐมนตรีอาเซียนว่าด้วยการพัฒนาชนบทและการจัดการความยากจน (AMRDPE) ที่ประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียนว่าด้วยการพัฒนาชนบทและการจัดการความยากจน (SOMRDPE) สำนักเลขาธิการอาเซียน และประเทศผู้ประสานงาน ให้เร่งรัดการจัดกิจกรรมภายใต้สาขาที่ได้รับ การจัดลำดับความสำคัญแต่ละสาขาตามที่ระบุไว้ในกรอบแผนปฏิบัติว่าด้วยการพัฒนาชนบทและการจัดการความยากจน (RDPE):

- a. โลกาภิวัตน์ (ผู้ประสานงาน - สำนักเลขาธิการอาเซียน)
- b. การลดช่องว่างทางเทคโนโลยี (ผู้ประสานงาน - มาเลเซีย)
- c. การคุ้มครองทางสังคม (ผู้ประสานงาน - ฟิลิปปินส์)
- d. การจ้างงานและการกระจายรายได้ (ผู้ประสานงาน - ไทย)
- e. การลดช่องว่างการพัฒนา (ผู้ประสานงาน - เวียดนาม)

5. เร่งจัดการดำเนินแผนงานหรือโครงการสำคัญจนถึงปี ค.ศ. 2010 ภายใต้แผนปฏิบัติการ เวียงจันทน์ว่าด้วยประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน โดยเน้นในเรื่องการยกระดับความเป็นอยู่ของกลุ่มที่ด้อยโอกาส อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงการศึกษา การส่งเสริมมาตรฐานการศึกษา เพิ่มการมีส่วนร่วมของสตรีและเยาวชนในกลุ่มแรงงานที่ก่อให้เกิดผลผลิต การแก้ไข ปัญหาการพัฒนาด้านสุขภาพ การป้องกันการแพร่กระจายและลดอันตรายของ HIV/AIDS และโรคติดต่ออื่นๆ เสริมสร้างความมั่นคงและความปลอดภัยด้านอาหาร เสริมสร้างระบบการคุ้มครองทางสังคมและการจัดการความเสี่ยงทางสังคม และส่งเสริมสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน

6. ทบทวนและเพิ่มความพยายามในการดำเนินการตามกรอบความริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียน (IAI) แผนงานสำหรับกลุ่มประเทศ CLMV(กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม) ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อลดช่องว่างในการพัฒนาระหว่างประเทศสมาชิกเพื่อเร่งการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียน;

ประเทศสมาชิกทั้งหมดยืนยันพันธกรณีด้วยความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อการบรรลุตามสาระสำคัญของปฏิญญานี้ โดยข้อตกลงที่เหมาะสม จำเป็น และสอดคล้องกับกฎหมายและนโยบายของประเทศนั้น ๆ

รับรองโดยประมุขของรัฐ/รัฐบาลของประเทศสมาชิกอาเซียน เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม ค.ศ. 2006
ที่เมืองเซบู ฟิลิปปินส์

Cebu Goals on East Asian Energy Security

สิ่งที่ส่งมาด้วย.....9.....

WE, the Heads of State/Government of the Member Countries of the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN), Australia, People's Republic of China, Republic of India, Japan, Republic of Korea and New Zealand, on the occasion of the historic Second East Asia Summit on 13 December 2006 in Cebu, Philippines;

CONSIDERING the results of the First East Asia Summit which expressed grave concern over the negative impact of the prolonged increase in oil prices on the economic growth of the region;

CONSIDERING further that the First East Asia Summit had agreed to enhance cooperation between ASEAN Member Countries and other Countries, including Dialogue Partners, by promoting energy efficiency and developing alternative fuel sources;

REAFFIRMING our collective commitment to ensuring energy security for our region;

HEREBY AGREE

To work closely together towards the following goals

- Promote development of alternative energy resources such as ethanol, wind farms, and rural solar energy
- 100% increase in capacity for renewable and alternative energy/resources in the next ten years
- Reduction of tariffs for fuel ethanol and alternative and flexible fuel vehicles
- Reduce dependence of East Asia on energy sources from outside the region by improving regional infrastructure (refineries, etc) to strengthen regional energy sufficiency

To further enhance cooperation at encouraging the practice of energy efficiency and conservation;

To enhance collective efforts in intensifying oil and gas exploration;

To encourage cooperation in the production and supply of energy resources, particularly in encouraging investments into energy infrastructure such as the ASEAN Power Grid and the Trans-ASEAN Gas Pipeline;

To encourage and explore the possibility of harmonizing fuel standards in the region, thereby reducing fuel prices with a uniform grade of products; and

As of 3 November 2006

To explore the possible stockpiling of non-traditional fuel products, such as bio-fuels and their raw materials, for commercial purposes.

To encourage oil exporting countries to recycle petrodollars and extraordinary profits to equity investments and long term, low interest loans to medium and poor oil-importing states

Signed in Cebu this 13th day of December, two thousand and six.

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

เป้าหมายเชบูเรื่องความมั่นคงด้านพลังงานในเอเชียตะวันออกเฉียง

เรา ประชาชนของรัฐและผู้นำรัฐบาล ของประเทศสมาชิกของสมาคมแห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) ออสเตรเลีย สาธารณรัฐประชาชนจีน สาธารณรัฐอินเดีย สาธารณรัฐเกาหลี และนิวซีแลนด์ เนื่องในโอกาสของการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก ครั้งที่ 2 ที่เป็นประวัติศาสตร์ ในวันที่ 13 ธันวาคม 2549 ที่เมืองเซบู ประเทศฟิลิปปินส์

ตระหนักถึง ผลการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก ครั้งที่ 1 ซึ่งแสดงความกังวลอย่างมากต่อราคาน้ำมัน ที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องที่จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจเติบโตทางเศรษฐกิจของภูมิภาค

ตระหนักว่า การประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก ครั้งที่ 1 ตกลงที่จะส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ สมาชิกอาเซียนกับประเทศอื่นๆ รวมทั้งประเทศคู่เจรจา โดยการส่งเสริมการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและการพัฒนาแหล่งพลังงานทางเลือกอื่นๆ

ยืนยัน ในพันธกรณีร่วมกัน ที่จะก่อให้เกิดความมั่นคงด้านพลังงานสำหรับภูมิภาคของเรา

จึง ตกลงดังนี้

ร่วมมืออย่างใกล้ชิดเพื่อบรรลุเป้าหมาย ดังต่อไปนี้

- ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งพลังงานทางเลือก เช่น เอทานอล ฟาร์มพลังงานลม และพลังงาน แสงอาทิตย์ในชนบท
- ส่งเสริมการใช้พลังงาน/แหล่งพลังงานหมุนเวียนและทางเลือกให้ถึงร้อยละยี่สิบ ในอีกสิบปีข้างหน้า
- ลดภาษีสำหรับยานพาหนะที่ใช้เชื้อเพลิงเอทานอล และเชื้อเพลิงทางเลือกอื่นๆ
- ลดการพึ่งพาเรื่องพลังงานของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จากแหล่งพลังงานภายนอกภูมิภาค โดยการปรับปรุง โครงสร้างพื้นฐานในภูมิภาค (โรงกลั่นน้ำมัน เป็นต้น) เพื่อเสริมสร้างเรื่องความพอเพียงด้านพลังงาน ในภูมิภาค

ส่งเสริมความร่วมมือต่อไป โดยการสนับสนุนแนวปฏิบัติเรื่องการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและการอนุรักษ์พลังงาน

ส่งเสริมความพยายามร่วมกันในการสำรวจแหล่งน้ำมันและก๊าซให้มากขึ้น

สนับสนุนความร่วมมือในการผลิตและจัดหาแหล่งพลังงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสนับสนุนการลงทุนใน โครงสร้างพื้นฐานพลังงาน เช่น โครงการเชื่อมโยงระบบสายส่งไฟฟ้าอาเซียน และโครงการท่อส่งก๊าซธรรมชาติในอาเซียน

สนับสนุนและสำรวจความเป็นไปได้ในการประสานมาตรฐานเชื้อเพลิงในภูมิภาค เพื่อเป็นการลดราคาเชื้อเพลิงด้วยการมีระดับสินค้าที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน และ

พิจารณาสำรวจความเป็นไปได้ในการเก็บสำรองน้ำมัน และผลิตภัณฑ์เชื้อเพลิงประเภทอื่น เช่น เชื้อเพลิงชีวภาพ และวัตถุดิบ เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า

สนับสนุนประเทศผู้ส่งออกน้ำมันในการนำรายได้จากการค้าน้ำมันและกำไรพิเศษมาหมุนเวียนเพื่อส่งเสริมการลงทุนอย่างเป็นธรรม และการให้กู้ระยะยาว ดอกเบี้ยต่ำ แก่ประเทศที่นำเข้าน้ำมันที่มีฐานะยากจนถึงฐานะปานกลาง

ลงนามที่เมืองเซบู วันที่ 13 ของเดือนธันวาคม ปีคริสตศักราช สองพันหก

**Instrument of Extension of the Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia
by the Democratic Republic of Timor Leste**

WHEREAS the Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia, which was signed on 24 February 1976 in Bali, Indonesia, was amended by the First and the Second Protocols Amending the Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia, which were signed on 15 December 1987 and 25 July 1998, respectively;

WHEREAS Article 18, Paragraph 3, of the aforesaid Treaty as amended by Article 1 of the aforesaid Second Protocol provides that States outside Southeast Asia may accede to the Treaty with the consent of all the States in Southeast Asia, namely Brunei Darussalam, the Kingdom of Cambodia, the Republic of Indonesia, the Lao People's Democratic Republic, Malaysia, the Union of Myanmar, the Republic of the Philippines, the Republic of Singapore, the Kingdom of Thailand and the Socialist Republic of Viet Nam; and

WHEREAS the Minister of Foreign Affairs of the Democratic Republic of Timor Leste, in a letter dated....., conveyed the desire of the Democratic Republic of Timor Leste to accede to the Treaty;

NOW, therefore, the Governments of Brunei Darussalam, the Kingdom of Cambodia, the Republic of Indonesia, the Lao People's Democratic Republic, Malaysia, the Union of Myanmar, the Republic of the Philippines, the Republic of Singapore, the Kingdom of Thailand and the Socialist Republic of Viet Nam, having considered the said letter, hereby consent to the accession to the Treaty by the Democratic Republic of Timor Leste.

DONE in Cebu, the Republic of the Philippines, on the Thirteenth Day of December in the Year Two Thousand and Six.

For Brunei Darussalam

Mohamed Bolkiah
Minister of Foreign Affairs

For the Kingdom of Cambodia

HOR Namhong
Deputy Prime Minister and Minister of
Foreign Affairs and International Cooperation

For the Republic of Indonesia

Dr. N. Hassan Wirajuda
Minister for Foreign Affairs

For the Lao People's Democratic Republic

Dr. Thongloun Sisoulith
Deputy Prime Minister and Minister of Foreign Affairs

For Malaysia

Dato' Seri Syed Hamid Albar
Minister of Foreign Affairs

For the Union of Myanmar

Nyan Win
Minister for Foreign Affairs

For the Republic of the Philippines

Alberto G. Romulo
Secretary of Foreign Affairs

For the Republic of Singapore

George Yeo
Minister for Foreign Affairs

For the Kingdom of Thailand

Nitya Pibulsonggram
Minister of Foreign Affairs

For the Socialist Republic of Viet Nam

Dr. Pham Gia Khiem
Deputy Prime Minister and Minister for Foreign Affairs

ร่างสารขยายจำนวนภาคีในสนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
โดยสาธารณรัฐประชาธิปไตยติมอร์-เลสเต

ด้วย สนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ถูกลงนามเมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ คริสต์ศักราช 1976 ที่เกาะบาห์ลี ประเทศอินโดนีเซีย และได้ถูกแก้ไขโดยพิธีสารแก้ไข สนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ฉบับที่ 1 และ 2 เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม คริสต์ศักราช 1987 และ 25 กรกฎาคม คริสต์ศักราช 1998 ตามลำดับ

ด้วย มาตรา 18 วรรค 3 ของสนธิสัญญาฯ ถูกแก้ไขโดยมาตรา 1 ของพิธีสาร ฉบับที่ 2 ให้รัฐนอก ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ภาคยานุวัติเป็นภาคีสนธิสัญญาฯ โดยได้รับความเห็นชอบจาก ประเทศในภูมิภาค กล่าวคือ บรูไนดารุสซาลาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว มาเลเซีย สหภาพพม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักร ไทย และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม; และ

ด้วย รัฐบาลของสาธารณรัฐประชาธิปไตยติมอร์-เลสเต ได้มีหนังสือลงวันที่_____ แสดง ความประสงค์ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยติมอร์-เลสเตที่จะภาคยานุวัติสนธิสัญญาฯ

บัดนี้ รัฐบาลของบรูไนดารุสซาลาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว มาเลเซีย สหภาพพม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามได้พิจารณาหนังสือดังกล่าว ได้เห็นชอบต่อ การภาคยานุวัติสนธิสัญญาโดยสาธารณรัฐประชาธิปไตยติมอร์-เลสเต

ลงนาม ที่เมืองเซบู สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ในวันที่_____ เดือนธันวาคม ปีคริสตศักราชสองพันหก

สำหรับบรูไนดารุสซาลาม

โมฮาเหม็ด โบลเกียห์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับราชอาณาจักรกัมพูชา

ฮอว์นัมฮอง

รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศและความร่วมมือระหว่างประเทศ

สำหรับสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

ดร. ฮัสซัน วีราชูดา

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ดร.ทองลุน สีสุลิด

รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับมาเลเซีย

ดาโต๊ะ ชรี ไฮด์ ฮามิด อัลบาร์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับสหภาพมา

ญาน วิน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

อัลเบอโต้ กัตไมตัน โรมูโล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับสาธารณรัฐสิงคโปร์

จอร์จ เยียว

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับราชอาณาจักรไทย

นิติย์ พิบูลสงคราม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ดร. ฝาม ซา เคียม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

Joint Declaration on ASEAN-Australia Comprehensive Partnership

We, the Foreign Ministers of Brunei Darussalam, the Kingdom of Cambodia, the Republic of Indonesia, the Lao People's Democratic Republic, Malaysia, the Union of Myanmar, the Republic of the Philippines, the Republic of Singapore, the Kingdom of Thailand and the Socialist Republic of Viet Nam and the Minister for Foreign Affairs of Australia gathered in Cebu, the Republic of the Philippines, on December 2006;

NOTING with satisfaction that since 1974 when Australia became the first Dialogue Partner of ASEAN, relations between ASEAN and Australia have grown from strength to strength, and have been nurtured through the annual ASEAN Post Ministerial Conferences, the ASEAN-Australia Forum as well as other relevant fora and further strengthened by the ASEAN-Australia and New Zealand Commemorative Summit;

RECALLING the Joint Declaration of the Leaders at the ASEAN-Australia and New Zealand Commemorative Summit, signed in Vientiane on 30 November 2004, the ASEAN-Australia Joint Declaration for Cooperation to Combat International Terrorism in 2004 and the accession of Australia to the Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia in 2005 which reflected Australia's firm commitment to the promotion of peace and stability in the region;

CONVINCED that establishing a comprehensive ASEAN-Australia and New Zealand Free Trade Agreement (AANZFTA) would further deepen economic integration between ASEAN and Australia, promote growth and development, improve living standards of the people throughout the region, and provide a platform for economic engagement in the long term;

WELCOMING the breadth, maturity and continuing progress of ASEAN-Australia cooperation, on political and security, economic, socio-cultural and development issues;

ACKNOWLEDGING Australia's significant and on-going efforts to support ASEAN's development and integration as envisaged in ASEAN Vision 2020 and the Declaration of ASEAN Concord II (Bali Concord II) through development cooperation both bilaterally and regionally, including the ASEAN-Australia Development Cooperation Program (AADCP) and Australia's contribution to the ASEAN Development Fund (ADF);

REAFFIRMING the important role of ASEAN and Australia in maintaining sustainable peace and security in the region and reiterating Australia's and ASEAN's commitment to working together in this regard;

as of 24 November 2006

REALISING that the multifaceted challenges and opportunities arising from globalization, regional integration and integration within ASEAN provide grounds for reinforcing on-going ASEAN-Australia cooperation and expanding into new areas of mutual interest and enhancing people-to-people contacts;

SHARING common values of justice, democracy, social equality, good governance, human rights and caring societies that are the foundation for lasting peace, stability, progress, and prosperity according to the Charter of the United Nations;

ADHERING to the principles and purposes of the Charter of the United Nations and other universally recognized principles of international law;

REAFFIRMING our faith in, and respect for, each other's independence, sovereignty, territorial integrity, the principles of non-interference in the internal affairs of other states, renunciation of threat or use of force, peaceful settlement of disputes, mutual respect and mutual benefit as enshrined in the Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia;

EXPRESSING desire to continue working closely together on the basis of the friendship, goodwill and understanding for the realization of an ASEAN Community, comprising ASEAN Security Community, ASEAN Economic Community and ASEAN Socio-Cultural Community; and reducing the development gap within ASEAN through the implementation of the Vientiane Action Programme (VAP) and its appropriate successor programmes as well as the Initiative for ASEAN Integration (IAI);

ASEAN and Australia hereby:

mutually decide to launch an ASEAN-Australia Comprehensive Partnership that is action-oriented, forward-looking and encompassing political and security cooperation, economic cooperation, socio-cultural cooperation and development cooperation at regional and international levels including, but not limited to, the following elements:

Political and Security Cooperation

1. engage in dialogue and support efforts to realise the ASEAN Security Community in order to help promote peace, stability, security, development and prosperity in the region;
2. promote closer cooperation in order to address, prevent and combat transnational crimes, including terrorism, drug trafficking, trafficking in persons, money laundering, sea piracy, arms smuggling, cyber crime and international economic crime by undertaking joint activities based on existing agreements and mechanisms;

3. also collaborate to address other crimes, such as corruption, people smuggling and illegal activities relating to fishing and encroachment and destruction of forest resources;
4. cooperate in areas of disarmament, arms control and non-proliferation of Weapons of Mass Destruction (WMD);
5. strengthen the various regional frameworks and fora, including the ASEAN Regional Forum (ARF), the East Asia Summit (EAS) and the Asia-Pacific Economic Cooperation (APEC), and ensuring their complementarity in advancing the common interests of ASEAN and Australia in promoting stability and security in the Asia-Pacific region, with ASEAN as the primary driving force in the ARF and the EAS;
6. cooperate in multilateral frameworks, including the United Nations;

Economic Cooperation

7. enhance cooperation in support of deeper economic integration between ASEAN and Australia and the realization of an ASEAN Economic Community within 2015;
8. promote favourable environments for trade, investment and other economic linkages between ASEAN and Australia, which will help sustain and boost economic growth in ASEAN and Australia;
9. fully commit to work towards concluding the negotiations of the AANZFTA by 2007 as well as to ensure full implementation of the Agreement thereafter;
10. enhance cooperation in areas of mutual economic interest;
11. strengthen cooperation in multilateral frameworks concerning regional and international trade and economy, including the World Trade Organization (WTO), APEC and EAS to ensure equitable benefits from globalization and economic liberalization and, towards this end, urge WTO Members to restart and complete the Doha Round negotiations as soon as possible;
12. promote and strengthen financial cooperation in areas of mutual interest;
13. support the early accession of the Lao PDR to the WTO;
14. promote greater interaction between the private as well as public sectors in ASEAN and Australia and recognize the pivotal role of the business community;

Socio-cultural Cooperation

15. enhance cooperation in support of mutual socio-cultural goals, such as by addressing poverty, equity, health and other social impacts of economic growth

as of 24 November 2006

and integration; preserving and promoting the region's cultural heritage and cultural identity;

16. strengthen collaboration to address the threat of communicable and emerging infectious diseases, including HIV/AIDS, SARS, and avian influenza at sub-regional, regional and global levels;

17. foster greater cooperation in disaster preparedness, mitigation and emergency response as well as rehabilitation and reconstruction;

18. promote closer cooperation in environmental conservation, including transboundary environmental pollution, and sustainable natural resources management;

19. continue cooperation in science and technology in areas of mutual interest;

20. enhance cooperation in education such as by encouraging and facilitating student and academic exchanges;

21. promote people-to-people contacts, in particular among youths and the media, as well as interfaith dialogues and exchanges of cultural activities in order to further improve understanding between ASEAN and Australia;

22. strengthen networking and interactions with and among private sectors, civil societies, experts and scholars in order to tap their expertise, initiatives and ideas, particularly with regard to policy planning and socio-economic development;

Development Cooperation

23. further support, through the AADCP and other current and future development cooperation programmes, the foregoing as pillars of the Vientiane Action Programme (VAP) and its successor programme as well as the Initiative for ASEAN Integration (IAI) aiming to alleviate poverty, to narrow the development gap and to promote sustainable development within ASEAN;

Follow-Up

24. call on ASEAN and Australian senior officials to coordinate with their relevant agencies to develop a Plan of Action to implement the ASEAN-Australia Comprehensive Partnership and annually review and report its progress to the PMC Session with Australia.

Signed in Cebu, the Republic of the Philippines this Day of December in the Year Two Thousand and Six in English language.

ปฏิญญาร่วมว่าด้วยความเป็นหุ้นส่วนอย่างรอบด้าน ระหว่างอาเซียนและออสเตรเลีย

เรา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศแห่งบรูไน ดารุสซาลาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มาเลเซีย สหภาพพม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศออสเตรเลียมารวมตัวกันที่เซบู สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ เมื่อ..... เดือนธันวาคม พ.ศ.2549

รับทราบด้วยความพอใจว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2517 ซึ่งออสเตรเลียเป็นประเทศคู่เจรจาประเทศแรก ของอาเซียน ความสัมพันธ์ระหว่างอาเซียนและออสเตรเลียได้พัฒนาแข็งแกร่งขึ้นมาก ความสัมพันธ์ดังกล่าวแนบแน่นยิ่งขึ้นโดยการประชุมประจำปีระดับรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียน กับรัฐมนตรีต่างประเทศออสเตรเลีย การประชุมอาเซียน-ออสเตรเลีย และการประชุมอื่น ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการประชุมสุดยอดสมัยพิเศษระหว่างอาเซียน-ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์

ระลึกถึงแถลงการณ์ร่วมของผู้นำในการประชุมสุดยอดสมัยพิเศษระหว่างอาเซียน-ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ซึ่งได้ลงนามที่เวียงจันทน์ เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2547 แถลงการณ์ร่วม อาเซียน-ออสเตรเลียว่าด้วยความร่วมมือด้านการต่อต้านการก่อการร้ายสากล ปี 2547 และการ ภาควิชาการนิติสนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของออสเตรเลีย ในปี 2548 ซึ่งสะท้อนถึงพันธะที่มั่นคงของออสเตรเลียในการส่งเสริมสันติภาพและเสถียรภาพใน ภูมิภาค

เชื่อมั่นว่าการจัดทำความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ จะทำให้การ รวมตัวทางเศรษฐกิจระหว่างอาเซียนและออสเตรเลียลึกซึ้งขึ้น ส่งเสริมการเจริญเติบโตและการ พัฒนา ปรับปรุงมาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนทั่วทั้งภูมิภาค และเป็นพื้นฐานสำหรับ ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจในระยะยาว

ยินดีที่ความร่วมมือระหว่างอาเซียน-ออสเตรเลียขยายวงกว้างขึ้น และมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านการเมืองและความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม และการพัฒนา

รับทราบถึงความพยายามอย่างแข็งขันของออสเตรเลียในการสนับสนุนการพัฒนาและการรวมตัวกันของอาเซียน ซึ่งปรากฏอยู่ใน ASEAN Vision 2020 และปฏิญญาสมานฉันท์อาเซียนฉบับที่ 2 ผ่านความร่วมมือเพื่อการพัฒนาทั้งในระดับทวิภาคีและภูมิภาค รวมถึงโครงการความร่วมมือเพื่อการพัฒนาอาเซียน-ออสเตรเลีย และการสนับสนุนของออสเตรเลียต่อกองทุนเพื่อการพัฒนาอาเซียน

ยืนยันบทบาทที่สำคัญของอาเซียนและออสเตรเลียในการรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงถาวรในภูมิภาค และเน้นย้ำพันธะของออสเตรเลียและอาเซียนที่จะทำงานร่วมกันในเรื่องดังกล่าว

ตระหนักว่าความท้าทายในรูปแบบต่างๆ และโอกาสอันเป็นผลมาจากโลกาภิวัตน์ บурณาการระดับภูมิภาค และบูรณาการในอาเซียนเป็นพื้นฐานกระชับความร่วมมือระหว่างอาเซียนและออสเตรเลีย และขยายไปสู่สาขาคือความร่วมมือใหม่ที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกัน และเพิ่มการติดต่อระหว่างประชาชนของทั้งสองฝ่าย

ร่วมกันยึดถือในคุณค่าของความยุติธรรม ประชาธิปไตย ความเท่าเทียมกันทางสังคม ธรรมชาติ สิทธิมนุษยชน และประชาคมที่มีความเอื้ออาทร ซึ่งเป็นรากฐานของสันติภาพ เสถียรภาพ ความก้าวหน้า และความไพบลยที่ยั่งยืนตามที่ปรากฏในกฎบัตรของสหประชาชาติ

ยึดมั่นในหลักการและวัตถุประสงค์ของกฎบัตรของสหประชาชาติ รวมถึงหลักการอื่นๆ ของกฎหมายระหว่างประเทศอันเป็นที่ยอมรับในระดับสากล

ยืนยันศรัทธาและความเคารพในอธิปไตย อำนาจอธิปไตย บูรณภาพแห่งดินแดน หลักการไม่แทรกแซงกิจการภายในของรัฐอื่น ปฏิเสธที่จะขู่หรือใช้กำลัง การระงับข้อพิพาทโดยสันติวิธี ความเคารพซึ่งกันและกันและผลประโยชน์ร่วมกันตามที่ระบุในสนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

แสดงความปรารถนาที่ทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดบนพื้นฐานแห่งมิตรภาพ เจตนารมณ์ที่ดี และความเข้าใจสำหรับการสร้างประชาคมอาเซียนอันประกอบด้วย ประชาคมความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน และการลดช่องว่างการพัฒนาในอาเซียนตามแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ และแผนสืบเนื่องในอนาคต รวมทั้งความริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียน

ในการนี้ อาเซียนและออสเตรเลีย

ตัดสินใจร่วมกันที่จะจัดทำเอกสารความเป็นหุ้นส่วนอย่างรอบด้านระหว่างอาเซียนและออสเตรเลีย ซึ่งเน้นการดำเนินการ มุ่งไปข้างหน้า และครอบคลุมความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และการพัฒนาทั้งในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ ซึ่งรวมถึงประเด็นต่างๆ ต่อไปนี้

ความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง

1. เข้าร่วมในการเจรจาและสนับสนุนความพยายามที่จะสร้างประชาคมความมั่นคงของอาเซียน เพื่อช่วยส่งเสริมสันติภาพ เสถียรภาพ ความมั่นคง การพัฒนา และความเจริญในภูมิภาค
2. ส่งเสริมความร่วมมือที่ใกล้ชิดเพื่อแก้ไข ป้องกัน และต่อสู้กับอาชญากรรมข้ามชาติ รวมถึงการก่อการร้าย การค้ายาเสพติด การค้ามนุษย์ การฟอกเงิน โจรสลัดทางทะเล การลักลอบขนอาวุธ อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ อาชญากรรมทางเศรษฐกิจข้ามชาติ โดยการดำเนินกิจกรรมร่วมกันบนพื้นฐานของความตกลงและกลไกที่มีอยู่แล้ว
3. ร่วมมือกันตามความเหมาะสมในการแก้ปัญหาอาชญากรรมอื่นๆ เช่น การติดสินบน การลักลอบขนคนข้ามชาติ และกิจกรรมผิดกฎหมายที่เกี่ยวกับการทำประมง และการบุกรุกและการทำลายทรัพยากรป่าไม้
4. ร่วมมือในการลดอาวุธ การควบคุมอาวุธและการไม่แพร่ขยายอาวุธที่มีอำนาจการทำลายล้างสูง
5. เสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับเวทีและกรอบความร่วมมือในระดับภูมิภาคต่างๆ ซึ่งรวมถึงการประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก การประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก และความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก และทำให้แน่ใจว่า กรอบและเวทีต่างๆ เหล่านี้ส่งเสริมซึ่งกันและกันในการพัฒนาผลประโยชน์ร่วมกันของอาเซียนและออสเตรเลียที่จะส่งเสริมเสถียรภาพและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก โดยมีอาเซียนเป็นแรงขับเคลื่อนหลักในการประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก และการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก
6. ร่วมมือในกรอบความร่วมมือพหุภาคี ซึ่งรวมถึงองค์การสหประชาชาติ

ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ

7. เพิ่มพูนความร่วมมือในการสนับสนุนการรวมตัวทางเศรษฐกิจที่แน่นแฟ้นขึ้นระหว่างอาเซียนกับออสเตรเลียและการบรรลุความเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนภายในปีค.ศ. 2015
8. ส่งเสริมให้เกิดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการค้า การลงทุน และการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจอื่นๆ ระหว่างอาเซียนและออสเตรเลีย ซึ่งจะช่วยสนับสนุนและส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจในอาเซียนและออสเตรเลีย
9. ยึดมั่นอย่างเต็มที่ในการทำงานเพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ของการเจรจาความตกลงการค้าเสรีอาเซียน-ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ภายในปีค.ศ. 2007 รวมทั้งทำให้มั่นใจว่า จะมีการดำเนินการตามความตกลงดังกล่าว
10. เพิ่มพูนความร่วมมือในสาขาที่มีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกัน
11. กระชับความร่วมมือภายใต้กรอบพหุภาคีที่เกี่ยวข้องกับการค้าและเศรษฐกิจระหว่างประเทศและระดับภูมิภาค ซึ่งรวมถึงองค์การการค้าโลก (WTO) ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก และการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก เพื่อให้แน่ใจได้ว่า จะได้รับประโยชน์ที่เท่าเทียมกันจากโลกาภิวัตน์ และการเปิดเสรีทางเศรษฐกิจ และเพื่อให้บรรลุจุดหมายดังกล่าว จะเรียกร้องให้สมาชิกองค์การการค้าโลกเริ่มการเจรจารอบโดฮาและดำเนินการเจรจาให้เสร็จโดยเร็วที่สุด
12. ส่งเสริมและกระชับความร่วมมือทางการเงินในสาขาที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน
13. สนับสนุนการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในโอกาสแรก
14. ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ที่เพิ่มขึ้นระหว่างภาคเอกชนและภาครัฐในอาเซียนและออสเตรเลีย และยอมรับบทบาทที่สำคัญมากของประชาคมธุรกิจ

ความร่วมมือด้านสังคมและวัฒนธรรม

15. เพิ่มพูนความร่วมมือเพื่อสนับสนุนจุดมุ่งหมายด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีร่วมกัน เช่น การแก้ไขปัญหาความยากจน ความเท่าเทียมกัน สาธารณสุข และผลกระทบทางสังคมอื่นๆ

ที่เกิดจากการเติบโตและการรวมตัวทางเศรษฐกิจ การอนุรักษ์และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรม และเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของภูมิภาค

16. กระชับความร่วมมือที่จะแก้ไขปัญหาภัยคุกคามของโรคติดต่อและโรคติดต่อที่เกิดขึ้นใหม่ ซึ่งรวมถึงเอดส์ (HIV/AIDS) ชาร์ล และไข้หวัดนก ทั้งในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และระดับโลก

17. ส่งเสริมความร่วมมือให้มากขึ้นในการเตรียมพร้อม การบรรเทา และการตอบรับภัยพิบัติ อุทกภัย ตลอดจนการบูรณะและฟื้นฟู

18. ส่งเสริมความร่วมมือที่ใกล้ชิดขึ้นในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อม ซึ่งรวมถึงมลภาวะทางสิ่งแวดล้อมที่ข้ามเขตแดน และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

19. ดำเนินความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในสาขาที่มีผลประโยชน์ร่วมกันต่อไป

20. เพิ่มพูนความร่วมมือในด้านการศึกษา เช่น โดยการกระตุ้นและอำนวยความสะดวกแก่ การแลกเปลี่ยนนักวิชาการและนักเรียน

21. ส่งเสริมการติดต่อระหว่างประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระหว่างเยาวชนและสื่อมวลชน ตลอดจนการหารือระหว่างกลุ่มศาสนาที่แตกต่างกัน และการแลกเปลี่ยนกิจกรรมทางวัฒนธรรม เพื่อปรับปรุงความเข้าใจระหว่างอาเซียนและออสเตรเลีย

22. กระชับเครือข่ายและปฏิสัมพันธ์กับและระหว่างภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ผู้เชี่ยวชาญ และนักวิชาการ เพื่อใช้ประโยชน์จากความเชี่ยวชาญ ข้อริเริ่ม และความคิดเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับการวางแผนนโยบายและการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจ

ความร่วมมือด้านการพัฒนา

23. สนับสนุนแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ และโครงการสืบเนื่อง ตลอดจนข้อริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียน ซึ่งมุ่งที่จะลดความยากจน ลดช่องว่างการพัฒนา และส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืน ภายในอาเซียน โดยผ่านโครงการความร่วมมือด้านการพัฒนาอาเซียน-ออสเตรเลีย และโครงการความร่วมมือเพื่อการพัฒนาอื่นๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบันและในอนาคต

การติดตามผล

24. เรียกร้องให้เจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียนและออสเตรเลียประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อดำเนินการตามเอกสารความเป็นหุ้นส่วนอย่างรอบด้านระหว่างอาเซียนและออสเตรเลีย ตลอดจนทบทวนและรายงานความคืบหน้าให้แก่ที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียนกับรัฐมนตรีต่างประเทศออสเตรเลียทุกๆ ปี

ลงนามที่เซบู สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ในวันที่ เดือนธันวาคม พ.ศ. 2549 เป็นภาษาอังกฤษ